

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRO*SİS

Sekiz Yüz Küzüm

Roman

Laura
Dawe

ASK BAZEN
BITTİ DEDİĞİNİZDE
BASLAR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Sekiz Yüz Üzüm

GERİDE BIRAKMAYA YEMİNLİ OLDUĞUNUZ GEÇMİŞ
BAZEN SİĞINABİLECEĞİNİZ TEK LİMAN,
BAZEN DE GELECEĞİNİZDİR...

Bir gün yanlış Vosvos'a binersiniz ve içinde hayatınızın kadını bulursunuz. İşte bu, senkronizasyondur.

Hayatınızın erkeğine "sonsuz kadar, evet" diyeceğiniz gün için gelinlik provası yaparken şöyle düşünürsünüz: *Babamın sözünü ettiği senkronizasyon işte bu!* Doğru zamanda, doğru yerde olmak. Mutlulukla sokağa bir göz atarsınız ve başınızda esen kavak yelleri yıkıcı bir fırtınaya dönüşür. Çünkü hayallerinizin erkeği yanlış zamanda, yanlış yerededir!

Georgia, nişanlısının büyük sırrını öğrendiği an arabasına atlayıp son sürat aile evine geri döner. Oysa o yokken çok şey değişmiştir. Şefkatiyle iyileşmeyi umduğu ailesi paramparçadır. Kırgınlığının puslu perdesi dağıldıkça ailesinin karanlık sırtlarıyla yüzleşmek zorunda kalır.

Georgia, ailesi için sekiz yüz üzüm tanesini kaliteli bir şişe şaraba dönüştüren sabrı, konsantrasyonu, fedakârlığı, gücü kendinde bulabilecek mi? Ve karşısına çıkan gerçek aşka bir şans verebilecek mi?..

LAURA DAWÉ, kitapları on beş ülkede yayınlanan başarılı bir yazar. Sekiz Yüz Üzüm dâhil üç romanı için beyaz perde anlaşımları yapıldı. Santa Monica'da yaşamaya devam eden Laura, tüm zamanını yazmaya ayırıyor.

Artemis Severik
@artemis_severik
artemis.severik

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kırmızı Yayıncılık
Kırmızı Yayıncılık

Laura Dave

*Sekiz
Yüz
Üzüm*

İngilizceden Çeviren: Deniz EVLİYAGİL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

AB/575
ABG/277
AÇ/844
A/55

SEKİZ YÜZ ÜZÜM TANESİ

Laura Dave

Orijinal Adı: *Eight Hundred Grapes*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez

İngilizceden Çeviren: Deniz Evliyagil

Editör: Meral Aslankaya

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Merve Bayram

1. Basım: Mart 2017

ISBN: 978 - 605 - 304 - 190 - 0

Sertifika No: 10905

LAURA DAVE © 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretthane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiğdemhane Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

J.

*Sensiz bu roman olmazdı muhtemelen...
Böyle harika bir şarabın olmayacağı kesin!*

Tek bir şişe şarap için sekiz yüz üzüm tanesi yetiştirmek gerekir. Eğer bu da şişeyi bitirmeniz için yeterli bir sebep değilse, bilmem başka ne denir.

– *Anonim*

1. Bölüm

Üzüm Taneleri

Sebastopol, California. Altı ay önce

Annemle tanıştıkları güne dair babamın harika bir hikâyesi vardır; bu hikâyeyi anlatmaktan hiç sıkılmaz. Aralık ayında karlı bir günmüş ve birlikte iş yaptığı bir adamın Lincoln Center'ın önünde onu bekleyen sarı Vosvos'una koşturuyormuş. İki elinde iki bardak kahve, kolunun altında da bir yığın gazete varmış. (*Wall Street Journal*'da, üzüm bağının ilk mahsulünden -on dördüncü blokun üzüm-lerinden- ürettiği ilk ve tek şarabı Blok 14, Pinot Noir hakkında kısa bir yazı çıkmış.) İlk şarabının gazetede çıkmasının heyecanı ile dumanı tüten sıcak kahveleri bir an evvel bir yerlere koyma telaşı arasında Daniel Bradley Ford o anda Lincoln Center'ın önünde bekleyen iki sarı Vosvos olduğunu fark edememiş. Bindığı sarı kaplumbağanın şoför koltuğunda ısınmak için büzülmüş hâlde oturan kişi, Dan'ın Doğu Sahili distribütörü değilmiş. Onun yerine müstakbel karısı Jenny oturuyormuş.

Yanlış arabaya binmiş ve mavi eldivenleri, mavi beresinin altından taşan uzun sarı saçlarıyla hayatında gördüğü en ha-

rika kadınla karşılaşmış. Arka koltuğun neredeyse tamamını bir çello kaplıyormuş.

Hikâyeye göre -ve annemle babamı tanıdığım için buna inanırım- annem çılgılığı basmamış. Babama kim olduğunu, arabasında ne aradığını sormamış. O büyülü gülümsemesiyle babama bakmış ve “Ben de neden bu kadar geç kaldığını merak etmeye başlamıştım,” demiş.

Ardından kahvelerden birini almak için elini uzatmış, babam da zaten vermeye dünden razıymış.

Senkronizasyon, derdi babam. Bu kelimenin onun için anlamı büyüktü. Senkronizasyon: Ayrı ayrı parçaların birbiriyle uyum içinde, bir olması. Orkestranın en doğru zamanlamayı tutturmasını sağlayan orkestra şefi. Mükemmel bir fotoğraf için diyafram ile enstantanenin o imkânsız buluşması. Aynı anda Lincoln Center’ın önüne park edilmiş iki sarı Vosvos ve birinin içinde hayatınızın aşkı...

“Kader değil,” diye eklerdi babam. “Kaderle karıştırmayın. Kaderde aktörlerin rolü yoktur. Senkronizasyon ise tamamen aktörlerle ilgilidir. Sistemin farklı parçaları tam anlamıyla hazırken -ya da en kötü ihtimalle hazır en yakın hâldeyken- hepsinin birden harekete geçmesini ifade eder.”

Babamın önceleri akademisyen, sonra şarap üreticisi olarak yaptığı işlere yaklaşımının temelinde bu vardı. Amerika’nın ilk biyodinamik şarap üreticilerinden biriydi, tabii kendi küçük köşesinde. Sadece üzümlerle ilgilenmekle yetinmez, en iyi şekilde yetişmeleri için senkronize edilmesi gereken ekolojik, sosyal ve ekonomik sistemleri de göz önünde bulundururdu. Babam bunu başka şekilde yapmanın tembellik olduğunu düşünürdü.

Bana gelince, ben açıkçası uzun süre kendi hayatımda senkronizasyonun rolünü görmekte zorlandım. Ta ki bir gün

benim cahillikle kutsanmış mutlu mesut dünyamı, eğer oradan hemen kaçmazsam görmezden gelemeyeceğim şekilde yerle bir edinceye kadar.

Böylece o uğursuz cuma günü ben de tam bunu yaptım. Kaçtım.

Üstümdeki kıyafet ve aleracele hazırlanmış bir çantayla, son on dört yıldır yuvam olan güneşli Güney California'dan arabama atladığım gibi, Russian River Vadisi'nin sınırındaki küçük Kuzey California kasabasına doğru yola koyuldum. Bundan önceki hayatımın tamamında yuvam olan yere.

Dokuz saat, beş benzinlik molası, iki korkunç milkshake'imsi kahve (biri vanilyalı, diğeri çilekli) ve bir paket karamelli çikolatadan sonra, Sonoma Bölgesi'ne ulaştım. Rahatlamam gerekirdi ama Sebastopol'ün tanıdık tabelasını geçip ardındaki tepeleri gördüğümde, dikiz aynasında gözüm kendime takıldı. Saçlarım topuzumdan fırlamış, darmadağın olmuştu. Gözlerimde tedirgin, huzursuz bir ifade vardı. İçimden bir ses, başka türden bir cehenneme adım atmak üzere olduğumu söylüyordu.

Direksiyonu çevirdim, bu kez de Los Angeles'a doğru dokuz saatlik dönüş yolculuğuna başladım.

Ama saat geç oluyordu, çikolata dışında bir şey yememiştim, yağmur hızlanmıştı ve doğru dürüst düşünemeyecek kadar yorgundum. Böylece Santa Rosa çıkışına saptım ve ben daha kendime bile itiraf etmemişken nereye gideceğim belli oldu.

Kardeşler Bar, Sonoma Bölgesi'nin en köklü mekânlarından biriydi. İlk sahipleri -kardeşler- burayı yetmiş sekiz yıl önce, bölgede en iyi biranın servis edildiği yer olma iddiasıyla açmışlardı. Barı devralan sonraki sahipleri de bu iddiaya sahip

çıkmiş hatta bunu bir sonraki aşamaya taşımış, burada ödüllü bira üretimi yaparak mekânı tüm eyaletten insanların geldiği bir yere dönüştürmüşlerdi.

Kardeşler Bar'ın şimdiki sahipleri ise benim ağabeylerimdi: Finn ve Bobby Ford. Ve birazdan beni gördüklerinde dananın kuyruğu kopacaktı. Her şeyi anında yüzümden okuyacaklardı. Ne yaşadığımı hemen anlayacaklardı.

Fakat bara girdiğimde tezgâhın arkasında sadece Finn vardı. Bobby orada değildi. Bobby hafta sonları daima burada olurdu. İlk tuhaflik buydu.

Babamın barın köşesindeki taburede onlarla birlikte içmiyor olması da ikinci.

Babam da her cuma akşamı gelirdi. Oğullarıyla birlikte bir kadeh bir şey içmenin onun için hafta sonuna başlamanın en iyi yolu olduğunu söylerdi hep. Hayal kırıklığıyla içim ezildi ve kopacak tantanaya rağmen buraya gelmemin asıl sebebinin bu olduğunu o zaman fark ettim. Babam kızıyla da bir içki içsin diye.

Ama işte sadece Finn buradaydı ve tezgâhın arkasından bana tanımamış gibi bakıyordu. Bir an acaba gerçekten tanımadı mı diye düşünmeden edemedim. Topuzum bozulmuştu, saçlarım darmadağındı. Suratımda zorlama bir sahte gülümseme vardı. Ve saat oldukça geçti. Bar kapanmadan önce son bir içki içmek isteyen herhangi bir sarhoş gibi görünüyor olabiliyordum pekâlâ.

Finn'in hakkını vermek lazım, aklından bir sürü şey geçtiyse de hiçbirini yüzüme yüksek sesle söylemedi. Ben müşterilerin meraklı bakışları altında barın şömineye yakın ucundaki tabureye -babamın yerine- doğru yürürken müşterileri bırakıp yanıma geldi.

Güya çaktırmamaya çalışarak beni süzenleri umursamadan oturdum, bu arada Finn de bana bakmayı kessinler diye onlara sert bakışlar fırlatıyordu. Finn buydu işte, koruyucu büyük ağabey. Daha beni neden koruduğunu bile bilmeden beni korumaya hazırdı.

Bana sımsıcak gülümsedi. “Burada ne arıyorsun?”

“Arabayla dolaşmaya çıktım.”

“Dokuz saatlik yola?” dedi.

Omuz silktim. “Yol buraya getirdi.”

“Öyle görünüyor.” Duraksadı. “Trafik cezası?”

“Hayır, Finn,” dedim. Finn benim berbat bir şoför olduğumu düşünürdü. Hız cezası alırken benzini biten türden berbat. Böyle bir ünden kurtulmak kolay olmuyor. Sadece bir kerecik olmuş olsa bile.

“İyi bari,” dedi Finn içtenlikle.

Ardından gözlerini üzerimden ayırmadan başım salladı, bana başka sorular da sorup sormaması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

Finn iyi olan ağabeyimdi. Aslında ikisi de iyiydi ama Finn benim gözümde daha iyi olandı. Diğer herkes aksini düşünse de. Zira Bobby dışarıdan bakınca daha etkileyici bir profil çizirdi: Lise basketbol takımının kaptanı, ufak çaplı bir yerel efsane, San Francisco’da dört başı mamur bir hayat süren girişimci iş adamı. Şehir merkezinde bir müstakil ev, güzel arabalar, harika bir aile. Finn’den beş dakika küçüktü ama diğer her şeyde ondan önde gibiydi.

Bobby bu barı kendi için bir tür hobi ve Finn’in düzenli bir işi olsun diye satın almıştı. Finn iş hayatına daha az inanırdı. Barı işletmeyi sırf bedava içki içebilsin ve bu sayede fotoğraf çekmeye devam edebilsin diye kabul etmişti. Çok

iyi bir fotoğrafçıydı ama sadece paşa gönlü istediğinde -düğünlerde, aile fotoğraflarında- çalışırdı. Bu bakımdan biraz babama benziyordu. İşini yaparken kendi koyduğu kurallara sonuna kadar sadıktı.

“Babamı kaçırdım mı?”

“Bu gece gelmedi.” Finn, bana sorma dercesine omuz silk-ti. “İstersen arayabiliriz. Senin burada olduğunu söylersek he-men gelir.”

Başımı iki yana salladım, bakışlarımı yere dikip Finn’den gözlerimi kaçırdım. Babamla inanılmaz benziyorlardı. Aynı koyu kahverengi gözler, aynı koyu kahverengi gür saçlar. İkisi de tepeden tırnağa Amerikalı ve gerçekten yakışıklıydı. Görünürde tek fark, Finn’in saçlarının ters taktığı beyzbol şapkasının altında gizlenmesiydi. Genellikle Chargers şapkası takardı.

Bu da, babamı nasıl hayal kırıklığına uğratacağımı düşünmeden ona olan biteni anlatmamı zorlaştırıyordu.

Finn boğazını temizledi. “Yani senin burada olduğunu bil-miyorlar? Annemle babam?”

“Hayır. Ve sen de söylemezsen sevinirim. Yani böyle geli-verdiğimi. Bunu planlamamıştım, görüldüğü üzere.”

“Evet, görünüyor...”

Bir şey daha söylemek istiyormuş ama söylememesi daha iyi olacaktı gibi bir süre sustu. Sonra, “Seni gördüklerine se-vinecekler,” dedi. “Gelmene. Sebep ne olursa olsun. Biz senin bu yıl bağ bozumuna gelmeyeceğini sanıyorduk.”

Üzüm hasadı... Babam için yılın en önemli beş haftası. Hasadın özellikle en çok önemsedığı son hafta sonun-da, tarihin farkında bile olmadan eve gelmişim. Her yıl bu zamanda eve gelirdim. Hepimiz gelirdik. Aile evimizde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

toplanırdık. Ağabeylerim eski odalarında kalırlardı, ben de benimkinde. Eşlerimiz ya da sevgililerimiz ve çocuklar evin geri kalanını doldururdu. Babamların son üzümleri toplamasına yardım eder, o yılın şarabını tadardık. Hasat partisine hep birlikte katılırdık. Fakat bu yıl böyle olmayacaktı. Çeşitli sebeplerden ötürü kimse bu yıl benim burada olmamı beklemiyordu.

Finn bu konuyu açmakla hata yaptığını fark etti, ağırlığını bir ayağından diğerine vererek rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

“Ne içersin?” diye sordu.

Arkasındaki raflarda duran şişelerin hepsini birden işaret ettim. Konyaklar, viskiler Noel hediyeleri gibi dizilmişti.

Finn gülümsedi. Önüme bir bardak burbon ve bir kadeh kırmızı şarap bıraktı. “Bu,” diye ilk bardağı işaret etti, “istediğini düşündüğün şey,” dedi. Ardından kadehi gösterdi. “Bu da iki yudumdan fazla alabileceğin şey.”

“Teşekkürler,” dedim.

“Rica ederim.”

Burbondan bir yudum aldım. Hemen ardından şaraba döndüm.

Finn hangi şarabı verdiğini görebileyim diye şişeyi tezgâha koydu. Koyu rengi ve zengin tatlar paletiyle bir Pinot Noir. Son Damla Bağı. B-Minör 2003 Rekoltesi. Babamızın şaraplarından biri. Babamızın şarapları arasında Bobby’yle ikimizin favorisi. Bobby’yle belki de tek ortak noktamız.

“Bu harika bir şişe,” dedim. “Bunu kaldır, gerisini Bobby’ye sakla.”

Finn gergin bir şekilde başını salladı. Yüksek sesle söylemek istemediği bir şey varmış gibi.

Sonra çabucak yumuşadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Aç mısın?” diye sordu. “Mutfakta senin için bir şeyler hazırlatabilirim.”

“Mutfak hâlâ kapanmadı mı?”

Finn tezgâha yaslandı. “Senin için açık,” dedi.

Söylenebilecek en şeker şeydi; beni ne kadar mutlu ettiğini göstermek için içtenlikle gülümsedim. Böylece elindeki burbondan bir yudum alarak mutfığa doğru yürümeye başladı.

Şimdi Finn de gidince müşterilerin bakışlarım yeniden üzerimde hissedip bar taburesinde daha dik oturdum.

Finn durup bana döndü. “Hey, Georgia...” dedi.

“Evet?”

“Üzerinde gelinlik olduğunun farkındasın değil mi?”

Başımı eğdim, sekiz yüz kilometrelik araba yolculuğunda ve barın otoparkından kapıya kadar yürürken kirlenen dantel gelinliğime göz attım.

Eteğinin yumuşak kumaşına dokundum. “Evet,” dedim. “Biliyorum.”

Finn başını salladı, tekrar mutfığa doğru döndü. “Tamam o zaman,” dedi. “Kaşarlı tostun geliyor.”

Son Damla Bağı

Senkronizasyon. Tüm parçaları eş zamanlı çalışan bir sistemin senkronize olduğu, uyumlu olduğu söylenir. Normalde birbirinden bağımsız var olan parçalar birbiriyle ilişkiye girmiştir.

Fizikte buna eş zamanlılık denir. Müzikte ritim.

Hayatta ise büyük fiyasko.

Gece yarısını biraz geçe, hafiften sarhoş ve yorgunluktan bitik bir hâlde annemlerin araba yoluna girdim. Neredeyse aynı anda, Finn'in o geceyi onun Healdsburg'daki evinde geçirmem ve annemlere yarın sabah üzerimde daha az manalı bir kıyafetle gelmem için yaptığı teklifi kabul etmediğime pişman oldum. Fakat geçirdiğim korkunç günün ardından tek istediğim, kalpli yastıkları ve mis gibi keten çarşaflarıyla çocukluk yatağında uyumaktı.

Araba yolunda sola kıvrıldım ve küçük bir tahta parçası üzerine elle yontulmuş, "SON DAMLA BAĞI, KURULUŞ: 1979" tabelasını geçtim. Yolun her iki yanında seksen dönüm boyunca asmalar sıralanmıştı. Asmalar üzümlerle ağırlaşmıştı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ve annemlerin tepedeki sarı evine doğru uzanan kır çiçekleri açmıştı.

Büyük panjurları, pencerelerin önünde çiçek saksıları, cart kırmızı kapısıyla çok sevimli bir evdi. Arkadaki cumbalı pencereleri, bağın başlangıçtaki ilk kırk dönümüne bakıyordu. Babam günlük işleri için evin arkasındaki iki odalı küçük külbeyi -bağ evini- kullanırdı.

Kontağı kapattım ve eve baktım. Yatak odası dışında tüm ev karanlıktı. Ya uyanıklarsa diye canım sıkıldı ama büyük ihtimalle sadece annem uyanıktı, yatakta kitap okuyor olmalıydı. Kitabına daldıysa benim geldiğimi duymazdı. Beni beklemiyordu, o yüzden seslere kulak kabartmazdı.

Arabadan indim ve ön kapıya yürüdüm, kapının yanındaki saksının altından yedek anahtarı alıp içeri girdim. Eğer uyanacaklarsa, eğer yakalanacaksam işte o an bu andı. Kırmızı kapı açılırken gıcırdadı. Yatma vaktinden sonra eve gizlice girmeye çalışan tüm Ford çocukları, zamanında bu dersi zor yoldan öğrenmek zorunda kalmıştı.

Kapıyı kapatıp evi dinledim. Bir hareket olmadı.

Karanlık holde durup gülümsedim, bu küçük zaferimin tadını çıkardım. Tüm günün en huzurlu anıydı. Tanıdık kokuları içime çektim. Annemin kullandığı deterjanın frezya ve limon karışımı kokusu ve hafif gece esintisi içeri dolsun diye bizimkilerin daima açık bıraktığı pencerelerden gelen yasemin kokusu. Bu esintiyi Los Angeles'ta hiçbir yerde bulamazdınız. Bu esinti tek başına bana kendimi Los Angeles'tan milyonlarca kilometre uzakta hissettirdi ve rahat bir nefes almamı sağladı.

Işıkları açmadan mutfağa yürüdüm, tezgâhın ve çiftlik masasının ahşap yüzeyine dokunarak yolumu buldum. Eviyenin

yanında akşam yemeğinden kalma tabaklar, iki kadeh ve bir şarap şişesi duruyordu.

Bari bir işe yarayayım diye tabakları akıtacaktım ki pence-reden onu gördüm. Jakuzinin yanında, arka bahçe boyunca uzanıyordu. Büyük bir çadır. Yelken bezi beyazı. Sekiz gün sonra onun altında evlenecektim. Gece yarısını geçtiğine göre belki de yedi gün demeliydim. Böylece Los Angeles avaz avaz geri döndü.

Kelimenin gerçek anlamıyla; zira aynı anda cep telefonu-
mun sesi karanlığı deldi.

Annelerin duyup gelmesinden korkarak o panikle açma tuşuna bastım.

“Kapatma,” dedi.

Ben’di. Telefonun diğer ucundan gelen sesiyle baştan aşağı ürperdim.

“Sen de artık arama o zaman.”

“Arayacağım.”

Ben’in konuşmasını severdim. Konuşma şekli onunla ilgili temel ipuçları taşırdı: Sakin, içten. İngiliz. Aksanma özellik-
le müptelaydım; önce diğer özelliklerini saymamın sebebi de bu. Şapşallığımı yekten açık etmemek için, itibarımı koruya-
yım diye. Ben’le yüz yüze gelmeden önce bir aydan uzun bir süre boyunca telefonda konuşmuştuk. Ben mimardı, o sıralar New York’ta yaşıyordu. Onun Los Angeles’taki projelerinden birinin -şehir merkezindeki modern bir ofis binasının- huku-
ki işlerini benim firmam üstlenmişti ve gayrimenkul avukatı olarak onunla ben ilgileniyordum. İşte birbirimize böyle aşık olduk; telefonda dünya üzerindeki en az seksi şeyleri konuşa konuşa. İnşaat izinleri. Ve hesaplar. Ve sonra hayatta önemli ne varsa her şey.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Sana her şeyi en baştan anlatmama izin vermen lazım, Georgia,” dedi. “İyi bir açıklaması var demiyorum. Düşündüğün gibi değil diyorum.”

“Hayır. Gerek yok.”

“Bu delilik. Seni seviyorum. Seni sevdiğimi biliyorsun. Michelle’le bir alakam yok. Biz onunla senden önce ayrıldık. Ama Maddie...”

Telefonu kapattım.

Maddie ismini duymak çok ağırdı, çok gerçekti. Bir ismi vardı. Bu telefon konuşmasından on saat önce böyle bir kız yoktu. Şimdiyse bir ismi vardı.

Bu telefon konuşmasından on saat önce çok mutluydum. Geç kalmıştım ama mutluydum. Son provam için Silver Lake’teki Stella Gelinlik’in kapısından yirmi dakika gecikmeyle girdim. Gelinlik provamdı. Gelinliğimi Stella elli metrekarelik dükkânında bizzat kendi elleriyle dikmişti. Beyaz ipek Chantilly dantelleri, İspanyol tülleri, yumuşak kollarıyla trompet model, müthiş güzel bir gelinlik.

Gelinliğime bayılmıştım. Balık eteğinin belimi ve kalçalarımı sarmasına, omuzlarımdaki yumuşak duruşuna, her şeyine bayılmıştım. Stella, yirmi dakika geç kalmamı affettikten sonra etek boyunu alabilmek için benden saten topuklu ayakkabılarımı giymemi ve kaideye çıkmamı istedi.

Salınarak pencerenin önündeki kaideye yürüdüm. Stella hâlime güldü, elimi tutup kaideye çıkmama yardım etti. “Şimdi de ellerini beline koy,” dedi, vitrinin önünden gelip geçen insanlar bize gülümseyerek bakarlarken. Tam o sırada kaldırımdan nişanlığımın geçtiğini gördüm.

Yanında tanımadığım bir kadınla yolun aşağısına doğru yürüyordu. Öyle sıradan bir kadın değildi, uzun, kıvılcı saçla-

rı ve çarpıcı gülümsemesiyle hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Kadının diğer yanında da kendisinin dört-beş yaşlarında, yine kızıl saçlı ufak bir kopyası yürüyordu. Vitrinin önünden geçerlerken kadınla göz göze geldik.

Onu bir yerden tanıyordum ama nereden hatırladığımı çıkaramadım. Birazdan Stella onun kim olduğunu söyleyecekti. Nişanlımdan bağımsız olarak tanıdığımız biriydi.

Asıl problem bu değildi.

Asıl problem, camı tıklatıp Ben'in dikkatini çekemediğim-de olanlardı.

Ben'i gördüğüme heyecanlanmıştım. O da beni görsün, dönüp bana baksın, yüzünü göreyim istiyordum. O güçlü çenesini, belirgin elmacık kemiklerini, gamzesini. Bu kadınla birlikte olmasının mantıklı bir açıklaması vardı mutlaka. O sabahı evimizde, yatakta birlikte geçirmiş, kızarmış ekmekle şeftali reçeli yemiştik. Gülüp eğlenmiştik, çıplaktık. Sekiz gün sonra evleniyorduk. Birbirimize deliler gibi âşıktık.

Fakat Ben, beni duymadı. Sunset Kavşağı'na doğru yürümeye devam ettiler. Kadın yanında minik modeliyle Ben'in sağında mutlu mesut yürüyordu. Derken ona biraz daha sokuldu, sanki benim nişanım ona aitmiş gibi kolunu Ben'in beline sardı. Bunu da görünce, üzerimde etek uçları yapılmamış gelinliğimle kendimi dükkândan dışarı, caddeye attım.

Yerlere sürünüp kirlenmesin diye eteklerimi ellerimle toplamıştım. Stella da benim arkamdan fırladı.

"Ben!" diye seslendim nişanlıma.

Ben döndü. Kadın döndü. Ve küçük kız da döndü.

Kızının elinden tutmuş yürüyen kadını nereden tanıdığımı, Stella, adını mırıldandığında hatırladım. Michelle Carter. Ünlü İngiliz aktris. Amerikan dergilerinde de sık sık boy gös-

terirdi. Yakından daha çok zayıf, çok daha ince uzun görünüyordu.

Nişanlım bana baktı. Kadın bana baktı. Küçük kız, Ben'e baktı.

"Baba," dedi.

Öylece kaldım.

Maddie'nin ağzından çıkan bu kelimeyle.

Ben'e söylediği kelimeyle.

Stella eğilip telaşla eteklerimi toplamaya çalışırken ben gözlerim küçük kızın üzerinde -şimdi bana bakan o güzel küçük kızın üzerinde- öylece kalakaldım. Yoldan geçen insanlar durup Michelle'e bakıyor, onu birbirlerine gösteriyorlardı.

Nişanlım panikle bana doğru yürüdü. Ağzından iki kelime döküldü. Ama muhtemelen söylemesini bekleyeceğiniz kelimeler bunlar değildi. Özür dilerim, demedi. Doğru değil, demedi. Bunu açıklayabilirim, demedi.

Sadece iki kelime etti. Sanki bu tablonun içinde tek görebildiği buymuş gibi. Ve gerçekten tek görebildiği buysa bunun bir anlamı var mıydı?

"Çok güzelsin," dedi.

Şimdi, on saat sonra, saten ayakkabılarımı çıkardım ve takılıp düşmemek için eteklerimi toplayarak merdivenleri tırmanmaya başladım. Bir an evvel kendimi odamın güvenliğine atmak istiyordum.

Yine telefonum çaldı, sesi evin içinde yankılandı.

"Kapatma," dedi Ben.

"Bunu az önce de yapmadık mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ama telefonu açtın, değil mi? Bir yanın, ne söyleyeceğimi duymak istiyor.”

Haksız sayılmazdı. Telefonun bir kapatma düğmesi vardı sonuçta. Ama kapatmamıştım. Yapamamıştım. Bir parçam gerçekten de Ben’in her şeyi yoluna koyacak, yeniden benim tanıdığım Ben olmasını sağlayacak bir hikâye anlatmasını istiyordu.

Merdivenlere oturdum, gelinliğin etekleri basamaklara yayıldı.

“Anlamak zorundasın. Birkaç ay öncesine kadar benim de Maddie’den haberim yoktu...” diye başladı.

“Kızından?”

Duraksadı. “Evet, kızım.”

“O kaç yaşında, Ben?”

“Dört *buçuk*.”

Buçuğu özellikle vurgulamıştı ve sebebini biliyordum. Biz beş yıldır birlikteydik ve kızının dört buçuk yaşında olması Michelle’in ona benden önce, bizden önce hamile kaldığı anlamına geliyordu.

“Bunu tabii ki sonsuza dek sır olarak saklamayacaktım ama Michelle’le durum biraz karmaşık,” dedi. “Seni bu işe sürüklemeyen önce o kısmı halletmek istedim.”

“Nasıl karmaşık?”

Duraksadı. “Bu çok karmaşık.”

Ayağa kalktım. Ben’in açıklayamamalarından gına gelmişti. Yüreğim ağzımda onun bir şeyleri açıklamasını beklemekten gına gelmişti.

“Bak, senden tek istediğim, düşünmeden, aceleyle bir şeylere kalkışmadan sadece. Bir hafta içinde evleniyoruz.”

“Şu anda bundan hiç emin değilim.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. “Aceleyle bir şeylere kalkışma derken tam da bunu kastettim.”

Sesi inanılmaz üzgündü. Sorun şu ki bu bana telefonla ilk konuşmamızı hatırlattı. Bizim firma, Ben’le yeni sözleşme imzalamıştı ve kendimi kısaca tanıtmak için onu aramıştım. Meğer bisikleti çalındıktan hemen sonra aramışım. O bisikleti on yıldır kullanıyormuş. Onun için sadece bir ulaşım aracı değil, daha ziyade... bir organı gibiymiş. Yine de telefon konuşmamızın sonlarına doğru şakalar yapıyor, gülüyordu, sesi mutluydu. Bisikleti ve üzüntüsü geride kalmıştı. Benim sayemde olduğunu söyledi. Ve işte şimdi de bir parçam onu yine mutlu etmek, kendini yine iyi hissetmesini sağlamak istiyordu.

“Neredesin?” diye sordu. “Nerede olduğunu söyle, yüz yüze konuşalım.”

Merdivenin tepesine ulaşmıştım. Nerede olduğumu sorduğu için olmalı, sağıma soluma bakındım. Yatak odam soldaydı, kapısı ardına dek açıktı. Annemlerin yatak odası sağdaydı.

Ve annemlerin yatak odasından iri yarı bir adam çıkıyordu. Yüz kiloluk bir adam. Saçlarını, yüzünü bilmediğim bir adam. Üzerinde bir bornozla...

Annem de üzerinde bornozla yanında duruyordu.

Bu adamın. Babam olmayan bornozlu adamın yanında.

Telefon elimden kayıp yere düştü. “Aman Tanrım!” diye bağırdım.

“Aman Tanrım!” diye bağırdı annem.

Adam bir adım geriledi. Belli ki gayet iyi bildiği ve kendini güvende hissedeceği annemle babamın yatak odasına geri dönmeyi planlıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Derken bunu tekrar düşünmüş ve daha iyi bir yol bulmuş gibi tokalaşmak için elini bana uzattı. “Henry,” dedi.

Merdivenlerin tepesinde kalakalmıştım. Sanki yapılacak en mantıklı şey buymuş gibi ben de elimi uzattım.

Annem dehşetle elini ağzına kapattı. Yakalandığı için utandığını sandım. Ama sonra elini bana uzattı, eliyle yanagımı okşadı.

“Üzerinde gelinliğinle burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

Henry Olayı

Sayısını tutuyor olsam -kim bunun sayısını tutar ki?- bugünü hayatımın en iyi günleri arasında saymaya-çağım muhakkaktı.

Yemek odasında annemle karşılıklı oturduk. Şimdi ikimizin de üstünde sweatshirt ve kot vardı, gelinliğimi odamın kapısına asmıştım. Aramızda gergin bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Henry gitmişti. Annem adama ön kapının basamaklarında veda ederken içeride onun gitmesini beklemiştim. Lise son sınıfta, dövme ve serseri Lou Emmett'le çıktığım günlerde annemin bana yaptığı gibi. Olabilecek en sinir bozucu şekilde rolleri değişmiştik.

Ardından annem bana bakmaktan kaçınarak kendine bir fincan kahve aldı. İlk konuşan ben olmayacaktım. Normalde masanın üzerinden ona doğru uzanır, bu konuşmayı onun için kolaylaştırmaya çalışırdım ama bu kez yapamadım. Annem bunu tek başına yapmak, bunu bana nasıl açıklayacağını tek başına bulmak zorundaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Böylece annemin kafasının üstünden karşı duvara baktım. Annemle babamın hayatından karelerin asılı olduğu duvara. Gençlikleri, bağımızın ilk günleri ve hatta bundan bile öncesi. En sevdiğim fotoğraflardan biri, annemin hâlâ New York Filarmoni’de çellist olduğu günlerde çekilmişti; siyah elbisesine yasladığı çellosuyla kameraya gülümsüyordu. Şu anda karşımda oturan kadın da o fotoğraftakinden farklı görünmüyordu. Aynı uzun sarı bukleler, aynı hafiften geniş yanaklar, aynı hokka gibi burun. Hâlâ yüzünde bir gram makyaj yoktu. Hâlâ makyaja ihtiyacı yoktu.

O karenin hemen yanında benim softball oynarken çekilmiş bir fotoğrafım asılıydı. Bobby’yle Finn’e özendiğimden o yıllarda tam bir erkek çocuğu gibiydim. Saçımı sürekli atkuyruğu yapar, tişört ve spor ayakkabıyla yaşırdım. Yine de o yıllarda annemle aramızda benzerlik inkâr edilemezdi. Saçlarım onunkinin daha koyu bir versiyonuydu, burnum onunki gibi kalkıktı, gözlerim babaminkiler gibi koyu yeşildi ama şekli şemali yine annemdendi.

Annem eskiden, babamın renklerini almış olsam da onun kopyası olduğumu söylerdi. Ta ki Los Angeles’a taşınıp da Los Angeles’ın insanlarda yaptığı değişimden payımı alıncaya kadar. Bu şehir sizi gıdım gıdım değiştirir ve sonra bir gün aynaya bir bakarsınız ki artık bambaşka birisiniz. Yoga dersinden partilere akan o muhteşem kadınlarıyla Los Angeles’ta, daha önce hiç önem vermediğim şeylere artık özen gösterir olmuştum.

Kim bilir, belki Sebastopol’den çıkıp New York’a ya da Chicago’ya gitsem de aynı şey olacaktı. Ama işte benim on sekizimde gittiğim yer Los Angeles’tı, dolayısıyla da erkeklerle ve çiftçilerle dolu bir yerde büyümenin beni alıkoyduğu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

seksi görünme ve seksi hissetme dersini Los Angeles'ta almış oldum.

Dönüşümümün belgeleri duvarda apaçık sergileniyordu. Annem sık sık, onun koyu renk versiyonundan ısıltılı film yıldızı versiyonuna dönüştüğümü söyleyerek dalga geçerci. Ben de ona, Abbot Kinney'de gerçek film yıldızları arasında bu sözünün bir hükmünün olmayacağını söyledim. Yine de bir bakıma haklı sayılırdı çünkü farklı görüldüğüm muhakkaktı ve bu yeni görüntümle gurur duyuyordum.

Güney California güneşi saçlarımın rengini açmıştı. Beş kilo vermişim ve moda ikonuymuşum gibi giyinmeye başlamıştım. Arkadaşım Suzannah'nın ısrarıyla bir gün bir çift ayakkabıya bir aylık kiramdan daha fazlasını ödedim. Ertesi gün ağır bir suçluluk duygusu ve midemde bulantı hissiyle ayakkabıları iade etmeye çalıştım ama mağazanın iade politikası çok sıkıydı. Mecburen ayakkabılar bende kaldı. Ve onlara âşık oldum. İtiraf etmem gerekirse bunlar sihirli ayakkabılardı, o incecik topuklarıyla bacaklarınızı âdeta sonsuza uzanıyormuş gibi gösteriyorlardı. Ayrıca bu ayakkabıların o zaman oturduğum daireyi ve sonrakileri eskittiğini de kabul etmeliyim.

Annem onları her ziyaretimde ne kadar *tarz* görüldüğümü söylerdi. Ama atkuyruğundan kalem eteklere evrimimden aslında pek memnun olmadığını biliyordum. Annem giyim kuşamın çabasız ve kolay olması gerektiğine inanırdı. Fönlü saçlarıma dokunur ve "Hımmm, parlıyor," derdi. Üzerimdeki yeni parçaları şöyle bir süzer, bir ısıltı ve çarpık bir gülümsemeyle "Bak sen şu Los Angeles zırhına," diye takılırdı.

Sabahları tıpkı çocukluğumdaki gibi yataktan fırlayıp onun meşhur cevizli ve vişneli waffle'ları için aşağı koştuğumda da ilk iş tenime dokunur ve "Işıl ışıl," diye mırıldanırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İki evim arasındaki iki farklı hayatta bocalıyordum. Sonoma Bölgesi kot, bol kazaklar, topuksuz ve pratik çizmeler demekti. Los Angeles ise arkası açık topuklular ve yine kot ama bu kez en aşağı 275 dolarlık kot demekti. İki dünya arasında gidip geliyor, kendimi her ikisine de tam anlamıyla ait hissetmiyordum. Los Angeles'taki hayatım pamuk ipliğine bağlı gibiydi, oradaki hayat tarzım üzerinde pek bir kontrolüm yoktu. Fakat buraya geldiğimde de kendimi daha önce hiç yapmadığım bir şekilde buradaki kırsal hayatı eleştirirken yakalıyordum. Bundan hiç hoşlanmıyordum ama kendime de engel olamıyordum. Ve hâlâ iki dünya arasında bir denge tutturmaya çalışıyordum.

Bakışlarımı fotoğraflardan annemin yüzüne indirdim, annem gözlerimin içine baktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Beni öyle yargılar gibi durma,” dedi.

Onu oturarak yargıladığımı söylemek şu anda söylenecek en akıllıca şey gibi gelmedi.

“Yatak odandan çıplak bir erkek çıktı, anne,” dedim. “Ve o babam değildi.”

“Eh, gecenin bir yarısı haber vermeden çıkıp gelersen...” Başını iki yana salladı. “Odanı değiştirmemekle hata ettik. Bu yüzden burada asla hiçbir şey değişmeyecek sanıyorsun.”

“Babam olmayan biriyle sevişmemen gerektiğini sanıyorum sadece.”

“Onunla sevişmiyorum zaten.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Nasıl yani?”

Omuz silkti. “İlle bilmen gerekiyorsa Henry iktidarsız.”

Ellerimle kulaklarımı kapattım. “Bilmem gerekmiyor. Zamanda geri gitmem ve bu konuda hiçbir şey bilmemem gerekiyor.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Üzgünüm,” dedi ellerini teslim olur gibi havaya kaldırarak. “Ben sadece... Ben sadece sana durumun görüldüğünden daha karmaşık olduğunu anlatmaya çalışıyorum.”

Karmaşık. Sevgili nişanlım da aynen böyle demişti. Problem, her ikisinin de bunu kendilerini dışarıda bırakarak söylemesiydi. Oysa işleri karmaşıktırان bizzat kendileriydi. Görmezden geldikleri *minik* detay buydu.

“Babam nerede?”

“Babanla ikimiz biraz ayrı kalmaya karar verdik,” dedi annem. “Son birkaç haftadır bağ evinde kalıyor. Her yıl bağ bozumunda zaten orada kaldığı için değil!”

Sesinde öfkeli bir tını vardı.

“Bu yıl Henry yüzünden?” dedim.

“Bu yıl biraz ayrı kalmaya karar verdiğimiz için,” diye düzeltti.

Cumbalı pencereden fenerlerle aydınlanan bağa, fenerlerle aydınlanan patikanın ilerisindeki bağ evine doğru baktım. Babam içerideki iki odadan birinde uyuyor olmalıydı. Küçük bir kızken o evdeki diğer odada uyumak ve sabah okuldan önce onunla birlikte ilk üzümleri toplamak için yalvarırdım. Büyüdüğümde ağabeylerimle birlikte bağın işlerini üstleneceğimizi, burada kurduğu sistemi aynen devam ettireceğimizi söylerdim. Ve bunda çok ciddiydim. Küçük bir kızken hayatta en çok istediğim şey bağı devralmaktı. Şimdiyse onu burada yalnız bırakmışım. Kendi yoluma gitmişim. Hepimiz kendi yollarımıza gitmiştik.

“Tüm bu olanlardan benim niye hiç haberim yok?” diye sordum.

Annem kahvesine uzandı. “Düğünden sonra söyleyecektik. Düğününü mahvetmek istemedik.”

Gözlerinin içine baktım. Görünen oydu ki düğünüm çoktan mahvolmuştu. Ben’le ikimiz için o kısmını kendi başımıza da gayet güzel becermiştik.

“Finn’le Bobby’yi de bu meseleden uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum. Onların derdi kendilerine yetiyor.”

Bir tuhafılık olduğu barda da dikkatimi çekmişti. Bobby’nin bahsi açıldığında Finn garip davranmıştı. Bobby ortalıkta yoktu. “Onların derdi ne?” diye sordum.

Annem başım iki yana salladı. “Anlatmak bana düşmez. Kendi taraflarından anlatmaları lazım.”

Nasıl olmuştu da ailemizdeki herkesin farklı taraflarda olduğu bir noktaya gelmiştik? Geçen bağ bozumunda buradaydım. Son geldiğimde de herkes gayet iyi görünüyordu. Ya şimdi? Ağlayacak gibi oldum. Ve Ben... Kendimi böyle hissettiğimde genellikle aradığım ilk kişi olan Ben, bana böyle durumlarda farklı bir bakış açısı sunan Ben... Şu anda ağlamak istememin en birinci sebeplerinden biriydi.

Annem boğazım temizledi, belli ki fırsat bu fırsat konuyu değiştirmeye hazırlanıyordu. “Şimdi, sen neler olduğunu anlatmayacak mısın?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

“Affedilmez bir şey mi yaptı?”

“Bu nasıl bir soru böyle?”

Annem öne doğru uzandı. “Kötü bir soru muhtemelen. Peki, iyi soru hangisi? Sen söyle, ben sorayım.”

Gelinlik dükkânından çıktığımdan beri bu masada annemle babamla karşılıklı oturup bu konuyu konuşarak çözeceğimizi hayal etmiştim. Hangi üniversiteye gireceğimi, hukuk fakültesinin harcını nasıl ödeyeceğimizi, bininci ayrılık acısını nasıl atlatacağımı konuşup çözdüğümüz gibi. Şimdi

asıl endişem, belki de bir daha asla bu masanın etrafında hep birlikte oturamayacak olmamızdı.

“Georgia...”

Başımı kaldırdım.

“Sen mi affedilmez bir şey yaptın?”

“Şunu söylemeyi keser misin? Hayır.”

“Hımmm, başka biri var mı peki?”

Normalde ihaneti affedilmez bir şey kategorisine sokan ilk kişi annem olurdu.

“Evet, biri var. Dört buçuk yaşında bir kız.”

Annem şaşkın şaşkın bana baktı.

“Bir kızı varmış. Benden saklamış.”

Bir sessizlik oldu. Fırtına öncesi sessizlik. Annem birazdan esip gürlemeye başlayacaktı. Hayatta en önem verdiği şeydi dürüstlük. Zaman zaman alaycı denebilecek şekilde espriliydi, çabuk sinirlenirdi ve keçi gibi inatçıydı. Ama bunların dışında dünyanın en içten, en dürüst insanıydı. İçi dışı birdi. Ve sevdiği insanlardan da aynı şeyi beklerdi.

Kahvesinden bir yudum daha aldı. “Eminim Ben’in bir açıklaması vardır,” dedi.

“Ciddi olamazsın,” dedim. “Ne dediğimi duymadın mı? Ben’in başka birinden bir kızı olduğunu ve hayatına dair bu *küçük* detayı benimle paylaşmamayı tercih ettiğini söyledim. Gelinlik provasındaydım ve bu gerçeği onu çocuğunun annesiyle birlikte yolda yürürken gördüğümde keşfettim.”

“Anlıyorum. Kötü olmuş. Sana özellikle söylememiş olması...” Duraksadı. “Bu bilgiyi kendine saklamasının bir açıklaması olabilir diyorum sadece.”

Annemin tüm söyleyeceği bu muydu yani? Henry’den önce olsa annem Ben’e kan kusturacağına yeminler ediyor

olurdu. Yemek odasında sinirle volta atarak değerler hakkını da atıp tutardı. Tıpkı lisedeki en iyi arkadaşım doğum günü için annesiyle babasının restoranında parti verdiğinde olduğu gibi. Sıradan parti bir anda içkinin su gibi aktığı bir çılgınlığa dönüşmüştü. O zaman ona partinin nasıl böyle bir hâl aldığını gayet güzel açıklamıştım ama beni dinlemek istememiş ve bana bunun bir açıklaması olamayacağım haykırmıştı. İnsanlar ya dürüst olurdu ya da olmazdı ve sizi siz yapan da hangisi olduğunuzdu.

O kadın şimdi neredeydi, niye Ben'in gerçeği benden saklamasına bağırıp çağırıyordu? Neden öfkelenme rolünü üstlenmiyordu ki ben de tam karşısındaki pozisyona geçeyim ve Ben'in aşırı korumacılığına daha anlayışlı yaklaşabileyim? Benim tanıdığım annem böyle yapardı.

Ayağa kalktım. “Şu anda bununla uğraşamayacağım. Ben uyumaya gidiyorum.”

“Git yat o zaman.”

Yorgunluktan bitmiş bir hâlde kapıya doğru yürüdüm. Bu gecelik bu kadar yeterdi.

“Henry çok eski bir arkadaş,” diye seslendi annem arkamdan. “Birbirimizi ta New York’tan tanıyoruz. Ve kısa bir süre önce San Francisco Senfoni’nin şefliğine getirildi.”

Ona doğru döndüm ama eşikte dikilmeye devam ettim.

Omuz silkti. “Sadece birkaç aydır burada. Ama bu güzel... Yani yeniden o dünyanın bir parçası olmak çok güzel.”

O dünyanın bir parçası olmak. Bu kelimeleri söylerken ve eskiden kim olduğunu, bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlarken yenilmiş görünüyordu. Onu hâlâ o dünyanın bir parçası olduğuna ikna etmek istedim. On yıllardır burada müzik öğretmenliği yapıyordu. Ama işte aynı şey değildi. Ve onu buna

ikna etmeye çalışmanın bir anlamı olmayacaktı. Sonuçta kim sizi inanmak istemediğiniz bir şeye inandırabilirdi ki?

“Bunun seninle ve babamla ne alakası var?” diye sordum bunun yerine.

Başını kaldırıp bana baktı.

“Babandan bahsetmiyorum. Seninle benden bahsediyorum. İkimizden. Aynı benim gibi sen de daima ailedeki herkesin mutlu olması için çabaladın. Kendi mutluluğunu, kendi isteklerini düşünmek yerine... Sen gerçekten ne istiyorsun, işte bunu düşünmeye fırsatın olmadığını söylüyorum.”

Gülmeye başladım. Elimde değildi.

“Şu anda aşk hayatıma dair tavsiye verecek en son kişi sensindir herhâlde.”

Gözlerimin içine baktı. “Aslına bakarsan tam da en uygun kişiyim,” dedi. “Senin nasıl eşsiz, nasıl emsalsiz bir insan olduğunu benden daha iyi kim bilebilir? Belki Ben.”

Bir an sustu. Sonra yavaşça ekledi. “Neden vazgeçtiğine dikkat et.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kendime rağmen annemin sözlerinin satır aralarını okumaya çalıştım. “Çünkü sonra geri alamam öyle mi?”

Ayağa kalktı, yanımdan geçip yemek odasından çıktı.

“Hayır.” Omzuma dokundu. “Çünkü eninde sonunda, öyle ya da böyle, geri alırsın.”

Üst kata çıkmadan önce onun merdivenlerde gözden kaybolmasını bekledim. Ama annem merdivenlerin tepesine ulaştığında dönüp iyi geceler diledi.

“Ne olursa olsun, evde olduğun için mutluyum.”

Ben değildim.

Sözleşme

Bach'ın çello sonatlarından biriyle uyandım; pencerelerden dolan güneş ışığı da müziğin “kalk artık” çağrısına katılıyordu. Çocukken de neredeyse her sabah böyle uyanırdım. Babam bizim güneşle birlikte kalkmamızı isterdi, annemse günün ilk yarım saatini çellosuyla pratik yapmaya ayırırdı.

Çellonun yumuşak tınısını çok severdim. Fakat dün geceki talihsiz karşılaşmadan sonra bu sabah annemin çellosunu duymak, çıplak Henry'nin kafamın içinde dans etmesine sebep oldu.

Çantamı karıştırıp düzgün bir kotla bir bluz ararken Los Angeles'tan yanımda ne kadar az kıyafet getirdiğime bir kez daha hayıflandım. Sabah sisiyle, öğleden sonra güneşiyle baş edecek bir giysim yoktu. Yanımda sadece bir çift babet vardı. En sevdiğim botlarım evde kalmıştı. Sevdiğim her şeyim evdeydi.

Annemin çello çalışması bitmeden kendimi evden dışarı atma telaşıyla az kalsın tezgâhın üzerinde bana bıraktığı notu

gözden kaçıracaktım: “Kahve hazır. Dolapta muzlu pasta var. Dün yapmıştım, hâlâ tazedir.”

Kendime bir fincan kahve koydum, bir dilim kek aldım ve babamı bulmak için tepeden aşağı bağ evine doğru yürümeye başladım.

Saat dokuzu biraz geçiyordu; bağın en güzel saatleriydi. Gökyüzü masmaviydi, sabah sisi dağılmaya başlamış ve etrafı ısıtması için güneşin önünden çekilmişti. Örtü bitkilerinin ekildiği bahçeleri geçtim; asmaların arasında onların çiçekleri göze çarpıyordu. Tüm arazi boydan boya mor ve yeşildi.

Asmalara bakmak için durdum, saplarına nazikçe dokundum. Ve içime o his doldu. Sadece bağdayken hissettiğim o şey. Mutluluk ve heyecan ile adını koyamadığım bir his daha. Şöyle tarif edeyim: Yeniden Sebastopol’de, yeniden annemlerin evinde olmak sanki kayıp bir aşka kavuşmak gibiydi.

On dört yaşına kadar bağda zaman geçirmeye doyamadım. En sıkıcı işlerde bile babamın peşinde dolanıp dururdum. Asmalara destek takılması, üzümlerin incelenmesi, toprağı beslemek için kompost ve çaylar hazırlanması... Tabii ki her şeyi babam yapardı, ben sırf sürecin bir parçası olmak için orada dikilirdim. Okuldan önce, okuldan sonra, her fırsatta bağdan, asmaların durumundan, bağ bozumundan konuşurduk. Beni şarap mahzenine, tortusu henüz alınmamış şarapları tatmaya bile götürürdü. Bunu hiç yüksek sesle söylememişti ama bu işin bir parçası olmak istemem onu mutlu ediyordu.

Sonra bu işin hiçbir şekilde bir parçası olmak istemediğim bir gün geldi.

Bağ aynıydı, dönümler boyunca uzanan asmalar aynıydı ama bir zamanlar hayatımın eğlencesi olan bağ, şimdi beni özgürleştirmek yerine boğuyordu.

Arka arkaya iki kötü bağ bozumu geçirmiştik. İlk bağ bozumu hava koşulları yüzünden çuvallamıştı, erken bastıran yağmurlarla üzümler zamanından çok önce dalından kopmuştu. İkincisinin sebebi ise bir orman yangınıydı; dumanlar yüzünden Sebastopol'un havası ve dolayısıyla üzümler kurumuştur. Yıllarca her şey tıkr tıkr gitmişken (gerçi annemler benim hatırlayamayacak kadar küçük olduğum ilk yıllarda böyle art arda iki felaket daha yaşamış) bu iki faciayla neredeyse iflasın eşiğine gelmiştik.

O korkunç iki kış hatırlamak bugün bile acı vericiydi. Annemle babam, birlikte kurdukları her şeyi kaybetmekten korktuklarını bizden gizlemek için ellerinden geleni yapmışlardı. Fakat bizim uyuyor olmamız gereken gecenin geç saatlerinde mutfakta önlerinde bir demlik kahveyle oturup fısıldaştıklarını duyardım. Fısıltılarında o korkuyu duyup da elimden hiçbir şey gelmeyeceğini, hayatımızın tepetaklak olacağını düşünüp tedirgin olurdu. Keşke korkularını avaz avaz haykırsalardı bu, hissettiklerimden daha kolay olurdu.

Böylece her fırsatta San Francisco'ya gitmeye başladım. Bir gece babamı, ertesi gün beni ışık enstalasyonlarından oluşan bir sergiye götürmesi için ikna ettim. Kamyonetimiz yolda bozuldu ve yolun geri kalanını taksiyle gitmek zorunda kaldık. Sonra limandan Pacific Heights'a doğru yürümeye başladık. Doksan yaşında bir kadının Gershwin'in popüler şarkılarından birini söylediği küçük bir caz kulübün önünden geçtik. Eğer kulağa çok romantik geliyorsa, eh, evet, öyleydi. Beni kesinlikle büyülemişti. Şehrin seslerini sevmiştim. Caddelerde kavga eden ve gülen insanları. Gershwin söyleyen yaşlı kadını. Beni kendine çekenin şehrin enerjisi olduğunu söylemek daha kolay olurdu ama bu doğru değildi. Beni çe-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ken gürültüsüydü. Aniden daha önceki hayatım bana çok sessiz gelmişti. Annemle babamın endişeleri ve üzüntüsü, bağımız, baştan aşağı Sonoma Bölgesi'nin kendisi...

Ertesi yazı, şehir merkezinde bir hukuk firmasında çalışan kuzenimin yanında geçirdim. Çok güzel ve havalı bir kızdı, beni kanatlarının altına aldı ve şehir hayatıyla tanıştırdı. Kafeler ve gökdelenler, caddeler ve kitapçılar, pahalı ayakkabılar ve partilerde dönen cigaralıklar. Hatta bana kendi çalıştığı hukuk firmasında bir stajyerlik de ayarladı.

Beni işin sıkıcı olacağı konusunda uyarmıştı, oysa bu benim için rahatlatıcıydı. Hukukta kesin kurallar vardı, sürprizlere yer yoktu. Her şey en baştan belliydi. Öte yandan toprak, meyve, rüzgâr ve gökyüzü, işlerin iyi gitmesi için her zaman iş birliği yapmıyorlardı. Bunca yıl boyunca babamın onca çalışıp çabaladıktan sonra yine de hava durumunun insafına kaldığına şahit olunca böylesi bir kesinlik ve kontrol hissi bana kendimi güçlü hissettirdi.

Bağda işler yolunda gittiğinde her şey çok güzeldi. Fakat iki yıl arka arkaya ürün alamamıştık. Ve bunun ilk defa olmadığını öğrenmek benim için ayrıca yıkıcı olmuştu. Annemle babamın daha önce de benzer felaketlerle mücadele ettiğini, havlu atmaktan başka çarelerinin kalmadığını düşündükleri korkunç anları daha önce de yaşadıklarını öğrenmiştim. Hukuk kariyeri kesinlikle bağcılıktan daha az sürprizli bir yoldu ve o sırada bu bana güzel bir şey gibi geldi. Kesinlikle çok farklıydı ve daha iyiydi.

Bu belki biraz çocukça bir karardı. O panikle tam tersini seç ve çocukluğa veda et. Sonra yetişkin olduğunda da niye kaçtığın hakkında hiçbir fikrin olmasın. Tam olarak hangi şeyden ümitsizce uzaklaşmaya çalıştığını bileme.

Bağ evine vardığımda ön kapı açıktı ama içeride kimse yoktu.

“Baba,” diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Kapıyı itip içeri girdim, küçük oturma odasında bir koltuğa oturdum. Babam bağda bir yerlerde olmalıydı ama onu burada beklesem daha iyiydi, nasılsa üzüm toplamayı bitirdiklerinde rutin sabah molası için buraya dönecekti. İşleyiş böyleydi. Gece ikiden sabah ona kadar, yani toprak serinken ve karanlıkta önlerini aydınlatan fenerlerle üzüm toplarlardı. Tabii pek çok bağ sahibi bu işi denetleme görevini bağ müdürüne bırakırdı ama babam toplama işine bizzat dâhil olmayı severdi.

Onu bağda köşe bucak aramak ya da toplanan üzümlerin geldiği masada üzümleri incelerken yanına gidip işini bölmek istemiyordum. Belki de onunla karşılaşmayı dört gözle beklemiyordumdur, kim bilir.

Sözün özü şu ki bağ evinde kalma sebebim ortalığı karıştırmak değildi. Tek istediğim, tüm pencereleri açık küçük evde oturmak, sabah güneşi altında kekimi yiyip soğumaya başlayan kahvemi içmekti.

Fakat elimdekileri sehpaye bırakırken biraz acele ettim... Ve kahvem döküldü. Tüm sehpaye. Sehpanın üzerindeki dosyalara.

Dosyaların üzerinde “Murray Grant Şarapçılık Satış Sözleşmesi” yazıyordu.

Etrafta peçete yoktu, bu yüzden dosyaları sehpadan alıp tişörtüme silmeye başladım. Kurutmaya çalışıyordum ama buna gerek olduğuna şüpheliydim. Babam, Murray Grant

Şarapçılık'tan nefret ederdi. Yalnız da değildi. Sonoma Bölgesi'ndeki küçük şarapçıların hemen hepsi aynı hisleri paylaşıyordu. Nefret etmelerinin tek sebebi şirketin vasat şarapları değildi, asıl sebep oradakilerin şarapçılığa bir iş gibi yaklaşmasıydı. Bu tabii ki bir işti. Ama bir şekilde daha fazlası da olması gerekiyordu.

Böylece dosyaların bir tür iş raporu falan olduğunu varsaydım. Babam herhâlde Murray Grant Şarapçılık neler yapıyor falan diye raporlara göz atıyordu. Ne de olsa onların faaliyetlerinden haberdar olmak zorundaydı. Sonuçta Napa Vadisi'nin en büyük şarap üreticisi onlardı, yılda beş milyon kasa şarap satıyorlardı.

Rekabete buyurun... Babam yılda beş bin kasa satıyordu.

Fakat ikinci dosyayı temizliyordum ki sözleşmeyi gördüm. Upuzun ve detaylı bir şekilde kaleme alınmış, diyeceğini bir türlü diyemiyormuş gibi görünen sözleşmelerdendi. Fakat ben emlak avukatıydım yani bundan çok daha karmaşık sözleşmeler üzerinde bizzat çalışmıştım. Ve bu kâğıtların tam da dedikleri şeyi dediklerini biliyordum.

Son Damla Bağı. Mülkiyet Devri. Alıcı: Murray Grant Şarapçılık.

Kalbim çarpmaya, kulaklarım zonklamaya başladı. Sözleşmeyi okurken boğulacak gibi oldum.

"Yok artık!"

Başımı kaldırdığımda kapıda Bobby'nin durduğunu gördüm. Üzerinde koyu mavi bir takım, kravatını omzundan geri atmış, öylece dikiliyordu. Başka bir zaman olsa "sevimli" diyeceğim gülümsemesi şu anda bana pis bir sırıtış gibi geldi.

Bobby'yle aramız bu yüzden mi çok iyi değil diye düşünmeden edemedim. Bobby'nin, ortalıkta suçlayacak başka

kimsenin olmadığı zamanlarda pat diye karşınıza çıkıvermek gibi garip bir alışkanlığı vardı.

“Sen evde ne arıyorsun? Senin düğün hazırlıklarıyla meşgul olman gerekmiyor muydu?” diye sordu. “Bizim iki yumurcak düğünü dört gözle bekliyor, yüzükleri taşıyacaktı diye acayip heyecanlılar.”

Ben daha merhaba bile dememiştim. Dosyalar hâlâ elimdeydi, onları havaya kaldırdım.

“Bundan haberin var mıydı?”

Gülümsemesi kayboldu. “O ne ki?” diye sordu.

Parmaklarını sarı saçlarının arasından geçirdi. Sarı saçlarını annemden almıştı ve Bobby bu sarı buklelerin ona masum bir hava verdiğine inanırdı. Bana sorarsanız onu asıl masum gösteren şey yenmiş tırnaklarıydı. Küçüklüğümüzden beri tırnaklarını dibine kadar yerd. Bobby’nin en sevdiğim yanı buydu.

“Annemle babam bağı satıyor,” dedi. Sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi sesine sakın, sıradan bir ton vermeye çalışmıştı. Sanki arabalardan falan bahsediyormuşuz gibi!

Koltuğa geri oturdum, satışın hangi aşamada olduğunu öğrenmek için kâğıtları karıştırdım. Son sayfada babamın imzasını ve noter onayını görmek son darbe oldu.

Bir imza daha vardı. Jacob McCarthy diye birinin imzası.

Jacob McCarthy. Murray Grant Şarapçılık CEO’su.

Bobby omuz silkti. “Babam sana düğünden sonra söyleyecekti herhâlde.”

Ardından bana doğru eğildi. Fazla yakındı. İçimden suratına bir şeyle vurmak geçti. Gözüme kekim takıldı.

“Sözleşmelere ne oldu?” diye sordu gergin bir şekilde tırnağını dişlerken. Kenara çekilip ondan biraz uzaklaştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Peki, sen niye böyle çıldırdın?” diye ekledi. “Bu iyi bir şey. Babamın bir daha çalışması gerekmeyecek. Murray Grant ona hayatının teklifini yaptı.”

“Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?”

“Ağzından çıkanı senin kulağın duyuyor mu?”

Bakışlarla birini öldürmek mümkün olsaydı Bobby ölmüş olabilirdi. Oracıkta. Bobby’nin sorunu buydu işte. Her konuda o kadar mantıklı, öyle robot gibiydi ki. Duyguları bile sanki üzerinde çalışılmış gibiydi... Bir düğünde duygulanması mı gerekiyor, bir damla gözyaşı dökerdi ama asla salya sümük gözyaşlarına boğulmazdı. İş konusunda bu kadar başarılı olmasının sebebi buydu. Başka herhangi bir şeye önem verdiğini göstermekte berbat olmasının sebebi de buydu.

“Ne zamandan beri istedikleri şey bağı satmak oldu, Bobby?”

“Herkesin istediği bu!”

Bobby bana sert bir bakış attı.

“Bak, burada yanlış kişiye bağıırıyorsun, tamam mı?” dedi sonra da.

“Ben bağıırmıyorum.”

“BAĞIRIYORSUN!”

“İkiniz de bağııırıyorsunuz.”

Babam kapıda duruyordu. Gür saçları, güneşte bronzlaşmış yüzü, üzerinde kotu ve tişörtüyle olduğundan daha genç görünüyordu. Elinde bir termos ve cam kâsede üzümler vardı. Saçları terden yüzüne yapışmıştı.

Babamın bakışları altında elimdeki dosyayı sehpaye, kahve lekeli diğer dosyaların üzerine bıraktım.

Bunu gördü. Nasıl gergin olduğumu gördü. Ne zaman geldiğimi, annemle ikisi arasında olanlar hakkında ne bildiği-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mi sormadı. Ne bildiğimi biliyordu. Bunu benim için kolaylaştırmanın, moralimi düzeltmenin bir yolunu arıyordu.

“Babacığım,” dedim. Ona en son küçük bir kızken böyle seslenmiştim. “N’olur, doğru değil, de.”

Bobby’nin yanından geçip hoş geldin dercesine omzumu sıktı, ardından yanıma oturdu ve üzüm kâsesini sehpaıa bıraktı. Kollarını bana dolayıp başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

Bir dakika daha bekledi ki ona inanabileyim.

“Doğru değil,” dedi.

Budama Makası

“**A**nnen de ben de bunu istiyoruz,” dedi babam. “Gerçekten istiyoruz.”

Arazimizin kuzeybatısına, babamın en son aldığı kırk dönümlük kısma gelmiştik. Annemle babamın evine en uzak bağ burasıydı. Burayı bir emlak yatırımcısından oldukça yüksek bir meblağa almıştı. Bu, güzel, daha verimli arazi gün batımının ışığını aldığı için biraz daha hafif ve daha tatlı olan bir Pinot üretebileceğini düşünmüştü.

Sekizinci blokta yere diz çöktük ve olgun üzümleri hızlı hızlı toplamaya başladık. B-Minör işte bu üzümlerle yapılıyordu. Hani benim ve Bobby’nin favorisi olan şarap. Bunlar ayrıca benim biraz keskin ve fazla sert bulduğum ama babamın en beğendiği şaraplardan biri olan Opus 129’un yapımında da kullanılan üzümlerdi. İkisinin aynı üzümünden üretilmesi kafa karıştırıcı gelebilir ama babam için öyle değildi elbette. Üzümler onları nasıl fermente ettiğinize bağlı olarak, kendilerini fermente etmelerine izin verdiğiniz ölçüde kendi yollarını seçerler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Normalde günün ortasında üzüm toplamazdık. Üzümlerin kovaların içinde ezilip güneşte fermente olmaları riski vardı. Fakat babam üzümlerdeki şekeri ölçmüş ve toplamak için gece yarısını beklememeye karar vermişti.

Babam üzümlerin şekerini ölçerken ben de bağ evinde onun tüm hayatından vazgeçtiğini keşfetmiştim.

“Murray Grant Şarapçılık çok iyi bir teklif yaptı,” dedi.

“Onlardan nefret edersin.”

Bana gülümsedi. O sıcak gülümsemesiyle. “Ben kimseden nefret etmem.”

Ardından elini sallayarak hızlanmamı işaret etti. O hızlı çalışıyor, salkımları kolayca kesip kovaya bırakıyordu. Ben onun yarı hızında bile çalışamıyordum ve bu yeterli değildi. Babam bir an evvel üzümleri toplamak ve daha serin bir yere götürmek istiyordu.

“Ellerin çalışmaya devam etsin ya da bu konuşmayı başka zaman yapalım.”

“Şimdi konuşalım.”

“Biraz hızlan o zaman,” dedi.

Böylece daha hızlı toplamaya başladım. İşin aslı babamın yardımına ihtiyacı yoktu. Bağda çalışan beş adamı vardı zaten. Ama bu konuşmayı yaparken bir şeylerle meşgul olması gerekiyordu. Bir şeylerle meşgul olursa belki ne kadar üzgün olduğunu benden gizleyebilirdi.

Ama fark etmiştim. Babam ömrünü açık havada çalışarak geçirdiğinden güneşte bronzlaşmıştı ve sağlam yapılıydı. Ve yaptığı işi severdi, çalışırken mutlu olurdu. Işıl ışıl gözleri ve parlak gülümsemesiyle daima olduğundan genç görünürdü. O kadar ki onu genelde Finn’in babası değil ağabeyi zannederlerdi. İşte bu yüzden fark çok barizdi. Şu anda gözlerinde

karanlık bir ifade vardı. Cildi gergin ve kuru görünüyordu. Gülümsemek için kendini nasıl zorladığını görmemek mümkün değildi.

Omuz silkti. “Her şey denk geldi, işimiz rast gitti aslında,” dedi. “Ben böyle bir şey arıyor değildim ama annen bir değişiklik yapmak istiyordu, artık Kuzey California’da kısıllıp kalmak istemiyordu. Tam o sırada Jacob gelince...”

“O kim?”

“Murray’le Sylvie’nin oğlu,” diye cevap verdi Bobby.

“Ben babama sordum,” diye tersledim.

“Ben cevap veremez miyim yani?” dedi ağabeyim.

Bana şaşkın bir bakış attı, belli ki ona niye bu kadar kızdığını anlamakta zorlanıyordu. Çünkü ona sorarsanız şu anda ondan ziyade Finn’e benzeyen yanımla sergiliyordum. Bobby’nin sevdiği, Georgia Hukuk Fakültesi’ne giden, avukat olan, başarılı bir erkekle evlilik hazırlıkları yapan Georgia’ydı.

“Jacob, Murray’le Sylvie’nin torunu,” diye düzeltti babam.

Bu isimler tanıdıkta. Büyürken sık sık duyardık. Murray Grant Şarapçılık’ın kurucularıydı. Daha doğrusu şirketi Murray’in babası kurmuştu ama işi ülke çapında yaygınlaştıran, sonra uluslararası pazara sokan Murray’le Sylvie’ydi. Üretimi milyonlu rakamlara çıkaran da onlardı. Kızları Melanie, annemle babamdan on yaş kadar büyüktü. Fakat gençliğinde New York’a taşınmış, orada Wall Street’ten bir adamla evlenmişti. Büyük ve gösterişli bir düğünle. Anlaşılan o ki adamın soyadı McCarthy, oğullarının ismi de Jacob’dı.

Bobby hiç istifini bozmadan çalışmaya, salkımları kesmeye devam etti. Kovaya bırakmadan önce üzümleri dikkatle gözden geçiriyordu. Babamın bize çocukken öğrettiği gibi. Bu artık bizde otomatikleşmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Murray yavaş yavaş işleri devretmek istediğine karar verince Jacob geçen yıl Napa Vadisi’ne taşındı, işlerin büyük bölümünü üzerine aldı. Bayağı da başarılı. Hem akıllı hem de iyi bir adam.”

“Ona ne şüphe,” dedim. Ki açıkçası şüpheliydim.

“Senin derdin ne?” diye sordu Bobby sinirlenerek.

Onu duymazdan geldim. “Benim anlamadığım, böyle büyük bir karar vermeden önce benimle niye konuşmadın, baba?”

“Bana ailemiz için en doğru karar buymuş gibi geldi,” diye cevap verdi babam.

“Ve bunun için sana teşekkür ediyoruz, baba,” dedi Bobby.

Bobby’ye pis bir bakış attım.

Bobby dosdoğru gözlerimin içine bakarak karşılık verdi. “Ne?”

“Adler Şarapçılık ne olacak, baba?”

“Ne olmuş Adler Şarapçılık’a?” diye sordu babam sıkkın bir tonla.

Adler, Alexander Vadisi’nde biyodinamik şarapçılık yapan küçük bir şirketti. Sahipleri Beth’le Sasha, annemle babamın arkadaşlarıydı. Sonra Seville Şarapçılık, bağlarım satın almış, onlara üretimin tamamen aynı şekilde devam edeceği sözü vermişti. Biyodinamik üretim yapacaklardı, sürdürülebilir tarım yapacaklardı... Başta Adler gerçekten de aynı kaliteyi sürdürmeyi başardı. Seville’in yan şirketi olarak ilk bağ bozumunda o zamana kadarki en iyi hasadı aldılar. Üzümler her zamankinden daha sulu, daha lezzetli. Sonuç meyvemsi, birinci sınıf bir şarap oldu. Fakat bu ilk ürüne gösterilen rağbetle Seville’in gözünü para hırsı bürüdü. Kalite kontrolünü falan umursamayacak kadar hızlı büyüdüler. Adler’ı ülke-

deki tüm Whole Foods'larda satılan bir şarap hâline getirdiler. Ama artık orijinaliyle tek ortak yanı etiketiydi.

"Burada aynı şey olmayacak," dedi babam.

"Nereden biliyorsun?"

Bobby gözlerimi yakaladı. "Nereden biliyorsun da ne demek? Biliyor işte!"

Kovamı Bobby'nin kafasından aşağı boşaltmamak için kendimi zor tuttum.

"Jacob, bizim şarapları ünlü ve yaygın bir markaya dönüştürme peşinde değil," dedi babam. "Son Damla Bağı'nın, diğer bağlarına sürdürülebilir tarım konusundan örnek olacak, butik bir yer olarak kalmasını planlıyor."

"Şimdilik!" diye cevabı yapıştırdım.

"Sakin ol," dedi babam.

Ona baskı yapılmasından hoşlanmazdı. Hele de çocuklarından birinin bu şekilde üstüne gelmesine izin verecek değildi. Haklı olduğumu bilse bile. Ki bunu benden daha iyi biliyordu. Geri çekilip konuyu bana çevirmesi muhtemelen bu yüzdendi.

"Ben'le her şey yolunda mı?" diye sordu.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden güldüm. Nişanım yalancının teki çıktığı için mi böyle öfkeliydim? Kim bilir, olabilir. Öyleyse bile az önce söylediklerimde haksız olduğum anlamına gelmezdi.

Bağa, babamın bu hâle getirmek için ömrünü verdiği bunca şeye baktım. Bağda babamla birlikte olduğum zamanlarda yakaladığım iç huzurunu başka hiçbir şeyde bulamamıştım. Mesele sadece üzüm, sadece şarap değildi. O şarabı yapmak için emek verdiği bu araziydi mesele. Bağımız, evimiz; burada kurduğu şeyle duyduğu gurur. Şimdi her şeyimizi, tüm

bunların kıymetini en az bilecek bir kişinin ellerine teslim ediyordu.

Dahası bunlar bile babamın asıl vazgeçtiği şeyin yanında önemsizdi. Görünen o ki annemle babam asıl birbirlerinden vazgeçiyorlardı.

“Baba, böyle büyük bir karar vermek için en doğru zaman olmayabilir diyorum ben sadece.”

Babam gözlerimin içine baktı. Annemle Henry’ye dair aramızdaki ilk imaydı bu.

Başını iki yana salladı. “Evlat, haddini aşıyorsun,” dedi sertçe.

Öfkeli görünüyordu ve babam çok seyrek öfkelenirdi.

“Baba...” diye başladım. Özür dileyecektim ama babam çoktan kalkmış, işçilerden birine doğru yürümeye başlamıştı.

“Siz devam edin. Hemen geliyorum,” dedi.

Ama geri gelmeyecekti. Son posta üzümlerin yüklenip toplama masasına götürülmesine yardım edecek, sonra orada üzümleri inceleyecek ve üzümlerin ona fısıldadıklarına kulak kabartacaktı.

Arkasından baktım, geri gelmesi için seslenmek istedim. Çünkü artık ona asıl söylemek istediğim şeyi bulmuştum. *Seni seviyorum ve ihtiyacın olduğunda buradayım*, demem gerekirdi. Önce bunu söylemem gerekirdi. Kim bu konuşmaya bununla başlamazdı ki?

“Aferin,” dedi Bobby alayla. “Sınırları zorlamamayı ne zaman öğreneceksin?”

Gözlerimi üzüm kovaşına diktim. Ben de kendimle gurur duymuyordum. Babamla konuşurken fazla ileri gitmiştim çünkü onu ite kaka da olsa doğru yola sokmak istiyordum. Annemle birlikte yürüdükleri yola.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bağı satmadan önce devr almak isteyip istemediğini sana sormadığı için mi bunu bu kadar büyük olay hâline getirdin?”

Bobby’nin gözlerinin içine baktım. Ailemizi değil sadece kendimi düşündüğümü düşünmesine içerlemiştim.

“Ben’le birlikte Londra’ya taşınıyorsunuz diye sana sormadı. Bu iş öyle uzaktan idare edebileceğin bir iş değil, biliyorsun. Ben istemedim. Margaret var, çocuklar var. Margaret artık işe geri dönmek istediğini söyleyip duruyor. Finn de...” Bobby başını iki yana salladı.

“Sizin Finn’le aranızda ne oluyor?”

Bobby ellerini sildi, suya uzandı. “Ona sor.”

“Bu da ne demek?”

“Ona sorman gerekiyor demek.” Omuz silkti. “Son zamanlarda tam bir pislik gibi davranıyor. Ve benimle konuşmak istemiyor. Benim hatam. Bazen biraz suçlayıcı olabiliyorum.”

“Hangi konuda?”

Bobby suyu kafasına dikti. “Saçma sapan kadınlarla takılması konusunda.”

“Finn her zaman birileriyle çıkar.”

“Bu kez başka. Şu sıralar önüne gelenle çıkıyor.”

Suyu yere bıraktı.

“Ve eski arkadaşı Sam’in yanında çalışmak için New York’a taşınmaktan bahsediyor. Sam orada yeni bir restoran açmış, Finn de bardaki payını bana satıp oraya yerleşecekmiş. Ben o barı sırf Finn işletsin diye aldım. Şimdi benim başıma atıp gidecek.”

Bobby’nin alnı kırıştı. Finn’in onu yok saymasına içerlemiş görünüyordu. Bu yaşa kadar, aralarında ne geçerse geçsin birbirlerinden asla kopmamışlardı. Şimdi Finn’in ondan uzaklaşmak istemesi Bobby için gerçekten üzücüydü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Onlar her şeyden önce birbirlerinin en iyi arkadaşıydı. İyi ağabeyim ve kötü ağabeyim. Daima iyi arkadaş olmuşlardı. Ben de onların kendilerine göre farklı şekillerde göz kulak oldukları küçük kız kardeşleriydim. Bobby beni matematik çalıştırdı, Finn ise matematik sınavından önceki gece anemlerden gizli beni “bir alana bir bedava” kampanyası olan bir pizzacıya ve sonrasında da arabalı sinemaya götürürdü. Ama birbirleriyle ilişkileri her daim süperdi. Her zaman birbirlerinin yanında yer alır, birbirlerinin arkasını kollarlardı. Görünen o ki şu ana kadar.

Bobby’nin cep telefonu çaldı. Cebine uzandı, telefonu açarken gülümsemesi yüzüne geri döndü.

“Selam, dostum.”

Ardından arayanı görmem için ekranı bana çevirdi. Gülümseyen fotoğrafın altında “Ben” yazıyordu. Bobby telefonu tekrar kulağına götürdü. Ben’in aramasına sevinmişti.

Bobby, Ben’i seviyordu. Gerçi bana sorarsanız yanlış sebeplerle seviyordu. Onu başarılı bir mimar, toplumun saygın bir ferdi, Soho House üyesi olduğu için seviyordu. Bobby’nin bugünlerde en değer verdiği şeylerdi bunlar.

“Ne zaman geliyorsun?” dedi Bobby telefona.

Başımı iki yana salladım, Bobby’ye fısıldadım. “Burada olmadığımı söyle.”

“Evet, evet, yanımda,” dedi Bobby. “Veriyorum.”

Telefonu bana uzattı.

Kulağıma götürmek yerine aramayı sonlandırdım ve telefonu geri verdim.

Bobby kafası karışmış bir hâlde telefona bakakaldı.

“Ne halt ediyorsun?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Bana öyle bakma. Konuşmayı bitirdim, hepsi bu.”

“Bunu Ben’e de söylemen gerekmez miydi?”

Yüzümün kızardığını hissettim.

Bobby de fark etti. “Ah, hayır.” Durdu. “Bu işi batırdın değil mi?”

“Hayır, batıran ben değilim ama desteğin için teşekkürler.”

“Bağla kafayı bozman da hep bu yüzden. Böylece onunla aranızdaki problem her neyse ikinci planda kalacak.” Başını iki yana salladı. “Bu ailede yetişkin olmayı, sorumluluk almayı bilen tek kişi ben miyim?”

“Benim hakkımda her şeyi bilmediğin hiç aklına gelmedi mi? Ya annemle babam hakkında? Eğer bilseydin, bağı satmanın sadece bağı satmak anlamına gelmediğini bilirdin.”

Söylediklerimden zerre etkilenmemiş bir şekilde sırtıttı. “Bu mu yani?”

Hayretle ona baktım. Annemle babamı da mı biliyordu?

“Bobby, hayatta en önem verdikleri şeyden kaçıyorlar çünkü artık burada kalmaya katlanamayacaklarmış gibi geliyor. Bunu yapmalarına izin veremeyiz.”

Telefonu yeniden çalmaya başladı. Yine Ben arıyordu.

“Eh, izin vermek zorundayız,” dedi Bobby bana. “Çünkü çoktan yaptılar bile.”

Ardından bana arkasını döndü ve telefona cevap verdi.

Sebastopol, California. 1979

Pastoral şiiirlere konu olacak bir yer. Emlakçı araziyi böyle tarif etmişti. Dan bunun biraz abartı olduğunu farkındaydı. Toprak kuru ve kumluydu. Orada burada elleriyle sökmesi gereken ağaç kökleri vardı.

“Potansiyeli var,” dedi kadın.

Potansiyel. Pastoral. Emlakçı safsataları. Kadın sonuçta emlakçıydı ve kimsenin kırk dönüm arazi satın almadığı bir bölgede onu kırk dönüm arazi alması için ikna etmeye çalışıyordu. Dan’ın burayı istemesinin asıl sebebini köpürterek değil. Burada harika şaraplar yapılır diye değil. Bunu bir saat güneydoğu mesafesindeki Napa Vadisi’nin şatafatlı dünyasında yapıyorlardı.

O dünyayı Dan ancak ziyarete gidebilirdi. O dünya hâlâ birkaç yıl önceki Paris Şarap Tadımı’nda kazandıkları zafe-
rin gururunu yaşıyordu. Bu zafer şarap dünyasında gerçek-
ten büyük olaydı. On bir jüri üyesi, kademeli tadımlar...
Ve California şarapları tüm kategorilerde birinci olmuştu.
Fransız şaraplarını geçmişlerdi. Tüm dünya şaraplarını geç-

mişlerdi. Hatta Fransız jüri üyesi puanını geri çekmek istemişti ama artık çok geçti. O puanı vermişti bir kere. Kazanan ilan edilmişti: Napa Vadisi.

Sebastopol, Napa Vadisi'nde değildi. Rüzgârlı ve virajlı yolları, ulu ağaçlarıyla bu eğimli arazide üzüm yetişeceğinin garantisi yoktu.

Burası Sonoma Bölgesi'nin batısıydı. Elma bahçelerinin olduğu engebeli bir bölge. Emlakçı bu arazide de bir elma bahçesi olduğunu söylemişti. Şimdi kurumuştı ve boştu.

Fakat Dan emlakçının gösterdiği araziye bakmakla yetinmiyordu. Etrafa bakıyordu. Her şeye. Sebastopol'ün tahmin edilebilir bir iklimi vardı. Sabahlar daima ılık olurdu, özellikle sis dağıldıktan sonra. Akşamlar daima serindi. Kıyıdaki sis bu yüksekliğe kadar çıkmıyordu.

Dan akademisyendi, bilim insanıydı. Ta ki kendini başka bir şey yapmak zorunda hissedene kadar, ta ki kendini bu araziye bakmak zorunda hissedene kadar. Şimdi tepede duruyordu. Bu hafta boyunca her sabah bu tepenin üstünde, arazinin en yüksek noktasında durmuştu. İki saat boyunca burada dikilip güneşin nasıl yükseldiğine, rüzgârın ne taraftan ne hızla estiğine bakmıştı. Bunu yapabileceğini düşünüyordu. Ve eğer başarılı olursa burada bunu yapan ilk kişi olacaktı.

Denemek zorundaydı. Napa Vadisi'nde bir yer almaya gücü yetmezdi. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeki bu araziye bile zar zor alabilecekti. Yine de tek neden bu değildi. Eğer bu toprağı işleyebilirse, eğer burayı farklı ve kendine has yapan tüm elementleriyle işleyebilirse, burada yetişen üzümlemlerle farklı bir şarap yapabilirdi. Değerli bir şey yapabilirdi.

Emlakçı kadın sabırlı olmaya çalışıyordu. Bu hafta her sabah onunla birlikte bu tepenin üstünde durmuş, Dan yere

çömelip toprağı avuçladığında, toprağı incelerken onun başında dikilmişti.

Başka alıcılar olsa Dan onun şu anda burada olmayacağını biliyordu. Kadın da Dan'ın bunu bildiğini biliyordu.

Dan kadım umursamamaya çalıştı ama kadın onun gözlemini izleyip boş araziye baktı. Ardından bakışlarını onun boş yüzük parmağına çevirdi.

“Burada bir ev mi yapacaksınız?” diye sordu.

“Üzüm bağı.”

“Gerçekten mi?” Emlakçı ilk şaşkınlığını atlattınca bu fikre heyecanlanmış gibi yapmaya çalıştı. Pek başarılı olamasa da elinden geleni yaptı: “Ne kadar heyecanlı!”

Dan dosdoğru ileriye bakıyordu.

“Demek şarap üreticisisiniz?”

“Hayır.”

Kadın bu kez şaşkınlığını gizlemeye bile zahmet etmeden onu süzdü. “Size yardım edecek birileri var mı?”

Dan başım iki yana salladı. “Henüz yok.”

Dan yirmi beş yaşındaydı. Ailesi yoktu, parası yoktu. Bağcılık üzerine sadece iki ders almıştı, daha girmesi gereken on dört ders vardı.

Yapmak üzere olduğu bu iş hakkında aslında doğru düzgün bir bilgisi yoktu.

“Alıyorum,” dedi.

Ve yine boş araziye baktı. Hayatının başlangıcına.

Bay McCarthy

Bağda işimiz bittiğinde eve döndüm ve bir duş aldım. Banyodan çıktığımda o gün ilk kez telefonumu kontrol ettim.

Suzannah'dan iki mesaj vardı. Savannah doğumlu, eski mezuniyet balosu kraliçesi, şimdinin cevval iş kadını Suzannah Calvin-Bernardi hem çalıştığım hukuk şirketinde iş arkadaşımı hem de Los Angeles'taki en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Mezuniyet balosu krali kocasıyla bir çocukları vardı, ikinciye sekiz aylık hamileydi, iş yerinde fırtına gibi esiyordu. Ve onu gören de tüm bunları yapmanın çocuk oynacağı olduğunu zannederdi, öyle bir havası vardı. Zira ne çocuğunun ne iş arkadaşlarının hatta ne de kendinin onu düşürmesine izin vermez, kimsenin arkasını toplamazdı.

Fakat şehirden aceleyle ayrılma telaşıyla bu kez hiç yapmayacağım bir şey yapmış, son aşamasındaki bir davayı onun üzerine yıkmıştım. Daha önce onun üzerine angarya yüklediğim hiç olmamıştı. Aksine, özellikle de şimdi hamile olduğu için gerekirse gece geç saatlere kadar çalışıp onun iş yükünü

hafifletmeye çabalıyordum. Bıraktığı sesli mesajı dinlemeye korkmam bu yüzdendi. Ve sesi sertti, hızlı hızlı konuşuyordu.

“Alo. Ben Suzannah. İş yerinden. Hani gelinlik provası için çıkıp gittiğin ve geri dönmediğin iş yeri. Mesajımı alınca hemen beni ara. Senden nefret ediyorum.”

Sonraki mesaj da ondandı. Bu kez sesi daha yumuşak ve şefkatliydi.

“Alo. Ben Suzannah. İş yerinden. Hani gelinlik provası için çıkıp gittiğin ve geri dönmediğin iş yeri. Mesajımı alınca beni hemen ara. Seni seviyorum.”

Tam onu arayacaktım ki telefonum çalmaya başladı. Önce Ben zannettim, o da bir sürü mesaj bırakmıştı. Ama bu kez arayan Ben’in iş ortağı Thomas Nick’ti.

Thomas, Londra’daydı, oradaki ofisle uğraşıyordu. Bizim düğünümüz için Amerika’ya geri dönene kadar ofisle ilgili tüm işleri bitirmek istiyordu.

“Georgia,” dedi. “Taşınma işi nasıl gidiyor?”

Taşınma. Yatağımın kenarına oturdum, havluyu göğsümde sıkılaştırdım. Bugün Ben’le taşınıyor olacaktık. Tüm bu karmaşada taşınma işini tamamen unutmuştum. Şu saatlerde, Silver Lake’teki evimizin tüm eşyaları, Londra’ya uçmak üzere kamyonete yükleniyor olmalıydı. Londra’da Notting Hill’in kıyısında, Londra’nın bana sorarsanız en güzel caddesi Westbourn Grove yakınlarında, rüyalarımın evinde yaşayacaktık. Ev gerçekten müthişti. Harika bir doğal ışığı vardı, oturma odası beyaz kitap raflarıyla çevriliydi, mutfak pencere-leri kocamandı. Ve en harika yanı da ön kapısıydı; bana an-nemlerinkini hatırlatan kırmızı kapısı.

“Sizin evdeyim şimdi. Çok güzel ama boş. Bir yuvaya çevrilmeyi bekliyor. Georgia’nın sihirli dokunuşuna ihtiyacı var.”

Thomas kibarlık ediyordu. Dokunduğu her şeyi güzelleştiren biri varsa o da Ben'di. Sıradan bir odayı alır ve hiç çıkmak istemeyeceğiniz bir yere dönüştürürdü. Los Angeles'a taşındığında yatağımızı arka odaya taşımıştı. Burası yatak odası değildi, çalışma odası olarak düşünülmüştü aslında ama Ben görür görmez, sabahları cumbalı pencerenin altında uyanmanın harika olacağını anlamıştı. O cumbanın altında, o yatakta, onun yanında uyanmam daha dün müydü? Bunu düşündüğümde içim ezildi.

"Thomas, benim biraz acelem var da..."

"Evet, tabii, elbette. Ben aslında Ben'e ulaşmaya çalışıyordum. Marlborough projesiyle ilgili bir konu var. Çözmek için ona çabucak bir şey sormam gerekiyor. Beyefendi oralarda mı acaba?"

"Hayır."

Bu kısa cevap karşısında Thomas bir an şaşkınlıkla duraksadı. "Evet, tamam. Peki, Ben'in nerede olduğunu biliyor olabilir misin?"

"Çocuğunun annesini arasan?" dedim. "Belki onunla birlikte midir?"

"Çocuğunun annesi?"

Thomas'ın tekrarladığı kelimeler âdeta ağır çekimde kuşağımdan beynime ulaştı ve saçmaladığımı kafama dank etti.

Yine de açıklamak yerine telefonu kapattım.

Babamın bağımıza nasıl gönülden bağlı olduğunu hep biliyordum ama annem, ağabeylerimle birlikte kendi ailesini ziyarette gittiğinde babamla evde bir hafta baş başa kalmıştık ve bu

derin bağı asıl o zaman anlamıştım. Biyodinamik şarapçılıkta ekimi ve çapalamayı yıldızlarla ayın konumuna göre yaparsınız ve o hafta bunun nasıl olduğunu görme fırsatı buldum. En fazla beş yaşında olduğum hâlde babam beni gece yarısı kaldırdı, elime sıcak çikolata tutuşturdu ve babamın gecenin o saatinde bağda çalışmasını izledim. Her bir adımına, her bir hareketine inanılmaz odaklanmıştı. Sanki yaptığı ya da yapmaktan kaçınmayı başardığı her şey sonucu etkileyecekmiş gibi. Daha önce yaptığı şeye bu kadar yoğunlaşmış birini hiç görmemiştim. Sevgiyi seyretmek gibiydi.

Üzerime bir tişörtle kot geçirip arabama bindim. Beni bu dünyadan bambaşka bir dünyaya, Sonoma'dan Napa Vadisi'ne götürecek olan CA-116 kara yoluna girdim.

Napa'mın büyük şehirlerden aşağı kalır yanı yoktu. Şık otelleri, daha da şık restoranları vardı.

Yirmi birinci yaş günümde, ailece o şık restoranlardan birinde öğle yemeği yemek için üniversiteden eve gelmiştim. Yountville'in yukarısında, adını restorandan önce bu binada yer alan Fransız çamaşırhanesinden alan The French Laundry diye bir restorana gittik. Dünyanın en iyi restoranları arasında sayılan The French Laundry'de dokuz çeşit yemek ve hayatınız boyunca tadıp tadabileceğiniz en harika şaraplar sunuluyordu. O gün sadece benim doğum günümü kutlamıyorduk. The French Laundry kısa süre önce, pahalı şarap menüsüne babamın şaraplarından birini de eklemişti: Blok 14. Pinot Noir. 1992. Babamın en sevdiği Pinot. İlk kırk dönümde bu üzümler hâlâ yetişiyordu ve menüde şarabımızı gördüğümüz-

de zevkten dört köşe olduk. Dünyanın her yanından insanlar şarabımızı tadacaktı. Şişesi iki yüz elli dolara. Babam menüde kalmasına yardımcı olur diye iki şişe ısmarladı.

The French Laundry'nin önünden geçerken o öğleden sonraya geri döndüm. Bobby, Margaret'a evlenme teklif edeceğini duyurmuştu. Bunun üzerine Finn, Margaret ne kadar güzel olursa olsun, daha araba kiralama yaşına bile yeni girmişken, evlenmenin delilik olduğunu haykırmıştı. Bunun üzerine Bobby, Margaret'in hamile olduğunu söylemişti. İki şişe şarap bize yetmemişti.

Ben'le ikimiz, düğünümüze ev sahipliği yaptıkları için anneleri teşekkür yemeğine bu restorana getirmeyi planlıyorduk. Şimdi bu da mı olmayacaktı? Ne teşekkür yemeği ne de düğün?

Washington Caddesi'nden sola, Murray Grant Şarapçılık'ın olduğu sokağa saptım. İki arabalık park yerindeki tek boş yere, eski Honda'nın yanına park ettim.

Bağ evinden gizlice aldığım sözleşmedeki adresi yeniden kontrol ettim. Doğru yerde miydim? Öyle görünmüyordu. Kuzey California'daki şarap dünyasının olayı buydu. Küçük bir dünyaydı ama iki farklı ucu vardı. Bir uçta kırsal Sonoma Bölgesi, diğer uçta ticari Napa Vadisi. Bazıları bu farkın giderek kaybolduğunu iddia edebilirdi, neticede artık Sonoma Bölgesi'nde de şarap üretimi Napa Vadisi'nin onlarca yıl önce yaptığı gibi endüstrileşmeye başlamıştı. Fakat şimdilik ayrım hâlâ yerli yerindeydi ve Sonoma'nın küçük üreticileri, Murray Grant gibi dev holdingler karşısında, Câlût karşısındaki Davud gibiydi.

Fakat sürpriz bir şekilde, Murray Grant Şarapçılık'ın idari binası hiç de öyle göz korkutucu, şeytani bir yere benzemi-

yordu. Hatta burayı Sebastopol'de görsem yadırgamazdım. Küçük avlunun arkasındaki ikinci kata çıkan merdivenlere şaraplar dizilmişti, tüm pencerelerin önüne kırmızı, sarı ve turuncu bitkiler konmuştu. Üstüne bir de cart yeşil panjur-larıyla bir holding merkezinden ziyade bir sanatçının evini andırıyordu.

Cam kapıyı tıklattım, uzaklardan bir ses geldi. "Kapı açık."

Ne bir sandalye ne bir koltuk olan, tüm eşyası bir köşede-ki resepsiyon masası ile arkasında asılı bir armut resminden ibaret olan bekleme odasına girdim. Neden bilmem, gözlerim masanın arkasındaki armut resmine takıldı kaldı. Armudun parlak yeşili âdeta büyü- lü bir güçle beni kendine çekiyordu.

"İnsan gözlerini alamıyor değil mi?"

Dönüp baktığımda, ofisin kapısında başını yana kırmış armuda bakan bir adamla karşılaştım. Kot ve şu fermuarlı kaşmir kazaklardan giymişti, kazağın altından kravatı görü- nüyordu. Yakışıklıydı. Bir bakıma. Ama hukuk fakültesinde karşılaştığım Doğu Sahili'nden çocukları gibi şu küstah duruşuyla düşündüğünün yarısı kadar bile yakışıklı değildi. Evrenin Efendisi duruşu. Bu adamda işte böyle bir hava vardı. Suratında yarım bir gülümseme falan...

"Bu resimde ne olduğunu hiç çözemedim. Üstelik bayağı denedim," dedi. "Önce annem yaptığı için beni böyle büyü- lüyor sandım ama sonra baktım herkes aynı şekilde etkileni- yor. O yüzden yani bir şey olmalı. Bir şey ama ne?"

Nihayet bakışları resimden bana kaydı ve ilk kez göz göze geldik.

"Sensin," dedi.

"Efendim?"

"Sen şu gelinsin. Bardaki gelin."

Afalladım. Ona öylece bakakaldım.

“Az kalsın seni tanıyamayacaktım. O gece saçların topuzdu.” Duraksadı. “Gerçi topuz dağılmıştı...”

Gayriihtiyari uzanıp saçıma dokundum. Bugün saçlarımı toplamamıştım, Los Angeles’ta düz olan saçlarım Sonoma’da kavuştuğu dalgalarla omuzlarıma iniyordu. “Tam olarak ne diyorsun yani?”

Başım hafifçe kaldırdı. “Böyle çok daha iyi görünüyor.”

Elini kendi saçına doğru kaldırdı. Kendi gür saçlarına dokundu. Sanki iltifatına iltifatla karşılık vermemi bekliyormuş gibi. İltifatına karşılık vermek yerine tişörtümü aşağı doğru çektişirdim. Keşke daha resmi, daha avukat gibi giyinseydim. Gerçi ne giydiğimi fark etmiş görünmüyordu. Adamın akli fikri hâlâ gelinliğimdeydi.

“Dün gece bara geldiğinde oradaydım, şöminenin yanındaki küçük masada...”

Bardaki konumlarımızı göstermek için eliyle üçgene benzer bir işaret yaptı. İşaret parmağı barda benim durduğum yeri, başparmağı da kendi yerini gösteriyordu.

“Yok, tam tersi. Neyse, kız arkadaşım ile oturuyorduk. Bana chia çekirdeklerini anlatıyordu. Chia tohumuna bayılıyor. Her yemeğe koyuyor. Salataya. Yulaf ezmesine. Makarnaya. Sağlığa çok faydalıymış. Biliyor muydun?”

Başımı evet anlamında salladım. Chia çekirdeği son günlerde Los Angeles restoranlarının da gediklisi olmuştu, acayip modaydı. Öte yandan bu konuşmaya böyle başlamayı hiç planlamamıştım doğrusu. Adam bir anda kontrolü ele almıştı resmen.

“Neyse işte, ben chia çekirdeğinin bir tadına bakmak falan istemiyordum, bu yüzden barda etrafıma bakınıyordum.

Sonra sen ortaya çıktın. Ve şimdi de buradasın. Bu çok tuhaf. Sence de tuhaf değil mi?”

“Hayır,” dedim.

İtiraf etmem gerekirse bence de tuhaftı aslında. Kimdi bu adam? Buraya elli dakika mesafedeki ağabeylerimin barında ne yapıyordu? Ve beni hatırlamasına niye şaşırmıştım? Sonuçta o gece diğer herkesten bir nebze daha resmi giyimliydim.

“Niye düğününden kaçtın?” diye sordu.

Daha da afalladım. “Ben düğünümünden kaçmadım.”

“Ben kaçmıştım,” dedi. “İşin aslı, yani açık konuşacaksak, sanırım benden kaçılmıştı.”

Bu konuşmanın akışını kesmek istercesine bir elimi havaya kaldırdım. “Ben düğünümünden kaçmadım, tamam mı?”

O da teslim olurcasına iki elini birden havaya kaldırdı. “Tamam, tamam,” dedi. “Anladım. Düğününden kaçmadın.”

“Teşekkürler.”

“Peki o zaman niye üzerinde gelinlik vardı?” diye sordu merakla.

“Gelinlik provasından kaçtım. Aynı şey değil.”

Bunu kafasında tartıyormuş gibi başını salladı. “Evet, sanırım bu farklı.”

“Öyle.”

“Her şey bir yana, hayatının en mutlu gününü yaşayacağını zanneden birini küçük düşürmüş olmuyorsun. İkincisi de yatırdığın depozitleri geri alabiliyorsun. Yani çoğu şey için.”

“Her şey için,” dedim.

Durdu. Başını yana yatırdı. “Hımmm... Ama o gelinliğin parasını geri alamazsın muhtemelen.”

“Bak, ben aslında Jacob McCarthy’yi görmeye gelmiştim,” dedim.

Boş binada etrafına baktı. Görünürde ondan başka kimse yoktu. “Belli ki Jacob McCarthy benim.”

Adını soyadını söyleme şeklinden nefret ettim. Öyle gururla söylemişti ki. Keşke Jacob McCarthy benim ciddi bir avukat olduğumu bilseydi. Düğün günü olmayan bir günün akşamında üzerinde gelinlikle bara gelen bir kadın olarak düşünmeseydi beni.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

“Seninle Son Damla Bağı hakkında konuşmak istiyorum.”

Eliyle ofisine doğru bir işaret yaptı. “Gel ofise geçelim o zaman,” dedi.

Benim geçmem için kapıdan çekilip yol verdi. Sözleşmeyi göğsüme bastırdım, isteksiz adımlarla yanından geçip odaya girdim. Odası hoştu. Beyaz kanepeler, kocaman bir antika çalışma masası ve arkasında yine bir resim... Bu seferki kıpkırmızı bir domatesti.

“Bu da annemin,” dedi tabloyu işaret ederek. “Meyvelere karşı bir şeyi var.”

“Çok hoş.”

Sesimdeki alaycı tonu duymazdan gelerek gülümsedi ve masanın kenarına oturdu. “Son Damla Bağı’yla neden ilgileniyorsun? Bariz olanın dışında?”

“Ne demek istiyorsun?”

Omuz silkti. “Şarapları müthiş.”

Bu yorumun beni yumuşatmasına izin vermedim, kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ailemin bağı,” diye açıkladım. “Satış konusunda bazı tereddütlerim var. Aslında hepimizin tereddütleri var ama bazılarımız henüz bunun farkında değil.”

“Georgia. Ah, tabii ki. Benzerliği fark etmeliydim. Ağzı yapısı...”

Kendi ağzını işaret etti.

“Kesinlikle babanın kızıydın. Seninle tanıştığımıza sevindim. Harika bir ailen var. Onlara bayılıyorum.”

“Onları tanımıyorsun.”

“Aynı fikirde değilim.”

Ardından masasının üzerindeki kavanoza uzandı. İçi tepeleme meyankökü şekeri doluydu. Kavanozu bana doğru uzattı.

“Sen ciddi misin?” dedim.

“Neden ciddi olmayayım? Buralardaki en iyi şeker bu, üstelik antik çağlarda tıbbi amaçlarla da kullanılmış. Özellikle de strese iyi geldiği söyleniyor.”

“Ben almayayım yine de,” dedim.

Kendisi uzun bir parça aldı, kocaman ısırdı. “Sen bilirsin,” dedi. “Bence alsan iyiydi ama...”

“Bak, burada her ne yapmaya çalışıyorsan,” dedim, “ilgi lenmiyorum, tamam mı?”

Gülümsedi. “Ne yapmaya çalışıyormuşum ki?”

“Bilmiyorum. Etkile beni.”

“Neden böyle bir şey yapmak isteyeyim?”

“Çünkü bu sözleşmenin boşluklarla, hatalarla dolu olduğunu ve geçersiz saydırabileceğimi biliyorsun.”

“Avukat gibi konuştun.”

“Çünkü avukatım. Ve her gün iş yerinde bundan çok daha büyük satışlarla uğraşıyorum.”

“Hımmm, benden bir adım öndesin o zaman...”

Duvardaki diplomaları işaret etti. Diplomalarını süslü çerçevelerle duvara asmış olması tam bir pislik olduğunun açık kanıtıydı işte. Cornell Üniversitesi, Ziraat Fakültesi. Cornell Hukuk Fakültesi.

“Ben de hukuk okudum ama hiç yapmadım,” dedi.

“Peki, ya bağcılık? Hiç bağcılık yaptın mı?”

Gülümsedi. “Bak, babanın harika bir anlaşıma yaptığına emin olabilirsin.”

“Konumuz bu değil.”

“Konumuz ne peki?”

Bunu bir yabancıya yüksek sesle söylemek benim için zor olsa da dürüstçe cevap verdim. “Babam çok pişman olacak.”

Bana baktı. “Böyle mi düşünüyorsun?”

Ve birdenbire, sanki bunu gerçekten umursamıştı. Bakışları yumuşamış, sırtışı kaybolmuştu.

Başımla onayladım, babamın daha sonra bu satıştan nasıl büyük bir pişmanlık duyacağını en içten bakışlarımla ona aktarmak için gözlerinin içine baktım. “Bunu biliyorum.”

Ne dediğimi duymuş, anlamış gibi başını salladı.

“Hımmm. Ben öyle düşünmüyorum,” dedi sonra.

Ardından masasının üzerindeki kâğıtları karıştırmaya başladı ve onun mantıklı, anlayışlı bir adam olabileceğine dair ümidim söndü gitti.

Parmağımı ona doğru uzattım. “Tapuda tescil edilmedi daha. Sözleşmeye şerh konmuş. Gelecek yıla kadar mülkiyeti üzerine alamazsın.”

“Bildiğim kadarıyla bunun sebebi orada birinin düğününün yapılacak olmasıydı,” dedi. “Gelecek haftaydı, değil mi?”

“Bana böyle hakaret edemezsin.”

“Sana hakaret etmiyorum. Gelecek hafta tüm koşulların yerine geleceğini ve şerhin kalkacağını söylüyorum. Baban senin düğününe kadar tapu devrini yapmamamızı rica etti. Ancak ondan sonra evi toplayıp kapatabilecekler.”

“Bu sözleşmeye itiraz edeceğim, Bay McCarthy.”

Bana bir bakış attı.

“Bana kimse Bay McCarthy demez. Kendimi bildim bileli.” Duraksadı. “Böyle çağrılmaktan pek hoşlanmam.”

Tam o anda telefonum bipleli. Suzannah’ın fotoğrafı ekranda belirdi, ondan mesaj gelmişti.

Neler olduğunu Benden öğrendim.

Neredesin? Ara beni de sana ne yapacağını söyleyeyim. Tabii başıma sardığın şu dava yüzünden sana ağzıma geleni saydırdıktan sonra. Hâlâ işteyim ve sinirim tepemde.

Jacob da omzumun üstünden telefonuma bakıyordu. “Ben kim? Reddedilen damat mı?”

Telefonumu cebime geri soktum. “Bak, ben sadece şu satış hakkında konuşmak için buradayım.”

Güldü. “O zaman konuşacak bir şey yok,” dedi. “Bu satışta söz hakkın yok.”

“Babam için neyin iyi olduğu konusunda söz hakkım var.”

Başını salladı. “Bak, noter tasdikli satış sözleşmesi yapıldı, taraflar imzaladı. Babanın işi... artık benim işim.”

Ardından o kendinden emin, kibirli, *birinin gönlü olsun diye kılımı kıpırdatacak değilim*, sırtışını takındı. İşte o anda kararımı verdim. Bu adama tahammül edemediğime karar verdim.

“Uğradığına sevindim. Yine de bence artık bu sohbetimizi bitirmemizin zamanı geldi,” dedi.

“Doğru söze ne denir,” dedim kapıya doğru yürürken.

Mark diye bir adam ve Jesse diye bir adam

Eve döndüğümde güneş bağın üzerinde batıyordu. Babam buna günün en sihirli saati derdi. Bağda yaptığı işlerin çok büyük bir bölümünü güneş battıktan sonra yapıyordu. Sihirli saat; işe girişmeden önceki bu son dakikalar, bağın son durumunu gün ışığında gözden geçirmek demekti. Karanlık çöktükten sonra, eğer üzümler hâlâ asmalardaysa toplanmasına yardım ederdi. Eğer çoktan toplandıysa toprakla ve şarapla ilgilenirdi.

Babamın buna sihirli saat demesinin başka bir sebebi daha vardı. Gökyüzü sarının garip bir tonuna bürünürdü ve babam bu tonu burada çalışmaya başlamadan önce hiç görmediğine yeminler ediyordu. Ona göre bu renk, arazinin bir yansıması olarak ortaya çıkmıştı. Toprağın artık nasıl daha verimli ve coşkulu olduğunun göstergesiydi.

Şu anda herhangi biriyle uğraşamayacak kadar yorgundum ama mutfağa girdiğimde tezgâha tünemiş Finn'le karşılaştım. Her zamanki gibi beyzbol şapkasını ters takmıştı ve üzerinde koşu şortuyla, az önce beyzbol antrenmanından gelen ken-

di çocukluğunun iri bir kopyası gibiydi. Annemin meşhur lazanyasını fırın tepsisinden doğrudan midesine indirmekle meşguldü.

Lazanyanın bizim evdeki kötü kaderi artık aramızda espri konusu hâline gelmişti. Annemin lazanyasını hepimiz o kadar çok seviyorduk ki bir kez olsun böyle bir kazaya uğramadan yemek masasını görebilmiş değildi. Birbirimize ne kadar kızgın olursak olalım, annem lazanyayı fırından çıkardığı anda tezgâhta başına üşüşürdük ve dilimiz yana yana tepsinin dibini bulurduk.

Annem lazanyayı bahçenin domatesleri ve zeytinleriyle yapardı. Ispanak, beş çeşit peynir ve asla sırrım açık etmediği bir malzeme daha koyuyordu. Finn bir keresinde mutfağa girdiğinde onu tepsinin dibine damla çikolata serperken gördüğünü söylemişti. Sonrasında yıllar boyunca tepside çikolata aramıştık.

İçeri girdiğimde Finn başını kaldırıp bana baktı. “Annem bana rüşvet verdi,” dedi.

“Görüyorum.”

Karşısındaki tabureye oturdum, satış sözleşmesini kucağıma koydum. Eğer bu sözleşmeyi engellemenin bir yolunu bulamazsam bu evde son kez Finn’le birlikte oturup annemin lazanyasını yiyor, pencereden bağımıza bakıyor olabileceğime dair kendime bir hatırlatmaydı. Gerçi bir hatırlatmaya ihtiyacım olduğundan değil ya.

Finn ağzına kocaman bir lokma attı, yanaklarım şişirerek ağzındaki sıcak lazanyayı soğutmaya çalıştı. Sonra çatalım yeniden lazanyaya batırıp onu da ağzına tıktı. “Annem seninle yalnız kalmak istemiyor,” dedi konuşabilir hâle geldiğinde. “Bu yüzden destek çağırdı.”

“Sana babamla durumlarını anlattı o zaman?”

Finn başını salladı. “Anlattı.”

Ardından bana da bir çatal uzattı. Çatalı doğrudan tepsinin göbeğine daldırdım ve Finn’in yüzündeki anlayışlı ifadenin can sıkıntısına dönmesini izledim. Lazanyayı tepsinin ortasından yememe gıcıktı. Kendisi kenar sevdiği hâlde hem de.

Çatalı ağzıma götürdüğüm anda Finn’in yüzünü falan unuttum. Bu ne muhteşem bir lezzetti. Domatesler çilek gibi tatlıydı, peynirler uzuyordu, tereyağı mis gibi kokuyordu. Ne kadar aç olduğumu o zaman fark ettim. Bütün gün doğru dürüst bir şey yememiştim. Meyankökü şekeri bile.

“Gerçi ben zaten biliyordum.”

Çiğnemeyi bırakıp ona baktım. “Nasıl?”

Omuz silkti. “Annemde pek öyle poker suratı olduğu söylenemez. Ve geçen hafta çat kapı akşam yemeğine geldiğimde acayip panikledi. Babamın Bilim Kulübü’nde olduğunu söyledi. Ama günlerden perşembe değildi. Sonra da bana çikolata kek yaptı.”

“Aman ne güzel. Benim payıma çıplak bir adam düşüyor, sana kek ikram ediliyor.”

“Valla acayip lezzetliydi,” dedi Finn.

Ardından eliyle pencereye doğru bir işaret yaptı. Dışarıda annemle babam asmaların arasında yürüyorlardı. Her zaman ki gibi görünüyorlardı; sadece belki aralarındaki mesafe her zamankinden biraz daha fazlaydı. Babamın elleri arkasındaydı, anneminkiler iki yanında.

Onları böyle görmek içimi sızlattı. Çatalımla tepsiye uzandım, Finn elime vurdu.

“Biraz yavaş git,” dedi. “Hem senin içine girmen gereken bir gelinliğin yok mu?”

Düşünmeden konuştuğunun farkındaydım. Annemin la-zanyası kafasını bulandırıyor, böyle saçmalamasına sebep oluyordu. Sonuçta kendini affettirmek için küçük bir kare kesti ve onu tepside benim tarafıma doğru itti.

“İdareli ye,” dedi.

“Annemle babam konusunda ne yapacağız?”

“Ne yapabiliriz ki? Sonuçta onların hayatı.”

“Ve bizim.”

İkimiz de sessizce çatallarımızı ağızımıza götürdük. Sonra sözleşmeyi kucağımdan alıp tezgâhın üzerine koydum.

“Senin için harika bir gün oldu, ha?” dedi şefkatle.

“Niye bana söylemedin?”

Omuz silkti. “Bunu sana babamın söylemesi gerekiyordu. Bana da sırf bağı isteyip istemediğimi öğrenmek için söyledi. İstemediğimi söyledim.”

“Bana niye kimse hiçbir şey sormadı ki? Ya, ben bağı istiyorsam?”

“Bağı istemiyorsun.”

Yirmi gün sonra Londra’ya taşınacak ve çalıştığım hukuk firmasının Londra ofisinde işe başlayacaktım. Londra’ya ilk olarak, üniversiteden mezun olduktan hemen sonra bir arkadaşımın düğünü için gitmiş ve şehre âşık olmuştum. Kokteylden sonra şehrin sokaklarında tek başıma dolaşmış, Chelsea’nin parke taşlı sokaklarından Pimlico’ya doğru yürümüştüm. Geceleri sokak lambalarının ışığında buralarda dolaşmanın nasıl olacağını hayal etmiştim. Köşede, kumpiriyle ünlü bir kafenin önünden geçmiştim. Şimdi o kafeyle komşu olacağıma inanamıyordum. Dolaştığım o yolların artık benim sokaklarım olacağına inanamıyordum. İlişkim çuvallamış olsa da bunlar hâlâ beni heyecanlandırmaya yetiyordu.

Finn başını iki yana salladı. “Dürüst ol. Babam senin bağı istemediğini biliyordu,” dedi.

“Önemli olan bu değil.”

“Ama bu olmalı,” dedi Finn. “Hem hukuk fakültesinin ikinci yılında Bobby’yle bana, hiçbirimizin bağı devralmayacağına dair bir sözleşme imzalatan sen değil miydin? Olur ya bizim böyle bir şeye kalkışırsa da diğer ikimiz onu durdurmakla yükümlüydük. Hatırlamıyor olamazsın.”

Hatırlıyordum. Niye bu sözleşmeyi imzalamamızı istediğimi de hatırlıyordum. Hukuk fakültesinde zorlanıyordum ve bir yanım eve dönmek istiyordu. Ama eve dönmek kendimden vazgeçmek demekmiş gibi geliyordu. Buradan uzakta, bağdan çok daha istikrarlı bir hayat kurma hayalimden vazgeçmiş olacaktım. Kendimden vazgeçmek istememiştim. Finn’le Bobby’nin de kendilerinden vazgeçmelerini istememiştim.

Finn alayla güldü. “Benim tanıdığım Bobby o sözleşmeyi kesin saklıyordur, eminim...”

Parmağımı ona doğru salladım. “Ne şimdi bu? Ve New York’a taşınmak da nereden çıktı?”

Başını iki yana salladı. “Bence sen bunun dışında kalsan daha iyi olur.”

“Keşke. Ama ikiniz de tuhaf imalarda bulunup duruyorsunuz. Görmezden gelmek pek kolay olmuyor.”

Yere bir kazık dikey ve kendi arazisini işaretliyormuş gibi çatalını lazanyaya sapladı.

“Pekâlâ,” dedi. “Sana anlatacağım. Ama yorum yapmanı istemiyorum.”

“Tamam, elbette.”

“Hayır, öyle hemen *elbette* deme. Çünkü yorum yapmak isteyeceksin. Durumu öğrendiğinde benim ne yaşadığımı,

neyle baş etmeye çalıştığımı anladığını zannedeceksin. Ama anlayamazsın.”

“Niye? Ne yaptın ki?”

“Ooo, sen başladın bile. Boş ver.”

Çatalımı bıraktım, uzlaşma hediyesi olarak tepsiyi ona doğru ittim.

“Tamam. Tarafsız olabilmek için istersen başka insanlardan bahsediyormuşuz gibi yapalım. Tanımadığın insanlar olsun. Ağabeyin olmayan insanlar. Birinin adı Mark olsun. Diğeri de Jesse.”

Finn kendine Jesse ismini mi yakıştıırırdı yoksa Mark’ı mı? Bence Jesse olurdu.

“Ne yapmaya çalıştığını görebiliyorum. Benim hangisi olduğumu tahmin etmeye çalışma,” dedi Finn hemen.

“Hikâyeyi anlamam için başka oyunculara da ihtiyaç olacak mı?”

“Sadece bir kişi daha. Daisy,” dedi ve içini çekti. Gerçekten sesli sesli içini çekti.

“Jesse çok gençken Daisy’yle tanışıyor. Ve onu daha o yaşında seviyor. Ama o bir erkek neticede. Ve erkekler aptaldır. On altı yaşında genç erkekler aptallığın ne olduğunu bile bilmeyecek kadar aptaldır. Böylece Jesse, Daisy’de takılıp kalmaya karar veriyor. Başka bir kızla tanışıyor. O da... Lana.”

“Bobby, Margaret’ı aldatıyor mu yoksa?”

“Bu sonuca nasıl vardın ki sen şimdi?”

“Çok bariz.”

“Sorun şu ki doğru değil.” Bana baktı. “Jesse benim. Bobby ise Mark.”

“E, Lana kim?”

“Annabelle Lawrence.”

Kafam karışmış bir hâlde Finn'e baktım. Annabelle Lawrence, Finn'in ta lisedeyken çıktığı kızlardan biriydi. Kısa boylu, bol çilli, şen kahkahalı bir kızdı. Öyle güzel gülerdi ki yanından ayrılmak istemezsiniz. Finn ondan ayrıldığında ağlamıştım. Ve o zaman ne söylediğini dün gibi hatırlıyordum. Daha bir sürü Annabelle olacağını söylemişti. Ve şaka yapmıyordu.

Finn çatalı aldı, ağzına arka arkaya iki büyük lokma tıktı. "Hislerime söz geçiremiyorum ve bu konuda hiçbir şey yapamam. Asıl olay bu değil."

"Ne peki?"

"O da bana karşı bir şeyler hissediyor."

Neden bahsettiğini o zaman anladım. Buralarda kimlerin kimlerle çıktığını, sonra da kimlerin ayrıldığını biliyordum. "Margaret," dedim.

Başını salladı. "Margaret. Margaret ve ben."

Kalbim sıkıştı. Ben bunu nasıl bilmezdim? Bu, nasıl olup da hiç aklıma gelmemişti, bunu nasıl fark etmemiştim? Bobby'yle Margaret çıkmaya başlamadan önceki yaz Margaret hep bizim evdeydi. Finn'le ikisi belediyenin havuzunda can-kurtaranlık yapıyorlardı. Margaret, Bobby'nin karısı olmadan önce Finn'in arkadaşıydı.

"Lütfen bana öyle bakma," dedi.

"Finn, yatıyor musunuz?"

Başını iki yana salladı. "Cevabını merak ettiğin soru da bu, öyle mi?"

"Selam."

İkimiz de panikle başımızı kaldırıp sese doğru döndük. Bobby kapıda duruyordu. Konuşmanın sonunu duyduysa bile karısından bahsettiğimizi anlamamıştı belli ki.

Sırtında çantasıyla içeri girdi. Bu gece burada kalacaktı.

“Hassiktir,” dedi. “Lazanya!”

Masanın yanından dolanıp tezgâha ulaştı, çantasını bile bırakmadan lazanyadan bir çatal almak için uzandı. Finn geri çekildi, lazanyası için onunla mücadele etmedi.

Eh, adil olan da buydu.

Margaret’la Finn arasında bir şeyler oluyordu. Bobby de en azından lazanyadan istediği kadar yiyebilmeliydi.

“Burada ne işin var?” diye sordu Finn.

Sesi onu gördüğüne sevinmiş gibi değildi.

“Annem destek kuvvet olarak çağırırdı,” dedi Bobby, hafiften afallayarak. “Seni de mi çağırırdı?”

“Hı hı,” dedi Finn.

Başımı kaldırıp Bobby’ye baktım. “Annemle babamı sen de biliyorsun o zaman?”

Bobby başını salladı, bir çatal daha lazanya aldı. “Bu haftaki ikinci lazanyam.”

Tam o sırada iki kolunda ikizlerle Margaret mutfağa girdi. Peter’la Josh birbirinin aynısı itfaiyeci kıyafetleri giymişlerdi. Üzerlerinden düşen bol kırmızı pantolonları, pantolon askıları ve kasklarıyla çok şeker görünüyorlardı. Ve Margaret da böyleydi işte. Bir yetmiş beş boyunda, sarı saçlı, çok güzel. Ve beş yaşındaki iki itfaiyeciyi iki yanında kalçasına yaslayarak taşıyacak ve bunu kolay bir şeymiş gibi gösterecek türden bir kadındı.

Margaret kendini zorlayarak gülümsedi. “Eğer içki içen varsa bana da bir tane lütfen,” dedi.

Tezgâha geldi, yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Muhteşem halanıza merhaba deyin,” dedi ikizleri yere indirip bana doğru iteleyerek.

İkizler bana sarılmak için uzandığında itfaiyeci kaskları yana devrildi.

Evden uzak yaşamamanın en zor yanı onlardan uzak kalmaktı. Sarı saçları, güçlü gülümsemeleriyle babalarının minik kopyalarıydılar ve inanılmaz şeker yaratıklardı. Onları sekiz yüz kilometre uzaktan da çok seviyordum ama burada olup daha sık görüşmekle aynı değildi tabii. Yakında bu sekiz yüz kilometrelik mesafenin daha da katlanacağını hatırlayınca içim ezildi.

Kollarımı onlara doladım, burnumu göğüslerine bastırdım. “Ne giyiyorsunuz siz bakayım?”

“Biz itfaiyeciyiz,” dedi Josh.

Margaret, Josh’un başına dokundu. “Anaokulunda bir itfaiyeci sunum yaptı,” diye açıkladı. “Bu haftaki kariyer tercihleri budur.”

Peter annesine kaşlarını çattı. “Sonsuza kadar öyle.”

Margaret onun yanağına dokundu. “Evet, hayatım, elbette. Sonsuza kadar.”

Onlara inandığımı göstermek için hararetle başımı salladım. Ama çoktan itfaiyeci kamyonlarını uğuldatarak arka kapıdan bağa doğru koşmaya başlamışlardı bile. Dışarıda oynayacaklar, sadece annemin verebileceği bir sevgiyle kuşatılacaklardı.

“Ben de peşlerinden gideyim,” dedi Margaret. “Sonra arayı kapatırız, olur mu?”

Başımınla onayladım. “Harika fikir. Görüşürüz, Margaret.”

Hiç de harika bir fikir değildi.

Ardından Finn’e doğru baktı. “Selam, Finn?”

Finn başını kaldırıp ona baktı ama ancak Margaret bakışlarını kaçırdıktan sonra. “Selam,” dedi Finn.

Aralarındaki şeyi fark etmemek mümkün değildi. Birbirlerinin gözlerinin içine bakmamak için tüm güçleriyle savaşıyorlardı sanki.

Mutfağa bir sessizlik çöktü. Margaret ikizlerin peşinden dışarı çıktı. Bobby ne yapacağını bilemez bir şekilde hole açılan kapıya doğru yürüdü, orada durdu, tırnağını kemirdi.

Tepsinin ortasından çatalımı aldım. “Bobby, sen nereye gidiyorsun?”

Derken Finn de ayaklandı. “Benim bara gitmem gerekiyor,” dedi.

Bobby kapıdan çıkıp hole geçti. “Ben de çantamı boşaltayım bari.”

Böylece ikisi de gitti. Ters yönlerle doğru. Lazanyayı bana bırakarak.

Düğün Baskını

Senkronizasyon. Birlik içinde hareket. Bağda senkronizasyon, her şey belli bir aşamaya gelene kadar gözlemek ve beklemek demektir.

Acele edip araya giremezsiniz.

Kendi hâline de bırakamazdınız.

Bobby'nin düğününden bir gece önce Finn tutuklanmıştı. Sorsanız bunun kendi hatası olmadığını söylerdi. Bu hem doğrudu hem değildi.

O gece Kardeşler Bar'da içmiştik. Barın o zamanki sahipleriyle Finn'in arası iyiydi ve Bobby'ye son dakikada bir tür bekârlığa veda partisi yapması için izin vermişlerdi. Babam bir ara bize katılmış, sonra eve dönmüştü. Bobby'nin arkadaşları gelip gitmişlerdi. Sonunda barda, masamızda bir mum ve bir sürü burbonla sadece Finn, Bobby ve ben kalmıştık.

Bobby bardaklarımızı bir tur daha doldurdu. Başımı masaya yasladım. Finn başını ellerinin arasına aldı. Aramızda tek ayık olan Bobby'ydi, o da acayip ayıktı, enerjiyle dolup taşıyordu. Finn'in bileğine vurdu.

“Öyle hemen su koyuvermek yok,” dedi Bobby. “Daha yeni başlıyoruz.”

Finn oturduğu yerde dikleşti, bardağını başına dikip Bobby’ye doğru itti. “Koy bakalım.”

Düğünden önceki gece Bobby’nin her istediğini yapmaya kararlıydı. Bense açıkçası eve gidip yatmaktan başka bir şey istemiyordum. Ama tabii böyle bir seçeneğim yoktu. Ağabeylerimin nasıl benim hayatımda kendilerine göre bir rolleri varsa (biri iyi olmam, diğeri kötü olmak konusunda iyi olmam için elinden gelen yardımı esirgemiyordu), benim de onların hayatında kendimce bir rolüm vardı. Onlar, daha yanlış veya eksik olduğunu bile fark etmeden önce bazı şeyleri fark etmek ve düzeltmek. Bobby için bu, bütün gece uyanık kalıp okul başkanlığı seçiminde yapacağı konuşmaya espriler serpiştirmek, Margaret’la kutlayacakları ilk Sevgililer Günü planlarını gözden geçirip bazı değişiklikler yapmaktı (onun planlarında başrolde bir canavar kamyon ve futbol takımı yer alıyordu çünkü). Düğününden bir önceki gece de Bobby’nin ismini koyamasa da farklı bir şeyler yapma arzusunu anlamak.

“Bence Bobby artık buradan çıkmamızı ve başka bir şeyler yapmamızı istiyor, Finn,” dedim.

“Aynen!” dedi Bobby. “Tam üstüne bastın. Hadi bir şeyler yapalım!”

Saat bire on kala Sebastopol’de yapılacak hiçbir şey yoktu. Finn yine de Bobby’yi memnun etme telaşıyla anında ayaklandı. “Nereye gidelim?” diye sordu.

Bobby kapıya yürüdü. “Bakın aklıma ne geldi,” dedi. “Bu gece bir davet vardı.”

“Davetlere bayılırım,” dedi Finn.

Murray Grant Şarapçılık'ın tepedeki özel mülküne doğru yola koyulduk. Göz alabildiğine uzanan asmaların ortasında, annemlerin evinin beş katı büyüklüğünde bir malikâne vardı. Tüm ışıklar yanıyordu. Davet tam gaz sürüyor olmalıydı.

“Ne daveti bu?” diye sordu Finn.

Bobby omuz silkti. “Düğün daveti. Bu öğleden sonra sağdıçlardan biri barda konuşurken duydum.”

“Aman be Bobby,” dedim. “O zaman niye geldik ki buraya? Deli misin?”

“Belki de deliyimdir. Kim bilir?” Bobby pişmiş kelle gibi sıırıttı. “Öyle ya da böyle, ben bu düğüne gitmek istiyorum.”

Finn omuz silkti. “Siktir et o zaman. Eğer Bobby düğüne gitmek istiyorsa biz de düğüne gideriz,” dedi. “Hem nasılsa saat çok geç oldu. Bu saate kalanlar çoktan kafayı bulmuştur, kim gelmiş kim gitmiş umursamazlar. Hatta birlikte içecekleri yeni insanlar geldi diye sevinirler bile.”

Bobby başıyla onayladı. “Düğünü basacağız,” dedi. “Süper.”

Ardından kolunu Finn'in omuzlarına doladı.

Bu, kimsenin bilmediği bir sırdı. Bobby'nin o dönemde elde ettiği tüm büyük başarılar bir yana (Stanford'da işletme mastırı, girişim sermayesi fonunda birinci sınıf bir iş), hayatta en büyük arzusu Finn kadar kendiyle barışık olabilmektir. Finn'se o sıralar arada sırada bulduğu barmenlik işlerinden kazandığı para ve *Press Democrat*'a sattığı tek bir fotoğraftan aldığı telif dışında meteliksizdi. Bobby, yarın tüm geleceğini taşa kazımadan önce böyle saçma sapan bir şey yaparak kendine isterse serserilik de yapabileceğini kanıtlamaya çalışıyordu.

Son demlerindeki düğüne girdik. Finn haklıydı. Herkes çoktan kafayı bulmuştu, olimpik yüzme havuzunun yanın-

da takılıyorlardı. Gelin hâlâ gelinlikleydi ama onun dışındaki herkes ya mayo ya kot giyiyordu, böylece üzerimizdeki şortlar ve tişörtler hatta Finn'in ters taktığı beyzbol şapkası bile fazla dikkat çekmedi.

Bobby yanından geçtiği herkese merhaba diyerek doğrudan bara yürüdü. Davetliler ona tuhaf tuhaf baktılsa da kimse gerçekten umursamadı. Şarap diyarında bir düğün davetindeydiler, Murray Grant'in rosé'sini içiyor ve harika bir şey içtiklerini sanıyorlardı.

Bobby ilk kadehi kafasına diktiğinde yüzünü buruşturduysa da hemen ardından bir tane daha istedi.

Sonra gelini gördü. "Çok güzel değil mi?"

Gelinin alev rengi saçları yüzüne yapışmış, makyajı akmıştı. Gecenin başında güzel olabilirdi ama bir noktada birileri tarafından havuza atılmıştı ve şu anda ancak ıslak bir kediden hâlliceydi. Gerçi hâinden memnundu. Derbeder hâli umurundaymış gibi görünmüyordu. Tam da bir gelinin olması gerektiği gibi.

En azından Bobby mutlu gelinin şerefine kadeh kaldırırken böyle söyledi, ardından kıza doğru yürüdü.

Finn başını iki yana salladı. "Bu iş iyi bitmeyecek," dedi.

Ama gelin bizimkinden hoşlanmış görünüyordu, ikisi kafa kafaya verip gevezelik etmeye başladı.

Onlara katılmak için yanlarına yürüdüğümüz sırada gelin bizi gördü ve Finn'e flörtöz bir edayla gülümsedi. Yeni evliydi ve Finn'e bir pozlar takınıyordu falan.

"Hey, sen, merhaba," dedi Finn'e.

"Merhaba," dedi Finn.

Gelin, Bobby'yi işaret etti. "Yarın evleniyormuş," dedi kızıl saçlarını savurarak.

“Biliyoruz,” dedi Finn.

Bobby ona doğru eğildi –biraz fazla yaklaştı sanki. “Olay şu ki,” dedi Bobby, “ben evlenmek için daha çok gencim. Anlıyorsun değil mi? Margaret’ı seviyorum. Onu gerçekten seviyorum. Ama işte insan düşünmeden edemiyor... Sen benden daha yaşlısın tabii. Sen daha eminsindir herhâlde.”

Gelin öfkeyle Bobby’ye baktı. “Sen bana az önce yaşlı mı dedin?”

“Benden yaşlısın dedim, yaşlı demedim.”

Gelin az sonra gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. Tam o sırada damat da yanımıza geldi. O da kızıl saçlıydı ve oldukça iriyarı bir tipti. Şaraphane gibi kokuyordu. “Ne oldu? Bir terslik mi var?” diye sordu.

Kız, Bobby’yle Finn’i gösterdi. “Bana yaşlı dediler.”

Finn teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. “Hayır, öyle demedik.”

“Sen Catherine’e yalancı mı diyorsun?” diye gürledi damat.

“Catherine kim?” diye sordu Bobby.

Bobby tokalaşmak için elini uzattı, damat onun eline itti. Davetliler mutlu çift ile onları rahatsız eden Ford kardeşlerin etrafında toplanmaya başlamıştı.

“Sakin olalım,” dedi Finn. “Abartılacak bir şey yok.”

Finn kollarını ileri uzatarak diğerlerinin daha fazla yaklaşmasını engellemeye çalıştı.

Bobby, Catherine’e biraz daha yaklaştı. Sanki Catherine onu duyamamış, sanki bütün problem buymuş gibi. “Ben sana benden yaşlısın dedim, yaşlı demedim. Şimdi, sence yarın evlenmeli miyim, o konuya geri dönebilir miyiz?”

Damat işte tam o anda Bobby’nin suratına bir yumruk patlattı.

Finn, Bobby'yi korumak için atıldı, damadı itip yere düşürdü. Onu yere devirmek gibi bir niyeti yoktu, sadece Bobby'den uzaklaştırmak istemişti.

“Onu götür buradan!” diye bağırdı Finn bana. Sadece Bobby'yi ve yarınki düğününü düşünüyordu. İkisini de tehlikeye atmayacaktı.

Biz Bobby'yle koruya daldık, hâlâ koşuyorduk ki polis sirenleri yaklaşmaya başladı.

Bobby durdu. “Finn'i yalnız bırakamam,” dedi nefes nefese. Geri dönmek istiyordu. Gerçekten istiyordu.

Hatta kavgaya doğru, polislere doğru gerisin geri koşturaya başladı. Ama ağaçların arasından baktığımızda artık çok geç olduğunu anladık.

Finn, kızıl saçlı damadın tepesindeydi ve onu damadın üzerinden çeken polisin amacı Finn'e yardım etmek değildi.

Kendi düğünümünden yedi gün önce, ne hissetmem gerektiğinin sırrı o gecede saklıymış gibi Bobby'nin bekârlığa veda gecesini düşünüp duruyordum.

Ama bir yere varabildiğim söylenemezdi. Çocukluk yatağımda uzanmış, tavana bantlanmış Culture Club posterine bakıyordum. Ortaokul günlerimden beri o poster oradaydı, tam göz hizama asılmıştı ki uyumadan önce Boy George'a iyi geceler dileyebileyim.

Şu anda da cevaplayamadığım sorularımla dalga geçer gibi beni süzüyordu. Derken telefonum çaldı.

Telefona baktığımda ekranda Ben'in mutlu yüzünü gördüm. Telefonu açmak, Finn'in az önce söylediklerini Ben'e

anlatmak istiyordum. Ben'in yeniden en yakınım, her şeyimi anlattığım kişi olmasını istiyordum. Böyle durumlarda Ben daima ne yapacağımı görmemi sağlayan bir şeyler söylerdi. Gerçi bunu duysa abarttığımı iddia ederdi kesin. Ama ben abarttığımı düşünmüyordum hatta bana sorarsanız az bile söylüyordum.

"Alo," dedi telefonu açtığımda. Nihayet hattın diğer ucundaydım ama bu kez de ne yapacağını, ne diyeceğini bilmiyormuş gibi duraksadı. "Açtığın için teşekkürler."

Gözlerim hâlâ tavandaydı, George'a bakmaya devam ediyordum. Bunu onun için kolaylaştıracak değildim. Zorlaştırmamak başkaydı, kolaylaştırmak başka.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Boy George'a bakıyorum."

Güldü. "O kadar mı kötü bir gündü?"

"Hayal bile edemezsin."

Boğazını temizledi, beni anlatmaya teşvik edecek doğru soruyu aradı.

"Anlatmak ister misin?" dedi sonunda.

"Evet."

"Anlatacak mısın?"

Sanki telefonun diğer ucundan görebilecekmiş gibi başımı iki yana salladım. "Bobby'yle Margaret sence nasıllar? Mutlu bir çift olduklarını söyler miydin?"

"Evet..." Aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı.

"Ne?"

"Bobby'nin Margaret'tan daha mutlu olduğunu söyledim sanırım," dedi. "Margaret daha dalgın hatta bazen hüznünlü görünüyor."

Bobby için kalbim sızladı.

“Peki, ya annemle babam?”

“Onların daha dengeli bir ilişkisi var. Ki bu da harika bir şey,” dedi. “Yani seninle Boy George’u saymazsak, sanırım gördüğüm en mutlu çift onlar.”

O gün ilk kez güldüm ve öfkemin bir kısmı buharlaşıp uçtu. Ben yine eski Ben’di, ikimiz loş odada sohbet ediyorduk, dünya daha güvenli ve güzel bir yerdi.

“Yine de o posterleri artık çıkarmam gerekiyor. Hâlâ orada tutman biraz ürkütücü.”

“Bu mücadeleye hiç girme istersen çünkü bu savaşı kazanamazsın, Ben.”

Oysa çoktan kazanmıştı. Evin satışı tamamlandığında bu odayı boşaltmam gerekecekti. Evimiz, bağımız, çocukluğum, hepsi satılmıştı.

“Bugün hamalların başında durdum,” dedi Ben. “Eşyalarımız şu anda Londra yolunda.”

O çok sevdiğim İngiliz aksam yine içimi ısıttı.

“Duydun değil mi?”

“Evet,” dedim. “Thomas seni sormak için aradı.”

“Hı hı, öyle bir şeyler söyledi.”

“Aramızda olup bitenlerden sonra, benim eşyalarımı belki de Londra’ya göndermemen gerektiğini düşünmedin mi?”

“Düşündüm. Sana sormam gerektiğini düşündüm. Doğru olan önce sana sormaktı. Ama yine de her şeyi gönderdim.”

“Bu ne anlama geliyor sence?”

“Ümit,” dedi.

Kolumla gözlerimi kapattım. “Benim biraz uyumam gerekiyor, Ben.”

“Misafir yatak odasındaki yatak kaldı. Ben onda yatıyorum. Gerçi çarşaf bırakmalarını söylemeyi unutmuşum. ()

yüzden biraz acınası bir hâldeyim. Boş ev. Çarşafsız döşek. Bir yastığım bile yok.”

“Otele gidebilirsin.”

“O daha acınası.”

Sustu. İkimiz de sustuk. Uzayan sessizlik sinir bozucuydu.

“Oraya gelmiyorum. Belki biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olabilir diye. Ama benimle konuşman gerekiyor, Georgia.”

“Dinliyorum.”

Yine bir sessizlik oldu. “Kendimi, itiraz etmene hazırlamıştım. Şimdi sen böyle kolayca kabul edince... Nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

“Michelle Carter’dan başlamaya ne dersin?”

“Sana onu anlattım ya zaten.”

Tanışmamızdan önceki yaz kısa bir süre çıktıklarını anlatmıştı. Kadının New York’ta film çektiği üç ay boyunca görüşmüşlerdi. Michelle ondan hoşlanmıştı. Sonra da Londra’daki erkek arkadaşına dönmüştü. *Onu yıkıp geçmişti.* Aynen böyle tarif etmişti Ben. Michelle’in sevgilisi de ünlü bir aktördü hatta sık sık romantik filmlerde başrolleri paylaşıyorlardı. Clay Michaels. Rüya çiftin kırmızı halı fotoğrafları, kuaför salonlarındaki magazin dergilerinin gediklisiydi.

Ben’in Michelle’le hiç fotoğrafı çekilmemişti. Bununla ilgili espri yapardı hep: *Eğer bir film yıldızıyla çıkarken hiç birlikte fotoğrafın çekilmediyse, yine de onunla çıkmış sayılır mısın?*

Böylece Michelle, Ben’in sevgili mazisinde bir yapraktan ibaret hâle gelmişti. Dünyanın en ünlü kadınıyla çıktığı günler. Kadın nasıl da basıp gitmişti. *Zaten başka nasıl bitecekti ki?* Ben gülerdi. Bizi asla üzmeyecek birine, zamanında kalbimizi paramparça eden birinden bahsederken güleriz ya hani, öyle.

“Clay gerçeği biliyor mu?”

“Evet. Maddie’nin onun kızı olmadığını baştan beri biliyor.”

“Kızmadı mı?”

“Onun da Michelle’den olmayan bir çocuğu var.”

Başım ağrımaya başlamıştı. Pikeyi biraz daha yukarı çektim, Michelle ile erkek arkadaşı arasındaki tuhaf anlaşmayı düşündüm. Michelle hakkında başka ne bildiğimi düşündüm: Londra’daki muhteşem evi bu yakınlarda *Architectural Digest*’e kapak olmuştu. Muhteşem yüzüyle, *People*’ın “En Güzel 50 İnsan” listesine girmişti.

Boy George tavandan bana gülüyordu. Gülüyor ve beni kurtarmak için parmağını bile kıpırdatmıyordu. Gerçi ne yapabilirdi ki?

“Michelle, Londra’ya geri döndü ve bitti,” dedi Ben. “Clay’e döndü ve bizi tanıştıran arkadaşım onların eninde sonunda çocuk sahibi olacaklarını söyledi. Michelle’den bir daha hiç haber almadım.” Duraksadı. “Ta ki o haberi alana kadar.”

“Seni aradığında ne söyledi?”

“Yaz kaçamağımızdan bir kızımız olduğunu ve artık onunla tanışmamıza hazır olduğunu söyledi.”

“Peki, bu ne zamandı, Ben?”

Duraksadı. “Evlenme teklifimden beş gün sonra,” dedi sonunda. “Zamanlama komik, öyle değil mi?”

Bu, beş ay önceydi. Bana Paris seyahatimizde evlenme teklif etmişti. Yani beş aydır Maddie’yi biliyor muydu? Bu, dün söylediğinden de daha uzun bir süreydi. Zaman mevhumunu mu yitirmişti? Nişanlanması, bir kızı olduğunu öğrenmesi... Bir yanda mutluluğu yakaladığımızı düşündüğümüz bizim hayatımız. Bir yanda bu hayatı tehdit eden bambaşka türden bir mutluluk.

“Sana o gece söyleyecektim ama Porter davasıyla uğraşıyordun, gece geç saatlere kadar çalıştın. Eve geldiğinde, çok iyi hatırlıyorum, aynen şöyle dedin: *Lütfen bana bir şişe B-Minör ver ve ben şişeyi yarılayana kadar tek kelime etme.* Yarısına geldiğinde çoktan uyuyakalmıştın.”

“Yani hepsi benim suçum.”

“Hayır, ben sadece seni üzmeyecek bir an yakalamaya çalışıyordum.”

“Sonra ne oldu?”

“Düğünümüzü planlarken, Londra’ya taşınmak için hazırlanırken öyle eğleniyorduk ki...” Sustu. “Sonra sanırım seni üzmeyeceği bir an bulmayı başaramadım.”

Derin bir nefes aldım. Yumuşamıştım. Sanırım o noktada konuşmayı bırakmalıydı. Ama devam etti.

“Maddie’yi niye senden sakladığımı anlamamanın zor olduğunu biliyorum. Ama benim için de zor. Michelle’in niye Maddie’yi bu kadar uzun süre benden sakladığını anlamıyorum.”

“Peki, bu seni kızdırmıyor mu, Ben?”

“Deli misin, düşündükçe cinlerim tepeme çıkıyor, ne halt edeceğimi bilemiyorum.”

Bunun üzerine onları yolda gördüğüm anı hatırladım. Michelle’in eli Ben’in belindeydi ve Ben hiç de öfkeli görünmüyordu.

“Maddie’ye bakıyorum ve onun artık tek bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum.” Sustu. “Ve öyle ya da böyle, sonunda söylediği için Michelle’e minnettarım.”

Boğazını temizledi.

“Ve şimdi sana söylüyorum. Seni seviyorum. Aramızı düzeltmek için elimden gelen her şeyi ama her şeyi yapacağım.”

Sesindeki içtenliği duyabiliyordum. İçim ona doğru aktı, onu anlamaya yaklaşıyordum ki... Tekrar konuştu.

“Bunu nasıl atlatacağımızı çözelim. Seni kasten kandırmış falan değilim. Sana ihanet etmedim ki sonuçta,” dedi.

İhanet. Ne kelime seçimi ama. Sanki birine ihanet etmenin tek bir yolu varmış, o da başka biriyle yatmakmış gibi. Ben’in kırmızı çizgisi, affedilmezi buydu. Annemin yaptığı buydu –iktidarsız bir adamla. Finn’in buralardan kaçmak istemesinin sebebi buydu –çünkü her an Bobby’ye bunu yapabiliirdi. Evet, Ben bunu yapmamıştı.

Ama başka affedilmez şeyler de yok muydu?

Geçen hafta Ben’i tanıyordum. Onun bana her koşulda doğruyu söyleyeceğine, beni doğruya götüren sorular soracağına inanıyordum. Ona güveniyordum.

“Hâlâ orada mısın?” diye sordu.

Olmadığımı söyledim.

Telefonu kapattık.

Alt kata indim, kendime bir bardak limonlu sıcak su aldım, sonra yeniden üst kata çıkıp Finn’in odasına girdim ama içerisi karanlıktı. Hâlâ bardaydı herhâlde. Barda değilse de eve dönmemişti. Yatağı topluydu, çantası yatağın üzerindeydi.

Koridorun ilerisinde Bobby’nin odasından hafif bir ışık sızıyordu. Margaret’la Bobby odalarında bir şeyler okuyor, alçak sesle sohbet ediyorlardı.

Mutsuz görünmüyorlardı. Rahat görünüyorlardı.

Geriye annemlerin odası kalmıştı. Kapısı ardına kadar açıktı. Biz çocukken bu kapı asla açık olmazdı. Yatak odası,

annemle babamın kutsal topraklarıydı, hiçbirimiz oraya girmeye cesaret edemedik.

Annem yataktaydı, dalgalı saçları yüzüne düşmüştü.

Radyoda hafif bir müzik çalıyordu, ikizler iki yanında çoktan uyumuşlardı. Annem parmağını dudaklarına götürdü. “Fısıltıyla konuş,” dedi. “Ve lütfen bana o kupada şarap olduğunu söyle.”

“Hayır, limonlu sıcak su. İster misin?”

“Limonlu sıcak su mucizevi bir şekilde şaraba dönüşmediği müddetçe hayır.”

Yatağın kenarına iliştim, elimle ikizleri işaret ettim. “Seninle mi uyuyorlar?”

“Benimle uyuyorlar,” dedi annem alçak sesle, malumu ilan edercesine. Gülümsemeden edemedim. Uzun, zor bir günün ardından olabilecek en iyi şeydi. Annem yeniden annem gibi davranıyordu. Kendinden emin, ciddi. Bu hâli beni rahatlatı. Peki, o zaman niye onu kabalık ederek ödüllendirdim. “Bu gece Henry yok mu?” deyiverdim.

Gülümsedi ve bana bundan hoşlanmadığını ama bu seferlik beni affettiğini gösteren bir bakış attı. “Hayır. Bu gece yok. Provada.”

“Aferin ona.”

“Aslına bakarsan aferin San Francisco’ya,” dedi annem. “Henry dünyanın en iyi orkestra şeflerinden. New York Filarmoni’nin başındaydı, ondan önce Stockholm Kraliyet Filarmoni Orkestrası’nda şef. Amerikan orkestralarında devrim yaptı.”

“Biraz abartmadın mı?”

“Az bile söyledim. Önde gelen pek çok müzisyene danışmanlık yaptı. Çağdaş Amerikan müziğinin yeniden popüler

hâle gelmesini sağladı. Bana inanmıyorsan Wikipedia'daki biyografisine bak.”

Henry hakkında ilk fırsatta her şeyi okuyup öğreneceğimi söylercesine başımı salladım. İlk fırsatta, yani asla!

Konuyu nasıl değiştireceğine karar vermek için bir an durup düşündü. “Nişanlın beni aradı,” dedi sonra.

“Bugünkü işi benim tüm ailemi aramaktı galiba.”

“Çok üzgündü,” dedi annem. Başını iki yana salladı. “Bunun ikinizin arasında olduğunu söyledim. Onu sevdiğimi ama seni daha çok sevdiğimi ve ne karar verirsen ver, senin arkanda olacağımı söyledim.”

“Teşekkürler, anne.”

“Babanı aramamasını da söyledim.” Omuz silkti. “Babanın bunu ikinizin meselesi gibi göreceğine şüpheliyim.”

Annem haklıydı. Babam, Ben’e çok feci kızacaktı. Kızını benden sakladığı için değil, niye en başta daha sorumluluk sahibi olmadığı, kendini böyle bir duruma soktuğu için.

“Bugün Jacob McCarthy’yi görmeye gitmişsin. Baban söyledi,” diye ekledi annem.

“Babam biliyor mu?”

“Tabii ki biliyor. Sen çıkar çıkmaz Jacob onu aramış.”

İspiyoncu herif. Niye şaşırmıştım ki? Tabii ki ispiyoncuydu. Meyankökü şekeri bağımlısı bir adamdan başka ne beklenirdi?

“Babanın satışa dair herhangi bir tereddüdü olup olmadığını sormak istemiş,” diye açıkladı annem.

Bir anda canlandım. Babam bu soru üzerine büyük bir hata yaptığını anlamış olabilir miydi? Belki de Jacob’ın araması bir şeyleri tetiklemişti. Belki de Jacob’a cehennem olup gitmesini söylemişti.

“Babanın hiçbir tereddüdü yok. İsteddiği bu. İkimizin de istediği bu.”

“O zaman niye bütün gün benden kaçtın?”

“Pek iyi bir ruh hâlinde olmayacağını tahmin ettim,” dedi.

“Jacob’dan hiç hoşlanmadım, anne. Bağımızın akıbetiyle ilgili içimde kötü bir his var. Babamın dişiyle tırnağıyla çalışıp yarattığı, ikinizin birlikte yaptığı her şey...”

“İyi de babanın fikrini değiştirebileceğine inanıyor musun gerçekten?” diye sözümü kesti annem.

“Hayır. Daha doğru bir karar verebilecek duruma gelinceye kadar beklemesini umuyorum sadece. Baskı altında olmasaydı eğer...”

Annem güldü. “Baban baskı altında değil.”

“Henry’den haberi var mı?”

Başını salladı. “Evet.”

“O zaman baskı altında.”

İçini çekti ama içerlemiş görünmüyordu. Beni dinlemek istiyormuş gibi görünüyordu. Benimle zıtlaşmak yerine aynı tarafta olmak istiyormuş gibi görünüyordu ki asıl konuşmak istediği şeyi, Ben’le aramda olanları konuşabilelim.

“Hayatım, artık yemek şirketiyle görüşmemiz gerekiyor...” diye başladı. “İptal etmeli miyim? Mesele depozit değil ama eğer hemen bir karar vermezsek depozitimiz de yanacak. Kesin davetli sayısını ve başlangıç yemeği için son kararımızı bekliyor.”

“Anne, gerçekten bunlarla şu anda uğraşamam.”

“Balık istediğimizi söyledim,” dedi.

Ona şaşkınlıkla baktım.

“Hey, düğünü iptal ettin de bana söylemeyi mi unuttun yoksa?” diye sordu.

“Hayır.”

“Eh, o zaman sanırım bir parçanı iptal etmek istemiyor diyebiliriz.”

“Peki, diğer parçam ne olacak?”

Annem gözlerimin içine baktı. “Eğer işleri yoluna koymak istiyorsan bir yerden başlaman gerekiyor,” dedi. “O yer de senin için balık olabilir ve...”

“Finn’in on beşinci doğum gününde evden kaçıp otostopla Los Angeles’a Phish konserine gidişini hatırlıyor musun?” diye sordum sözünü kesip.

“On altıncı doğum günüydü. Tabii ki hatırlıyorum.”

Bu hatırayla yüzü karardı. Finn’in sonu Los Angeles karakolu olmuştu ve annemler onu almak için gecenin bir yarısı sekiz yüz kilometre yol gitmişlerdi. “Bu da nereden çıktı şimdi?”

“O zaman en çok Bobby’yle bana kızmıştınız. Üstelik ben daha on üç yaşındaydım.”

“On dört. Ve hatırladığım kadarıyla bizim yokluğumuzda arabayı alıp Queen’lerin bağ bozumu partisine gitmiştin.”

“Geç kalmıştınız. Oraya başka nasıl gidecektim ki?”

“Çok komik.” Ama annem gülmüyordu. Daha on dört yaşında, onun arabasıyla partiye gittiğimi hatırlayınca yüzü daha da kararmıştı. “Neyse, konuyu biraz dağıttık sanki,” dedi sonunda.

“Bize de Finn’le aynı cezayı vermişsiniz. Neden böyle yaptığınızı hatırlıyor musun?”

“Sen hatırlıyorsun belli ki.”

“Finn’in o konsere gitmeyi çok istediğini, bu yüzden doğru dürüst düşünemediğini söylemiştin. Fakat biz bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorduk ve buna rağmen onu durdurmamış ya da ona engel olmanız için size haber verme-

miştik. Bunun kabul edilemez olduğunu söylemiştin. Çünkü sevdiğimiz insanlar için böyle yapardık. Oturup onların hata yapmasını izlemezdik. Pişman olacakları bir şey yapmaya kalkıştıklarında onları en azından uyarmaya, durdurmaya çalışmalıydık.”

“Bunu yetişkinler için değil çocuklar için söylediğimin farkındasın değil mi?”

“Aynı şey değil mi?”

Başını salladı. “Sanırım öyle.”

Ardından elimi tuttu, yanağına götürdü. Josh kıpırdandı, annemin bacağına sarıldı.

“Yapmaya çalıştığın bu mu?” diye sordu annem. “Sevdiğin insanların pişman olacakları bir şey yapmalarını engellemeye mi çalışıyorsun?”

“Evet.”

Avucumun içine bir öpücük kondurdu. “Ama hangi yol pişmanlık?”

Sebastopol, California. 1984

Bebek ağlıyordu. Bütün çocuklar ağlıyordu. Hiç susmuyorlardı. Dan seslerini yatak odasından duyabiliyordu. Jen onları sakinleştirmeye çalışıyordu. Kalkıp yardım etmek istedi ama Jen ona dinlenmesini buyurmuştu. Bütün gece çalışmıştı ve birazdan yine bağa gidecekti. Saat sabahın onuydu. Bir iki saat uyusa iyi ederdi.

Dan yatakta uzanmış, tavana bakıyordu. Üç çocukları vardı. Bağda işler en kısa zamanda yoluna girmezse iflas edeceklerdi. İlk bağ bozumundaki şarabının başarısından sonra bu işin üstesinden geldiğini düşünmüş, kendini güvende hissetmişti. Oysa şimdi hiçbir şeyin kendi elinde olmadığını idrak ediyordu. Hava onunla iş birliği yapmıyordu. Tek bir fırtınanın bile çıkmadığı ilk yıldan sonra iki yıl boyunca ardı arkası kesilmeyen fırtınalar... Üç çocuk...

Sebastopol değişiyor, çeşitleniyordu ama şarap cennetine dönüşüğü söylenemezdi. Bir adam Dan'ın arazisini satın almak istiyordu. Burayı parselleyip on villa inşa edecekti.

Dan bunu düşünmek bile istemiyordu ama düşünmek zorundaydı. Kendine beş yıl süre tanımıştı, beş bağ bozumu. Bağı şimdi satarsa her şeyini kaybetmeden bu işten sıyrılabilirdi. Bir şekilde hayatlarına devam edebilirlerdi. Ama bir kötü bağ bozumu daha geçirirlerse boğazlarına kadar borca batacaklardı.

Karısına, çocuklarına bunu yapamazdı. Oğlanlar kavga ediyordu. Daima kavga ediyorlardı. Eğer şehre geri dönerlerse muhtemelen yine kavga ederlerdi ama Dan gün boyu evden uzakta olacağı için seslerini daha az duyardı. Belki de daha az ağlarlardı. Bu da bir ihtimaldi.

Başını kaldırdığında Jen'in, yatak odasının kapısında durduğunu gördü. Küçük kızları kucığında uyuyordu. Jen bu küçük zaferle gülümsedi. Dan de ona gülümsedi. Jen'i o kadar seviyordu ki bazen bu sevgiyle kalbi infilak edecekmiş gibi geliyordu.

"Hey, demek uyanıksın," dedi Jen.

Yanına geldi, bebeği Dan'ın yanına, ikisinin arasına yatırdı. Jen küçük kızlarına mavi bir elbise giydirmişti, elbisenin altından tombul bacakları görünüyordu. Kızları ikisinin bir karışımıydı. Bobby, Jen'in kopyasıydı, Finn'se Dan'ın. Oysa kızları hem ikisine de benziyor hem benzemiyordu.

Dan bebeği alıp göğsüne çekti, Jen'in eline uzandı. "Sen iyi misin?" diye sordu karısına.

Jen içini çekti. "Pes ettim," dedi. "Oğlanlara bir paket kurabiye verdim."

"Akıllıca bir hareket," dedi Dan.

"Birer paket. İkisine ayrı ayrı."

Dan ona gülümsedi.

"Sen hiç uyuyabildin mi bari?" diye sordu Jen.

“Uyudum.” Onun için endişelenmesin diye karısının gözlerinin içine baktı.

“Yalancı.”

Jen gözlerini yumdu. Neredeyse ayakta uyuyacak gibiydi.

“Teklifi kabul etmemiz gerekiyor,” dedi Dan.

Jen gözlerini açtı.

“Hâlâ üniversitedeki işime geri dönebilirim,” diye devam etti Dan. “Az önce Bill’le telefonda konuştum ve geri dönme mutlu olacaklarını söyledi. Arazinin satışından aldığımız para da...”

“Uyumak yerine bunu mu yapıyordun? Kararlar mı alıyordun?”

“Evet.”

Jen bunu düşünür gibi sustu. Dan karısının gevşediğini görebiliyordu. San Francisco’ya taşınacaklardı. Jen orada çellist olarak iş bulurdu. Böylece ikisinin de düzenli gelirleri olurdu ve Pasific Heights’taki şu Victoria tarzı evi satın alabilirlerdi. Çocuklara bakıcı tutabilirlerdi.

Jen ona bakıp gülümsedi. Dan bu gülümsemeye âşıktı, sırf bu gülümseme için dağları yerinden oynatabilirdi. Şimdi bu gülümsemeyi, dağları terk etme fikri karşılığında hak etmişti. Şehir hayatına geri dönecekleri için.

Derken Jen’in gülümsemesi kayboldu. “Başka kimseyi aradın mı?”

“Efendim?”

“Başka kimseye planlarından bahsettin mi?”

“Hayır,” dedi Dan başını iki yana sallayarak. “Neden?”

Jen bir an ona yaklaştı, bir eli onun, diğer eli kızlarının üzerindeydi. Ardından babasının göğsünde uyuyan bebeği onunla bırakıp yataktan kalktı.

“Kimleri aramam gerektiğini bileyim diye.”

Dan’ın kafası karışmıştı.

Jen açıkladı: “Kaldığımızı haber vermek için.”

Bağ Bozumunun Son Pazar Günü, Sabah Sekizden Bir Manzara

Rüyamda Ben'le Eyfel Kulesi'nin altında evleniyorduk. Paris'in üzerine güneş doğuyordu. Ben yanımdaydı, üzerinde yeşil takımı vardı, gülümsüyordu. Bu yeşil takımı, Ben Los Angeles'a taşındıktan kısa bir süre sonra Güney Pasadena'daki bir bitpazarından birlikte almıştık, bu yüzden gerçekçi bir rüyaydı. Bezelye yeşili bu takıma Ben ilk görüşte vurulmuştu ve her fırsatta giymeye çalışıyordu. Dolayısıyla biz evlenirken de üzerinde onun olması tuhafıma gitmedi. Yeminlerimizi okurken gerçekten evleniyormuşuz gibiydi. Ama Ben'in yüzüğü parmağıma takacağı an geldiğinde, Ben yüzüğü bana takmak yerine kulenin demir basamaklarına doğru fırlattı. Yüzük üst basamaklardan birine düştü. "Koş," dedi Ben.

Merdivenlere doğru koştuk. ben daha merdivene ulaşmadan Ben çoktan basamakları tırmanmaya başlamıştı bile. Zemin kattan birinci kata çıkan ilk üç yüz basamağı tırmanacak, sonra birinci kattan ikinci kata çıkan üç yüz basamağa

geçecekti. Koşarken bir yandan da bana nereye gitmeye çalıştığını anlatıyor ama nedenini söylemiyordu.

Nihayet kulenin dibine ulaşmıştım ki sıırıslıklam oldum. Gözlerimi açtığımda Finn'le babam başımda dikiliyordu. Finn, annemin sebzelerini sulamak için kendi yaptığı sprey şişesinden yüzüme su sıkıyordu.

“Ne halt ediyorsun?”

“Asıl benim sana bunu sormam lazım,” dedi Finn.

“Ödümü patlattınız,” dedim.

Babam gülümsedi. “Görev tamamlandı. Hadi gidiyoruz.”

“Nereye?”

“Tadım Salonu’na,” dedi Finn.

Ardından perdeyi çekti ve odam ışııkla doldu. Gözlerimi kapatmaya çalıştıysam da işe yaramadı.

Babam eliyle gardırobumu işaret etti. Gardırobun kapısında, temizlenmiş ve eteği basılmış gelinliğim asılıydı. Sabah uyandığımda gördüğüm ilk şey gelinliğim olsun diye annem bunu ben uyurken halletmiş olmalıydı.

Babam başını salladı. “Çok güzelmiş,” dedi.

Duymazdan geldim, yatakta doğrulup oturdum. “Sabahın sekizinde niye Tadım Salonu’na gidiyoruz?”

“Sabahın sekizinde sen neden hâlâ uyuyorsun?” diye sordu babam. “Bugünlerde avukatlar böyle mi yapıyor?”

Babam en az beş saattir uyanık olmalıydı. Çoktan kahvaltısını etmiş, öğle yemeğini yemişti. Şimdi sıra akşam içkisine gelmişti.

“Bugünün hangi gün olduğunun farkında değil misin?” dedi Finn.

Pazar günüydü. Bağ bozumunun son pazarı. Düğünüm bir sonraki hafta sonuydu.

Uyanmam için yüzüme su püskürtülmesinden çok daha fazlasını hak etmiştim. Bana ne olmuştu böyle, her şeyi mi unutmuştum? Bağ bozumunda belli geleneklerimiz vardı.

Pazar günü, şarap üreticisinin tadımıyla başladıldı. Babam önceki yılın şarabını ilk kez açar ve bölgedeki diğer şarap üreticileri de tadıma gelirdi. Bu akşam şarap mahzeninde aile yemeğimiz vardı. Sonra salı akşamı da bağ bozumu partisi yapılacak, bu yılki hasadın bitişi kutlanacaktı.

Aslında bağ bozumu partisi genellikle bir sonraki cumartesi yapılırdı ama bu yıl planlarda bir değişiklik olmuştu. Çünkü bu yıl cumartesi akşamı benim düğünüme ayrılmıştı.

“Hadi ama,” dedi babam. “Kalk artık da gidelim.”

“Bana birkaç dakika verseniz...”

“Hayır,” dedi babam.

“Bunu duymamış gibi yapman gerekiyordu, baba,” dedi Finn.

“Numara yapacak vaktim yok,” dedi babam. “Beş dakika sonra çıkıyoruz.”

Finn çantamı açıp bir kot ve kapüşonlu bir sweatshirt çıkardı, yatağa fırlattı.

“Bunu giymek istemiyorum,” dedim.

“Eh, çantanda bulabildiğim tek giysi bu,” dedi. Kapıya doğru yürüdü. “Ama istersen gelinliğini de giyebilirsin tabii.”

“Evet, ufaklık,” dedi babam.

Finn’in pikabının arkasında, aramızda tadımı yapılacak şarap fıçısıyla, Tadım Salonu’na gidiyorduk. Finn pikabı oldukça dikkatli kullanıyor, sarsmamak için özel çaba sarf ediyordu.

Fonda *The River* alıyordu. Babam ilk tadım sabahında daima Bruce alırdı. Babamın favorisi Bruce Springsteen de senkronizasyon için gerekliydi: İlk salkım dalından koparılırken alan müzik, ilk şarap tadımında alan müzikle aynı olmalıydı. Babam bunu asla değiştirmezdi ve bugün de değiştirecek değildi.

Finn sola, Main Caddesi'ne saptı. Tadım Salonu'na uzun yoldan gidecektik.

"Ben," dedi babam. Nişanlımın adını söyledi sadece, sonunda bir soru tonlaması bile yoktu.

Bruce'un sesi yükseldi.

Annem, babama söylemediğini söylemişti, bu durumda babam Ben'le aramızda ne olup bittiğini bilmiyordu. Gerçi beni biliyordu yani eğer önemli bir terslik olmasa burada olmayacağımı biliyordu.

"Kuşkuların mı var?" diye sordu.

"yle de diyebilirsin."

"Dedim ya zaten."

Finn sağa dönüp Sebastopol Bulvarı'na girdi, şirin kasabanın merkezine doğru ilerledik. Küçük, köhne bir yerdi ama kendine göre güzellikleri de yok değildi. Beş yüz millik bir alandaki en güzel dondurma, arabalı sinema, şehir kulübü. Sebastopol'n merkezi son zamanlarda şık restoranlar, süslü çiçekçiler, gecesi beş yüz dolarlık butik otellerle dolmuş, mini Napa'ya dönmüştü. Yine de günün bu saatinde huzurlu ve çok güzeldi.

"Biliyor musun, az kalsın annenden başka biriyle evlenecektim." Babam başını iki yana salladı. "Düğünden bir hafta önce vazgeçmemiz gerektiğini söyledim. Daha kibarca söyledim tabii, yeniden düşünmemiz gerektiğini söyledim."

Hayretle babama baktım. “Gerçekten mi?”

Başını salladı. “Şarap üreticisi olma kararım bana hiçbir zaman bir tercih gibi gelmedi. Üniversitede harika bir işim vardı. Daimi kadrodaydım. Ama her fırsatta, her boş kaldığımda düşündüğüm tek şey şaraptı. Bunu yapmak zorundaydım bir şekilde. Mecburdum. Evleneceğim kadın bir şairdi, duvarında bir alıntı asılıydı. Fitzgerald’dı galiba. Her kimse, kitaplarını nasıl yazdığına dair bir sözdü. Yazmaktan başka seçeneği olmadığına dair bir şey. Şarapçılık konusunda ben de aynen böyle hissediyordum. Benim de başka seçeneğim yoktu.”

Eliyle çevremizdeki arazileri, göz alabildiğine uzanan küçük küçük bağları işaret etti.

“Gerçek şu ki o kadın...”

“Şair?”

“Şair, evet... O bunu istemiyordu. Londra’da, Paris’te olabilecekken küçük bir kasabada oturup benim kendi hayalimi yaşamamı seyredemeyeceğini söyledi. Eğer şarapçılıkta ısrarlıysam, eğer bu hayalin peşinde hayatımı küçük bir California kasabasında geçirmeye kararlıysam, bunun bardağı taşıran son damla olacağını söyledi.” Babam omuz silkti.

“Bağımızın adı buradan geliyor.”

Çenemi tutamamıştım resmen. Babam bağın ismini, bir gece Kardeşler Bar’da içtiği beş biradan sonra koyduğunu söylediler hep. Vakit gece yarısını geçmişti, sarhoştı... Bu hikâyeyi kim bilir kaç kez dinlemiştim.

“Anlamıyorum,” dedim.

“Anlaşılmayacak bir şey yok. O hikâye yalandı. Kimseye söyleme.”

Ağzım açık ona bakakaldım.

Omuz silkti. “Annen bu konuda biraz hassas,” dedi. “Bu isim yüzünden, ömrünü başka bir kadına adanmış bir bağda geçirdiği gibi saçma bir hisse kapılıyor. Bağ, o kadına tercih etmiş olsam bile.”

Yine aynı şeyi yaptığını, yine bağ birinci sıraya koyduğunu ve annemin kendini ikinci sırada hissetmesine sebep olduğunu söylemek istediysen de dilimi ısırıp sustum. Babam, Ben’le ilgili ne söylemeye çalışıyordu ki? Şu anda karşımıza çıkan zorluk her neyse bununla şimdi yüzleşmek zorunda olduğumuzu mu? Kiminle yuva kurarsak kuralım, harika bir ilişkimiz ve ailemiz de olsa eninde sonunda yine aynı zorlukla yüzleşeceğimizi mi?

“Diyeceğim şu ki, Ben’le aranızda her ne oluyorsa, bu yüzden evlenmekten vazgeçebilirsiniz. Ya da bu sorunun üstesinden gelip onunla devam edebilirsiniz. Siz ikiniz birlikte harika bir hayat kurdunuz ve en az ondan kuşku duymana sebep olan şey kadar, bunun da bir anlamı olmalı.”

“O kadar basit değil.”

“Genellikle o kadar basittir. Genellikle insan bir şeyi her şeyden daha çok ister. Bunu anlarsın, çünkü günün sonunda sadece o şey için mücadele etmeye isteklidir.”

Babam uzaklara baktı. Yüzü hem üzgün hem öfkeliydi. Aniden artık Ben’le ikimizden değil, annemle kendisinden bahsettiği hissine kapıldı. Annem tüm ömrünü ailesi için, babam için mücadele ederek geçirmişti, oysa şimdi başka biri için mücadele ediyor gibi görünüyordu.

Finn, pikabı Tadım Salonu’nun önünde durdurdu, girişe doğru yürüyen Bill’le Sadie Nelson’a el salladı. Bill’le Sadie’nin bağları Healdsburg’daydı. Buraya bizimkilerden sonra ilk gelenler arasındaydılar ve annemle babamın eski dostlarıydı.

Finn eliyle beni işaret etti, onlar da gülümseyip el salladı. Ardından ağabeyim pikaptan indi. “Hadisenize, uyuşuklar.” “Bize biraz izin ver,” dedi babam.

“Fıçıyı alması için birilerini gönderirim,” dedi Finn.

Babam başını salladı. “Tamam, iyi olur.”

Bill’le Sadie ona kapıyı tuttu, Finn içeri girip gözden kayboldu.

“Demek Ben’in bir kızı varmış?”

O sırada Finn’in ardından içeri giren Bill’le Sadie’yi izliyordum, bir an yanlış duyduğumu sandım. Şaşkınlıkla babama döndüm.

Kotunun arka cebinden birkaç not kâğıdı çıkardı.

“Ne dünya ama,” dedi babam.

“Biliyor muydun?”

“Tabii ki biliyorum.” Başını salladı. “Annen bana her şeyi söyler.”

“Neden en baştan söylemedin?”

Gözlerimin içine baktı. “Çünkü işin özünü kaçırmayı istemedim. Bildiğimi bilseydin, hayatta en güvendiğin insanın sana yalan söylemesi konusunda ne yapman gerektiğini sorardın.”

“Ve o da?..”

“Benim fikrim mi?”

Elindeki küçük notları ön cebine soktu.

“Eğer evlenmek istiyorsan evlenmelisin. İstemiyorsan evlenmemelisin.”

“Çözümün bu mu?”

“Elimden gelen bu.” Güldü. “Bak, ne olursa olsun sevdiğimiz insanları sınamamalıyız,” dedi. “Hepimiz zaman zaman yaparız ama bu pis ve onların ne yaptığından ya da yapma-

dığından da tamamen bağımsız bir şey. Sonuçta kaybetmiş, başarısız olmuş gibi hissedenden kendimiz oluruz.”

Bu sözüyle meseleye noktayı koymuş gibi eğilip yanıma bir öpücük kondurdu. Birlikte pikaptan inip Tadım Salonu’na girdik.

Tadım Salonu

Babam senede iki kez, ilki bağ bozumunun başında, ikincisi bağ bozumu partisinin yapıldığı gün, buralılar ve şarap kulübü üyeleri için Son Damla Bağı'nda bir tur yapardı. Bu iki gün dışında yılın geri kalanı boyunca babamın şaraplarını tadabileceğiniz tek yer Tadım Salonu'ydu.

Şarap tadımı işini Gary'yle Louise'e havale eden sadece babam değildi. Napa Vadisi denince pek çok kişinin aklına bağdaki tadım salonuna gidip on dolara ya da şişe fiyatına tonlarca şarap içmek gelirdi. Ama bu tür tadımları sadece, ne içtiğinin farkında bile olmayan, sadece içmiş olmak için içen sarhoş turistlerden fayda sağlamaya çalışan Murray Grant gibi büyük şarap şirketleri, fabrikasyon şarapçılar yapardı.

Oysa Sonoma Bölgesi'ndeki küçük şarap üreticilerinin çoğunun bağında tadım salonu yoktu. Bu yüzden şaraplarım satmaları için Gary'yle Louise'e verirlerdi. Gary de burada, şarap konusunda uzman olan, öyle yoldan geçerken iki kadeh yuvarlamak için değil gerçekten şarap tatmak için gelen insanlara farklı şaraplar tattırırdı. Kulağa züppelik gibi geliyorsa

da öyle değildi. Burada kıstas, şaraba bir sürü para harcayacak insanlar değildi, iyi şarabı takdir edebilecek insanlardı.

Bugün Tadım Salonu sadece şarap üreticilerine açıktı. Ve tadılacak şarap bizimkiydi.

Tadım Salonu'nu ne kadar anlatsam hakkını veremem. Görünüşte 50'lerden kalma bir büfe-lokanta gibiydi. Tezgâh, şarap barına dönüştürülmüştü. Floresan ışıkların yerini aplikler, mumlar ve fenerler almıştı. Seramik zemin haftada iki kere yıkanıp cilalanıyordu. Küçük masalara, içi mantar dolu vazolar yerleştirilmişti.

İçeri girdiğimde, her yıl bağ bozumunda bir araya gelen şarap üreticileri ile birlikte burada olmaktan mutluydum. Kendilerine Şarapçı İnekler ismini takmışlardı çünkü çoğu bilim insanıydı. Bir kısmı Sebastopol'e babamın heveslendirmesiyle gelmişti. Diğerleri ise 90'lardaki Pinot Noir başarısının ardından burayı tercih etmişti.

Babamın San Francisco State'den eski iş arkadaşı Brian Queen, bölgedeki tek Grenache üreticisiydi. Terry ve karısı Sarah, Russian Nehri'nin yukarısında Sauvignon Blanc yapıyorlardı. Lynn ile Robert Redford'a benzeyen erkek arkadaşı Masters kısa süre önce karanlık tarafa, Napa Vadisi'ne geçmişler, *New York Times*'in "California'da üretilen en iyi on şaraptan biri" diye lanse ettiği Cabernet Sauvignon üretiyorlardı.

Ve tabii Tadım Salonu'nun sahipleri Gary'yle Louise de buradaydı. Gary'yle Louise arka bahçelerinde yetiştirdikleri üzümlerden muhtemelen hayatınızda tadıp tadabileceğiniz en harika köpüklü şarabı yapıyorlardı. Onlara sorarsanız köpüklü şarapları öyle muhtemelen falan değil şüphesiz en iyisiydi. Gerçi kimsenin sorduğu yoktu. İçmek dururken niye böyle sorular sorsunlardı ki?

Herkes birbiriyle kucaklaştı, hâl hatır soruldu. Neyse ki kimse bana düğün hakkında bir şey sormadı.

“Bakın kimler geldi,” dedi Finn.

Eliyle arka kapıya doğru işaret etti. O tarafa baktığımda annemin salona girdiğini gördüm. Uzun beyaz bir elbise giymişti. Yanında Bobby vardı, spor ceket ve kravatıyla çok şıktı. Hemen arkalarındaki Jacob McCarthy, kotu ve fermuarlı kaşmir kazağıyla hiç de şık görünmüyordu.

“Annemin gelmesine sevindim,” dedi Finn.

Jacob’ı işaret ettim. “Ya onun?”

Annem bize el salladı ve Bobby’yi geride bırakıp yanımıza geldi. Kolunu sanki son görüşmemizin üzerinden on saat değil de on ay geçmiş gibi omuzlarıma doladı. “Gizlice kaçıp gitmişsin,” dedi. “Neden çıktığını haber vermedin?”

“Geleceğini sanmıyorduk,” dedim. Gözlerim Jacob’ın üzerindeydi. Salonun diğer tarafındaki babamın yanına gitmiş, onunla dostça sohbet ediyordu.

Annem bana alınmış gibi baktı. “Tabii ki geleceğim. Margaret’in işi varmış, ikizlere yiyecek bir şeyler hazırladım. Sonuçta yemek yemeleri gerekiyor, değil mi?”

“Birinin kesinlikle bir şeyler yemesi gerekiyor!”

Louise yanımıza geldi, annemi yanağından öptü. Ardından benim oramı buramı dostça sıktı. “Sana Los Angeles’ta yemek vermiyorlar mı?”

Loise her bakımdan büyük bir kadındı. Hem fiziksel olarak iriydi hem kalbi kocamandı hem de şarap aşkı bir başkaydı. Onu tamamen ayık gördüğümü hatırlamıyordum ve bugün de istisna değildi. Elinde tuttuğu reçel kavanozundaki şarabın dibini bulmuştu bile.

“Büyük şehir kızı olmanın bedeli bu galiba,” dedi Louise.

“Aç susuz yaşamak?” diye atıldı Finn.

“Kesinlikle.” Louise bir kahkaha patlattı.

Bobby elini omzuma koydu. “Yakında daha da büyük bir şehre taşınacak. Georgia çok başarılı bir emlak avukatı ve bundan böyle harika nişanlısıyla birlikte Londra’da yaşayacaklar.”

Niyeti beni övmekti ama her zamanki gibi yine batırdı.

“Evet, millet, hadi başlayalım,” diye seslendi Gary. Heyecanla ellerini çırpıttı ve babamı işaret etti.

Babam fıçıyı masanın yanına koyduktan sonra dramatik bir etki yaratmak için durdu. Ardından şarap fıçısını açmak için kullanılan alete uzandığında bir alkış koptu. Bu özel alet, kıvrımlı bir pipeti andırıyordu. Bir bakıma da pipetti zaten. Babam onu fıçının üstüne yerleştirdi ve herkeşe tattıracağı kadar şarabı fıçıdan çekti. Şimdi tadım salonu âdeta bir kütüphane gibi sessizdi. Sonra babam aletin içindeki şarabı kadehlere pay etti.

İşi bittiğinde İnekler yine alkışladı ve Finn kadehleri dağıtmak için öne çıktı.

Şarabı genellikle annem dağıtırdı. Nerede olduğunu görmek için salonda ona bakındım. Köşede, lokanta günlerinden kalma kola makinesinin arkasında, görünmez olmaya çalışıyor gibi saklanıyordu.

Onu izlerken Jacob’ın elinde şarap kadehleriyle yanıma geldiğini fark etmedim. Tam önümde durmuştu, kaçacak yerim yoktu.

Kadehlerden birini bana uzattı. “Selam,” dedi.

“Burada ne yapıyorsun, Jacob?”

“Baban davet etti.”

Kadehi elinden aldım. “Kibarlık etmeye çalışıyordur,” dedim.

Gülümsedi. “O zaman başarılı oldu,” diye karşılık verdi.

“Bayanlar, baylar!” Yine Gary’nin sesi duyuldu. “Lütfen bir saniye dinleyebilirsiniz...”

Hepimiz Tadım Salonu’nun ortasına doğru döndük. Gary salonun ortasında babamın yanında duruyordu, bir elini onun omzuna koymuştu. Babam da eski arkadaşına döndü, Gary’nin ne söyleyeceğini o da merak ediyordu.

Gary kadehini kaldırdı. “Jen, sen niye öyle geride duruyorsun? Gelsene.”

Herkes dönüp kola makinesinin arkasında saklanan aneme baktı. Annem gülümsedi, elbisesini düzeltti. Ardından salonun ortasına yürüyüp babamın yanında yerini aldı.

“Size küçük bir hikâye anlatacağım,” dedi Gary. “Haight’ta bir şarap dükkânım vardı. Sonra bir gün bu adam içeri girdi ve sattığım şarapların çok iyi seçimler olduğunu söyledi. Bana bir yer göstermek istiyordu, oraya taşınmak isteyeceğime emindi. Deli olduğunu düşündüm tabii ki. Sonra buraya geldim. Ve artık deli olduğunu biliyorum.”

Babam gülümsedi.

“Dan Ford olmasaydı hiçbirimiz burada olmazdık. Jen Ford olmasaydı burada olmazdık.” Gary kadehini kaldırdı. “Şimdi her şeyini satıp gidiyor olsan da... Hâlâ bağını Murray Grant imparatorluğunun topraklarına katmana inanamasam da... Hakikaten ya, kaç para saymış olabilirler ki...”

Buna herkes güldü ama kahkahalarda hafiften hoşnutsuz bir tını da yok değildi. Bu salondaki insanlar Murray Grant Şarapçılık’a pek bayılmazdı. Jacob’a baktım, o da kendini zorlayarak sahte bir gülümseme rakınmıştı.

“Şimdi ne yapacaksınız, Dan?” diye seslendi Brian Queen. “İkinci balayına mı çıkıyorsunuz yoksa?”

Louise güldü. “Bence bunu Jen’e sorman lazım.”

Annem buna ne cevap vereceğini sorarcasına babama baktı. Buradan ayrıldıklarında kendi yollarına gideceklerini, artık birlikte olmayacaklarını kimse bilmiyordu.

Babamdan cevap gelmeyince annem kendini toparlayıp kadehini babama doğru kaldırdı.

“Dan ne isterse o!” dedi.

Babam kolunu beceriksiz bir şekilde annemin beline dolarken İnekler tezahürat yaptı.

Bobby biraz daha öne doğru yürüdü, Finn arka kapının yanında kaldı.

Babam zorlama bir gülümsemeyle annemi kendine çekti. Sendeler gibi oldu. Bunu seyretmek acı vericiydi. Bir kadeh daha şarap aldım, kafama diktim. Bu arada babam elindeki etiketsiz şişeyi havaya kaldırarak arkadaşlarına döndü.

“Bilmem hatırlar mısınız ama Şarapçı İnekler’in ilk toplantısında burada oturup konuşmuş, tek bir üzüm tanesinin ne kadar emek gerektirdiğine dair hesaplamalar yapmıştık. Salkımdan şişeye. Başlangıç olarak tek bir üzüm tanesi, sonrasında işte şu elimde tuttuğum etiketsiz şişe ve içinde sekiz yüz üzüm var.”

Bakışları arkadaşlarının, meslektaşlarının yüzünde dolaştı.

“İşin sırrını hepimiz biliyoruz değil mi? Bu şişede sadece sekiz yüz üzüm yok. Bu şişeyi asıl ağırlaştıran diğer şeyler. Sabır, konsantrasyon, fedakârlık ve... siktiğimin can sıkıntısı.”

İnekler güldü.

“Hadi buna zaman diyelim. Bu şişe, sizinle geçirecek kadar şanslı olduğum sonsuz bir zamanın ürünü.” Babam başını salladı. “Teşekkürler, millet,” dedi. “Bugün için ve her şey için hepinize çok teşekkürler. Çok güzel günlerdi.”

Geleneğe göre bundan sonra şarap üreticisinin mantarını çıkarıp doğrudan şişeden bir yudum alması gerekiyordu. Şarapçı İnekler alkışlarla tezahürat yaptı.

Babam üzgün görünmüyordu. Hatta eve geldiğimden beri belki de ilk defa onu mutlu gördüm. Gerçekten, içtenlikle mutluydu. Şaraptan bir yudum aldı, bu şarapla -bütün şaraplarıyla- çıkardığı işi takdir edercesine başını salladı. Kendini şaraba kaptırmıştı. Annem ona baktı, gözleri buluştu, o anın keyfini paylaştılar.

Henry'ye rağmen.

Aralarında olan biten şeylere rağmen.

Bobby şimdi annemle babamın yanında duruyor, gülümsüyordu. Finn hâlâ arka kapının yanında dikiliyor, gülümsüyordu.

Öte yandan ben elimdeki şarap kadehini yere düşürmek için tam o anı buldum. Kadeh yere çarpıp parçalandı.

Herkes bana döndü ve yanaklarımdan süzülen yaşları gördüler. Herkes ellerinde içkileriyle dondu kaldı. Bobby'yle Finn ağızları bir karış açık bana bakakaldılar. Babamın gülümsemesi kayboldu. Annemin gözleri büyüdü.

Kapıya koştum.

Eve Bırakma

Kendimi Tadım Salonu'ndan dışarı attım. Hava almaya ihtiyacım vardı. Birinin peşimden geleceğini bildiğimden doğrudan Finn'in pikabına gittim. Kapı kilitli değildi, açıp bindim, daima yolcu koltuğunun oradaki siperlikte duran yedek anahtara uzandım. Pikabı alıp buradan uzaklaşmak istiyordum. Babamın son şarap tadımından, böyle bir şey hiç yaşanmıyormuş gibi hissedene kadar uzaklaşmak, bu şeyi geride bırakmak istiyordum.

“Orada olduğunu sanmıyorum.”

Başımı kaldırdığımda Jacob elinde bir bardak suyla yolcu kapısında duruyordu. Gözyaşlarımı sildim. “Seninle konuşmak istemiyorum,” dedim.

“Ben de seninle konuşmak istemiyorum,” dedi.

Uzanıp elindeki plastik bardağı aldım, kafama diktim.

“İlül... Suyu kendim için almıştım.”

Boş bardağı ona uzattım.

Bardaka baktı. Ters çevirip salladı. İçinde bir damla bile kalmamıştı.

“Çok susamıştım,” dedi.

Kendimi derin nefesler almaya zorladım. Yine de sakinleşmeyi beceremedim. Görünen o ki annenizle babanız ayrıldığında, kaç yaşında olursanız olun aniden beş yaşına dönüşüyor, sizi karşılarına oturtup her şeyin yoluna gireceğini söylemelerini istiyordunuz. Ve beş yaşındayken yaptığınız şekilde, sadece, onları sevdiğinizi söyleyerek her şeyi yoluna sokmak istiyordunuz.

Jacob plastik bardağı çöpe attı. “Buradan gitmek istiyor gibi görünüyorsun?”

“İstiyorum. Ama arabam yok.”

“Seni götürmemi ister misin?”

Güldüm, başımı iki yana salladım.

“Doğru cevap, *teşekkürler*, olurdu. Ya da *yine de teşekkürler*, diyebilirsin. Sadece iki seçenek var.”

Her ne kadar ona tahammül edemiyor olsam da haksız değildi.

Tadım Salonu’nun olduğu tarafa döndüğümde annemin kapıdan çıktığını gördüm. İyi miyim diye bakmaya geliyordu. Göz göze geldik ve bana doğru yürümeye başladı.

Derken Henry’yi gördüm. Yolun karşısındaki otoparktaydı, annemi bekliyordu. Artık birlikte her nereye gideceklerse...

Annem ona babama görünmemesini, yolun karşısında beklemesini mi söylemişti? Şimdi hazır babamın dikkati dağılmışken Henry’yle buluşma noktalarına mı gidiyordu? Karşılaşıp öpüşmelerini görmek zorunda mı kalacaktım?

Jacob kafasını yana eğdi, benim bakışlarımı takip ederek yolun karşısına baktı. “Kim bu adam?” diye sordu.

“Lütfen hemen gidelim,” dedim.

Jacob şaşırdıysa da bozuntuya vermedi, “Tamam,” diye mırıldandı. Sonra bir şey hatırlamış da hatırladığı şeyi bana nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibi duraksadı. “Olay şu ki arabam benim evin arkasında. Graton’da. Seni eve bırakabilmem için önce oraya yürümemiz gerekecek.”

“Orası sekiz kilometre!” diye bağırdım.

“Aslında on,” dedi. “Seçenekleri biliyorsun: *Teşekkürler* ya da *yine de teşekkürler*.”

Annem yaklaşıyordu.

Henry’ye bir göz attım. Annemi daha fark etmemişti. Ama beni görmüştü ve sanırım hazır tamamen giyinikken yanıma gelip bir merhaba dese mi diye tartıyordu.

Böylece yürümeye başladım.

Büyüdü, Oldu ve Hazır

Babamın en sevdiği varietal şarabı Konçerto hem annemin müzisyen köklerine hem de kelimenin kendisine bir saygı duruşuydu. Annemle babam bu kelimenin anlamını severdi. Konçerto, Latince *conserere* ve *certamen* kelimelerinin birleşiminden oluşuyordu. İlki; bağlanmak, karışmak, uyum sağlamak demekti, ikincisi ise rekabet ve savaş. Solo çalgı ile orkestranın birbiriyle mücadelesinden ve iş birliğinden doğan müzik. Senkronizasyon.

Şarap için gereken tam da buydu.

Benim kaybettiğim de işte buydu. İş birliğini, uyumu kaybetmiştim. Geriye sadece zıtlasma kalmıştı.

Jacob çarşıdan geçmemek için tepeye tırmanan Sullivan Yolu'na saptı. Eski elma bahçelerinin, güzel çiftlik evlerinin, restore edilmiş ahırların yanından geçtik. Tüm ıssızlığıyla bu yol, genç bir kızken kaçtığım her şeyi temsil ediyordu. Ama aniden yeniden burada olmak çok rahatlatıcı geldi. Huzur verici ve tamamen aynıydı. Ki sanırım şu anda benim için ikisi aynı şeydi.

Ben'i Sebastopol'e ilk getirdiğimde bir gün onunla da bu yolda yürümüştük. Bu yola resmen âşık olmuştu. Tepeler, ulu ağaçlar, masallardan fırlamış gibi görünen çiftlik evleri...

Jacob'la hiç konuşmadan yürüdük. İkimiz de konuşmaya pek hevesli değildik. En azından birbirimizle. Derken sessizliği Jacob bozdu.

"Eğer geçici ateşkes ilan etmezsek bu, çok uzun bir yol olacak," dedi.

Elimle çıplak tepeleri işaret ettim. "Her koşulda yolumuz uzun."

Jacob onaylarcasına başını salladı. Eh, ikimizin arasında ateşkese en yakın şey bu olsa gerekti. "Burada büyümek tuhaftır herhâlde," dedi.

Ben'in söylediğinin tam tersini söylemesine şaşırarak ona döndüm.

"Bir sürü insan cennet gibi olduğunu varsayıyor."

"Çok güzel olduğu için mi?"

"Öyle bir şey."

Jacob ellerini arka ceplerine soktu. "Büyümek hiçbir zaman cennet gibi olamaz. Haksız mıyım?"

Beni gülümsettiğini görmesin diye başımı öbür tarafa çevirdim. "Annem burada çocuk yetiştirirken hayal gücünü kullanman gerektiğini söyler hep. Etrafta başka hiçbir şey olmadığı için burada kendi eğlenceni kendin yaratmak zorundasın. Eski elma bahçelerini hayalinde labirentlere dönüştürürsün. Her hafta dondurma dükkânına kadar yarış yaparsın ve iki top ev yapımı dondurma yersin. Sabahın onunda."

"Ben New York'ta büyüdüm. Biz dadımızla yarışırdık. Gray's Papaya'da sosisli yemek için metroyu yakalardık."

"Cennet gibiymiş."

Gülümsedi. "Fena değildi."

Ardından yere eğilip bir avuç taş aldı, teker teker fırlatmaya başladı.

"Çocukken buraya büyükannemleri ziyarete gelirdim. Napa'da yaşıyorlardı ama burada da bir ahırları vardı, orada yere uzanıp yıldızları seyredirdim," dedi. "Yıldızları göremediğin bir yerde yaşamak tuhaf. Büyüdüğümde kendi ahırım olacağına söz vermişim."

"Kendi yıldızların olacaktı?"

Başını salladı. "Aynen," dedi. "Senin kendi gökdelenini istemen gibi. Şimdi Londra'da bir sürü gökdelenin olacak."

"L.A.'de kalırsam da."

Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyordum. Ben'le eğer bu badireyi atlatamazsak Ben'siz hayatıma nasıl devam edeceğimi...

Yine de Londra'yı düşündüğümde kalbim heyecanla hızlanmıştı. Yeni ofisim, Chelsea Sanat Kulübü'nün yakınlarında ufak bir binadaydı. Evimize yürüyüş mesafesindeydi. Ben'in ofisine yürüyüş mesafesindeydi. Bir ay önce Londra'ya gittiğinde Ben bu güzergâhı hem sabah hem de akşam yürümüş, birlikte gitmekten hoşlanacağımız mekânları not etmişti. Bahçeli bir kafe, çatı katında bir sanat galerisi, West End'deki tüm tiyatrolar...

"Neden L.A.'de kalasın ki? Yani eğer Londra'ya gitmeyeceksen? İşin yüzünden mi? Bunu soruyorum çünkü ben avukatlık yapmaktan nefret ettim." Bir an durdu. "Beş dakika falan yaptım ve gerçekten nefret ettim."

"Hiç yapmadığını sanıyordum," dedim.

"Cornell'den sonra New York'a geri döndüm ve bir hukuk firmasına girdim. Ama beş dakika yaptım derken abartmıyorum. Daha öğle yemeği saati gelmeden istifa etmişim bile."

Fakülteden bazı arkadaşlarım da avukatlıktan en az Jacob kadar nefret ediyordu. Ben nefret etmiyordum. Ama bu sevdiğim anlamına da gelmiyordu. Suzannah seviyordu mesela. Çünkü yüzleşmeyi, haklı çıkmayı seviyordu ve avukatlık ona her gün bu fırsatı sunuyordu.

Ben avukatlığı bu şekilde sevmiyordum ama bana daima seçebileceğim en iyi yol gibi gelmişti. Bundan şüpheye düştüğüm zamanlarda da kendime hukuk fakültesinden mezun olduğum o günü hatırlatırdım. Annemle babam L.A.'e gelmiş, o zamanki erkek arkadaşım Griffin Winfield'le beni törenden sonra yemeğe çıkarmışlardı. Yemekte babam, benim nihayet kolay bir hayata kavuşmamın şerefine kadeh kaldırdı. Griffin bu söz karşısında ne kadar kabalaşmak istediğine karar vermek istercesine babama bir bakış attı. Sonra bayağı kabalaşmaya karar verdi. Babama, hukukta kariyer basamaklarını tırmanmanın hiç de kolay olmadığını söyledi. Ama babamın ne söylemeye çalıştığını anlamamıştı. Babam hukukta basamaklar olduğunu, bir yol olduğunu söylemeye çalışmıştı. Hukuk gibi bir alanda eğer gerçekten gayret gösterirsen karşılığını alırdın. Güvenebileceğin bir kariyerin olurdu.

Griffin bunları da kabul etmedi. Ona göre başarılı avukatları ayıran şey yetenekleriydi. Oysa anlamadığı şey tam da buydu. Babam hiçbir zaman başarıyı bir şeyde en üst seviyeye ulaşmak olarak görmemişti. En üst seviye ne demekti ki, objektif bir en iyi mi vardı? Babam için başarı, hayatında istediğin şeyi ne kadar iyi anladığındı. Mutlu olmak için sana gereken şeye ulaşırdı.

Tam da bu noktada benim karmaşık hislerim devreye giriyordu. Yakın zamanda çok da mutlu olmadığımı itiraf etmek zorundaydım. Belki de düğün planlarıyla ya da Londra'ya ta-

şınma heyecanıyla bunu aşmaya çalışıyordum. Tek bildiğim, bir değişikliğe ihtiyacım olduğuydu. Ve Londra'ya taşınmanın bunu sağlayacağını ümit ediyordum.

“Yani L.A.’de kalmak istiyorsun? İşin için?” dedi Jacob.

“Bunu yaptığım bir dünya olabilir,” dedim.

“Gelinlik provandan neden kaçtığım bana söylediğin bir dünya mı?”

Bu arada Graton’un ana caddesine ulaşmıştık. Tabii ana cadde falan değildi aslında, yolun iki tarafında iki restoran vardı sadece. Fakat arka bahçelerinden topladıkları taze sebzelerle yaptıkları yemeklerle ikisi de harika restoranlardı. Pazartesi spagetti gecesi idi. Los Angeles’ta da iyi yemek bulmakta zorlandığımı söyleyemezdim ama spagetti gecelerini hâlâ çok özlüyordum.

“Önce sen söyle,” dedim.

“Benim gerçekleşmeyen düğünümü mü?” Omuz silktili. “Nişanlım sanırım işimi onun önüne koyduğumu söyleyecektir. Buraya taşınmadan önceki hafta Belediye Sarayı’nda evlenecek, akşam da birkaç arkadaşımız ve ailelerimizle Tribeca’da bir restorana gidecektik. Ama düğün sabahı nişanlım bu şekilde evlenmek istemediğini söyledi. Daha hatırlanası bir gün istiyordu. Gelinlik, düğün pastası, orkestra...”

“Ve sen buna inanmadın?”

“Pastadan nefret eder.”

Kasabayı geçtik ve annemlerin evine çıkan tepeyi tırmanmaya başladık.

Durdu. “Aramız bozuktu,” dedi. “Aran bozukken evlenmek zor. Numara yapıyormuşsun gibi hissediyorsun.”

İşte bunu gayet iyi anlıyordum. Maddie’yi bu şekilde öğrenmenin beni üzmesinin sebebi buydu. Düğünümüzde ara-

mızda bu olacaktı: Ben hakkında bildiğim bu şey, Ben'in kendisi hakkında benden gizlediği şey.

"Hâlâ görüşüyor musunuz?" diye sordum.

Kasabaya doğru döndü, State Caddesi üzerindeki, yanında ahır olan bir evi işaret etti. "Şurada yaşıyoruz," dedi.

"Hâlâ berabersiniz?"

Başını salladı. "Hı hı. Hâlâ beraberiz."

Barda yanında kız arkadaşı olduğunu söylememiş miydi? Hani sağlıklı yaşamı önemseyen şu özgür ruhlu, muhtemelen vegan kız?

"Chia seven kız o?"

"Chia seven kız o."

Jacob'ın onun hakkında anlattığı şeyleri birbiriyle bağdaştırmakta zorlanıyordum. "Büyük, gösterişli bir düğün isteyen de o, öyle mi?"

Başını salladı. "İnsanlar çok karmaşık," dedi.

Yine o cümle, yine bahane olarak kullanılmıştı.

Jacob gülümsedi. "Bence sen de karmaşık birisin."

"Ne demek istiyorsun?"

"L.A.'de yaşayan avukat yanını tanımıyorum ama Sonoma Bölgesi'ne oldukça bağlı görünüyorsun. İnsanların iş yerlerine dalıp evini çalmamalarını talep ediyorsun falan."

"Aman ne komik."

"Sadece söylüyorum... Böylesine sevdiğin bir yerden bu kadar uzak bir yerde bir hayat inşa etmek... Sence de karmaşık değil mi?"

Gülümsedim. Beni böyle çözümlemesine şaşırmıştım.

"Lee, kız arkadaşım, burayı pek sevmiyor," diye devam etti. "Ona bu konuda belki yardımcı olabilirsin diye umuyorum. Ona buranın güzel yanlarını gösterirsin belki."

“Babam insanların ya Sonoma’yı çok sevdiğini ya da kendilerini burada kapana kısılmış gibi hissettiklerini söyler.”

“Bu cümleyi Sonoma’nın tanıtım broşürüne koymalılar.”

Jacob tekrar dönüp evine doğru baktı, sonra yürümeye devam etti.

“Evet, sen niye kaçtın? Sonoma’dan kaçışını soruyorum.”

“Anlayacağını sanmıyorum.”

“Çok mu karmaşık?”

Gülmemek için kendimi zor tuttum. “Hayır, sadece... Bizimkiler arka arkaya gerçekten çok kötü bağ bozumları yaşadılar ve ben daha istikrarlı bir hayat istediğime karar verdim.”

Jacob anladığını gösterircesine başını salladı. “Bu biraz ironik ama, sence de öyle değil mi?”

“İronik olan ne?”

“Şeeey, yine de kendini gecenin bir saatinde gelinlikle barda bulman.”

Hayretle ona baktım. Jacob beni böyle bir şey söyleyebilecek kadar iyi tanıdığı fikrine nereden kapılmıştı ki? Öte yandan eğer haklı değilse ben niye bu kadar rahatsız olmuştum?

Adımlarımı hızlandırdım, Jacob peşimden koşturdu.

“Ben’le ne oldu?” diye sordu. “Anlat bana. Bu konularda çok yetenekliyimdir.”

“Hangi konularda?”

“İnsanlara, öfkelenedikleri her neyse, bu kadar öfkelenmelerine gerek olmadığını göstermek konusunda.”

“Çok konuşuyorsun. Bunu sana hiç söylemediler mi?”

“Soruları cevaplamak konusunda sorun yaşadığını sana hiç söylemediler mi?”

“Sadece senin sorularını cevaplamakta zorluk yaşıyorum ve bu da ardı arkası kesilmediği için olsa gerek.”

Gülümsedi ama öylece durup cevabımı beklemeye devam etti. “Evet... Ne oldu?”

Başımı yana eğip ne söyleyeceğimi düşündüm. Ve Ben’in bana Maddie’den bahsetmemesinin beni niye bu kadar yaraladığını o anda anladım. Mesele kızını benden saklaması değildi. Asıl canımı yakan, bunu niye yaptığının açıklamasıydı.

“Sanırım Ben benden emin olamadı,” dedim.

Bir an durup düşündü. “Hepimiz zaman zaman birbirimizden şüpheyi düşeriz,” dedi sonunda.

“Annemle babam hiçbir zaman şüpheyi düşmedi. Babam annemi o arabada gördü ve bu, hikâyenin sonuydu.”

“Hikâyenin sonu muydu gerçekten?” diye sordu Jacob.

“Hayır. Bu, ne anlama geliyor?”

Jacob duraksadı. Annemle babam arasında olanlar hakkındaki düşüncelerini bana söyleyip söylememeye karar vermeye çalıştığını görebiliyordum.

“Tek bir yol yok demek sanırım,” dedi sonunda.

Sessizce araba yoluna doğru inmeye başladık. Jacob başını kaldırıp masmavi gökyüzüne baktı.

“Hiç yağmur yağmadı,” dedi. “Bağ bozumu boyunca. Baban söylemiştir?”

Babam bana evde olmadığım zamanlardaki bağ bozumuyla ilgili ayrıntılardan nadiren bahsedirdi. Hayır, bunun suçunu ona yüklemem doğru olmadı. Aslına bakarsanız ben ona işiyle ilgili nadiren soru sorardım, o da bu yüzden ayrıntı vermeyi bırakmıştı. Yakında istesem bile artık ona bu konuda soru soramayacak olmak da benim cezamdı.

“Bu biraz canımı sıkıyor,” diye devam etti Jacob. “Bence yakında çok feci yağmur bastıracak ve babanın en değerli üzümleri hâlâ toplanmadı.”

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Tek bir bulut bile yoktu, hava sakindi. “Yağacak gibi görünmüyor,” dedim.

Jacob yeniden eve doğru yürümeye başladı. “Hiçbir zaman öyle görünmez.”

Yine durdu.

“Annenlerin evine, ben sana hâlâ Ben konusunda en yararlı şeyi söyleyemeden ulaşacağız gibi bir his var içimde.”

“Söyleyecek bir şeyin mi var?”

“Evet, aslına bakarsan var,” dedi.

“Söyle bakalım.”

“Eğer dikkatli olmazsan zamanın bitiverir.”

Ne demek istediğini çözmeye çalışarak ona baktım.

Aşağıdaki araba yolunu gösterdi. Jacob’ın söyleyeceğini söylemek için niye zamanının kalmadığını o zaman anladım; çünkü artık yalnız değildik.

Kapının önünde dünyanın en şeker kızı duruyordu. Kalpli taytıyla. Dünyaca ünlü annesinin küçük bir kopyası.

Ve Ben. Babası.

2. Bölüm

Tutulma

Maddie ve Ben ve Georgia ve Jacob

Ben’le tanıştığım gün gözünde gözlükleri vardı. Kemik çerçeveli gözlükler. Aslında hiç gözlük takmazdı ama o gün lenslerini unutmuştu. Eğer onu ilk gün gözlüksüz görseydim sanırım bu kadarı bana fazla gelirdi. Zaten insanın nefesini kesecek kadar yakışıklıydı. Suzannah onun Superman’e benzediğini söylemişti: Aynı güçlü çene ve sağlam elmacık kemikleri, aynı güçlü ve geniş omuzlar. Ama bana sorarsanız Clark Kent’e göre bir artısı vardı, o da hari-ka gözleriydi. Yemyeşil, derin bakışlı, dürüst gözler. Gözlerini size diktiğinde her şeyi sizin için yoluna koyacakmış gibi hissederdiniz.

Los Angeles’a, *Architectural Digest*’in hazırladığı bir yazı için gelmişti. O ve birkaç mimar daha, derginin “Yeni Yetenekler” makalesi için röportaj verecekti. Bu başlığa bayılmıştı, özellikle de on yıldan uzun zamandır mimarlık yaptığı düşünülürse! Yine de dergide haberin çıkmasının ardından alacağı işler için heyecanlıydı. Fotoğraf çekiminden sonra New York uçağına kadar bir saat boşluğu vardı. Havaalanının

yakınlarında bir otelin barında oturduk, martini içtik. Ben'le buluşmamızın sebebi sözleşmelerin üzerinden geçmek istemesiydi. Bana öyle söylemişti en azından. Ama sonra başka bir şey daha yaptığını söyledi. Telefondaki kızın, kafasındaki imaja uyup uymadığını görmek istiyordu.

“Büyük bir baskı, ha?” dedi.

“Benim için mi?”

“Hayır, benim için.”

Oysa hayatı boyunca hiç baskı hissetmemiş biri gibi duruyordu. Martinisinden bir yudum aldı. Gömleği, spor ceketini ve kotuyla çok seksi görünüyordu.

“Neden baskı olsun ki?” diye sordum.

“Neden?” Gülümsedi. “Neden olduğunu biliyorsun.”

Bir an durdu.

“Telefondaki kadın, günümün en güzel yanı oluyor. Beni güldürüyor, beni mutlu ediyor. Bana merhaba dediği andan itibaren hayatta her şey yoluna girecekmiş gibi hissetmeme sebep oluyor.”

Kalbim çarpmaya başladı. Aynı şeyleri hissettiğimi söylemek istercesine başımı salladım.

“Eğer yüz yüzeysen de günümün en iyi yanıysa o zaman bunu yapmak zorundayım.”

“Neyi?”

Gülümsedi. “Bilirsin işte, onun için her şeyi yapmalıyım.”

Ardından elime uzandı. Parmaklarımı avucunun içine aldı. Parmakları avucumda dolaştı. Sanki bu, bizim bininci dokunuşumuzmuş ve yine de elimi asla bırakmaya niyeti yokmuş gibiydi.

Bundan sonra nasıl onunla olmazdım ki? Böyle bir tanışmadan sonra?

Ben'e kadar kendim hakkında hiç iyi hissetmediğimi söylemek fazla basit olur. Doğru da olmaz. Ama kendimle ilgili uzlaşmaya çalıştığım her şeye -Sonoma Bölgesi'nde büyürken olduğum kişiye, Los Angeles'ta bir hayat kurarken olmaya çalıştığım kişiye- uyuyordu. Belki o da benimkine benzer şekilde Londra'nın dışında küçük bir kasabada büyüdüğü içindi. Babası gece gündüz çalışan bir marangozdu ve annesinin küçük kız kardeşlerini büyütmesine Ben yardım etmişti. Sonra Londra Üniversitesi'nin mimarlık bölümü için burs kazanmış, kariyeri için Londra'da kalmış, ardından da New York'a taşınmıştı.

Başladığı yerle geldiği yer arasında binlerce basamak katettiğini anlayabiliyordum. Dahası bu yol boyunca kendi farklı versiyonlarıyla mücadele etmek zorunda kaldığım anlıyordum: Kurduğu hayatla gurur duyan versiyonu ile içten içe hâlâ kendini dışarlıklı hisseden versiyonu. Sanırım bu yüzden tüm versiyonlarım -ya da olmayı umduğum tüm versiyonlarım- onun yanında bir anlam kazanıyordu.

İçimde en derinde birbirimizi anladığımızı, birbirimizi sevdiğimizi hissediyordum. Bu yüzden, aslında mantıken çekinmem, rahatsız olmam gerekirken, Michelle'i hiç gerçek bir tehdit gibi görmedim. Ben'in hiçbir eski kız arkadaşını tehdit gibi görmedim.

Olay şuydu ki artık ben vardım. İçtiğimiz ilk içkiden beri bu, her gün yeniden kanıtlanıyordu. O benim sarı kaplumbağamdı.

Ben, Maddie'ye süt çıkarmak için buzdolabını açtı. Benimle iletişim kurmak için şeyi bana uzattı. Daha gözlerinin içine bakamamıştım.

Maddie önünde kocaman bir çikolatalı pastayla mutfak masasında oturuyordu, o daha bitirmeden birinin pastasını almasından korkarmış gibi bir kolunu tabağına siper etmişti.

Jacob küçük kızın karşısında oturuyor, onun yemesini izliyordu. Buzdolabına, bizim Ben'le durduğumuz tarafa bakmıyordu ama bizi dinlemeye çalıştığına kalıbımı basardım.

"Hani gelmeyecektin?" diye sordum.

Bu esnada Ben bardaklara süt koyuyordu. "Konuşmamız gerekiyordu," dedi.

"Bu yüzden Maddie'yi de mi getirmeye karar verdin?"

"Ayrıca sana bir bavul dolusu kıyafet getirdim. Bağ bozumu partisi için de şu güzel mor elbiseni koydum. Bunun için bir teşekkürü hak etmedim mi en azından?"

"Ciddi olsak..."

"Evet, bak, konuşmamız gerekiyor ve beni buradan kovmaman gerekiyor." Boş bir bardağı havaya kaldırdı. "Hâlâ süt isteyip istemediğini anlayamıyorum. Çikolatalı pastanın yanında çok güzel olur."

O güzel gözleriyle bana baktı ve aniden her şeyi unutmak istedim. Her şeyin yolunda olduğuna ikna oluverseydim ve...

Ve belki de öyle olacaktı ama dönüp mutfak masasına doğru yürüdü, Maddie'nin yanına oturdu ve bana onunla Jacob arasındaki sandalye kaldı.

"Pastasını çok ciddiye alıyor," dedi Jacob hepimiz oturduğumuzda.

Haksız da değildi. Maddie her bir lokmasını itinayla kesiyor, çiğniyordu. O bir lokmayı bitirene kadar bizim ikizler

çoktan bütün pastanın hakkından gelmiş olurdu. Maddie'ye ağır ağır, tadını çıkara çıkara yiyordu.

Maddie bakışlarımı üzerinde hissedince başını kaldırıp bana baktı. "Biraz ister misin?" diye sordu.

O şirin İngiliz aksam karşısında eriyip gitmemek imkânsızdı, öyle şekerdi ki. Dahası da vardı. Çatalını kaldırmıştı, benimle pastasını paylaşmaya hazırdı. Benimle hiçbir şeyini -ne pastasını ne babasını- paylaşmak istemediği hâlde.

Onu suçlayamazdım. O da babasını daha yeni bulmuştu. Şimdi de babasının evleneceği kadınla görüşmeye zorlanıyordu. Babasını ondan almak isteyen kadınla. Ve pastasını.

Endişesini hafifletmek için telaşla gülümsedim. "O pastanın hepsi senin, Maddie," dedim. "Yine de teşekkürler."

Rahatlayarak başını salladı. "Bir şey değil."

Ardından çikolatalı pastasına geri döndü.

Ben'in gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu. Ben'in ve beni eğlenerek izleyen Jacob'ın bakışlarını görmezden gelerek Maddie'yi seyretmeye devam ettim.

Ben, Jacob'a bir bakış attı. "Evet, seninle tanışmamıştık. Jen'le Dan'i nereden tanıyorsun?"

"Yerel şarap üreticilerindenim," dedi Jacob.

"Bir bakıma," diye araya girdim.

Jacob bana sırtıttı. "Murray Grant Şarapçılık'ın sahibiyim," dedi. "Yerimiz Napa Vadisi'nde."

"Murray Grant Şarapçılık'ı biliyorum." Ben'in yüzünde küçümseyici bir gülümseme belirdi. "Herhangi bir markete girmiş olan herkes bilir."

Jacob, Ben'in aşağılayıcı tonunu duymazdan geldi. "Evet, sanırım öyle," demekle yetindi.

"Murray'in oğlu musun?"

“Torunuyum.”

Ben, Maddie’nin pastasından bir lokma aldı, ona göz kırptı. Tekrar konuştuğunda Jacob’a bakmıyordu.

“Murray’in Dan’le bir işi olacağını sanmazdım,” dedi Ben.

“Onun yoktu, benim var.”

“Nasıl?”

“Son Damla Bağı’nı satın alıyoruz,” dedi Jacob.

Bunun üzerine Ben hayretle bana döndü, gözleri şefkatle dolmuştu.

“Bağı aynen Dan’ın yürüttüğü şekilde devam ettireceğiz. Müşterilerimize biyodinamik seçeneği de sunmak istiyoruz. Hiçbir şey değişmeyecek.”

Ben’in gülümsemesi gerildi. “Eğer Dan burada olmayacaksa bazı şeyler değişecek demektir.”

“Dan bu konuda endişeli değil,” diye karşılık erdi Jacob.

Ben ona doğru eğildi. “Endişeli olmaması için ona ne kadar ödemek zorunda kaldınız?”

Aralarındaki gerilim elle tutulacak kadar barizdi. Bu aslında hoşuma gitmeliydi, ne de olsa şu anda ikisi de en sevdiğim insanlar arasında sayılmazdı. Yine de bu gerilimi izlemek istemiyordum ve sanırım Jacob bunu hissetti.

“Ben artık gideyim...” dedi. Bu, bir beyandan ziyade soruydu. Onun gitmesini mi istediğimi yoksa yalnız kaldığımız anda Ben’in yapmak isteyeceği konuşmadan kaçmak için yardımına ihtiyacım mı olduğunu öğrenmek istiyordu.

Gözlerimi ondan kaçırdım. Nişanlım için yardıma ihtiyacım yoktu. En azından Jacob’ın yardımına ihtiyacım yoktu.

“Sana taksi çağırmanızı ister misin?” diye sordu Ben.

Jacob’ın gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. “Hayır,” dedi. “Yürüyeceğim.”

“Kim nereye yürüyormuş?”

Margaret gülümseyerek mutfağa girdi ve resmen içeriyi ısıttı. Üzerinde egzersiz kıyafetleri vardı, beyzbol şapkasının altından saçları omuzlarına dökülüyordu. Masaya baktı ve Ben’i gördü.

“Ben!” dedi. “Ne zaman geldin? Bu geceki aile yemeği için mi geldin?”

Ben, Margaret’a sarılmak için ayağa kalktı, kollarını ona doladı. “Elbette.”

Mutlulukla gülümsedi. Margaret’ı gördüğü için mutluydu, aile yemeğine katılacağı için mutluydu. Çıkmaya başladığımızdan beri, büyük bağ bozumu partisinden önce aile içinde yaptığımız bu özel kutlama yemeğini hiç kaçırmamıştı. Bu yemeği o kadar seviyordu ki bir defasında New York’tan uçakla gelmişti. Bir başka yıl da sırf bunun için Londra seyahatini ertelemişti. Bu yemeğe, biz Ford’lar kadar önem veriyordu.

Margaret gülümsedi. “Biz de gelmeni umuyorduk,” dedi. “Peki, bu şirin şey kim?”

Nişanlım kızına sevgiyle baktı. “Bu Maddie,” dedi.

“Maddie?” diye sorarcasına tekrarladı Margaret.

“Ben’in kızı,” diye cevap verdi Jacob.

“Bu da ne demek?” Margaret’ın şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı.

Ben, Jacob’a pis pis bakarken ben Margaret’ın yüzündeki şaşkınlığa yüksek sesle gülmemek için elimle ağzımı örtmek zorunda kaldım.

“Maddie, bu Margaret,” dedi Ben. “Margaret senin yengen olacak.”

Maddie başını salladıysa da belli ki işin bu kısmı zerre ilgisini çekmiyordu.

Margaret hâlâ küçük kıza gözlerine inanamıyormuş gibi bakıyordu. Derken nihayet kendini toparladı. Maddie'nin göz hizasında olmak için eğildi. "Seninle tanıştığıma çok sevindim, tatlım."

Maddie önce Ben'e, sonra bana baktı, zoraki gülümsedi. Ardından Jacob'a döndü.

"Seninle tanışıyor muyuz?" diye sordu. "Tanıdık geldin."

"Ben Jacob McCarthy. Angus'un partisinde karşılaşmıştık sanırım."

"Doğru," dedi Margaret. "Evet, harika."

Gözleri Ben ile Jacob arasında gitti geldi, aralarındaki gerilimi fark etmişti.

Ardından zorlama bir gülümsemeyle yine Jacob'a döndü. "Ben seni arabayla bırakayım."

Sebastopol, California. 1989

Dan'e bağıcılığa ve şarap üretimine en az on yıl tanınması gerektiğini söyleyen Murray'di. Ayaklarının altındaki toprağın nasıl işlediğini, onu nasıl işleyeceğini anlamak için gereken süre on yıldır.

Bu yıl onuncu yıldır. Dananın kuyruğunun kopacağı yıl. Bugün bağ bozumu partisi vardı. Küçük bir partiydi. Dan bu yıl biraz para ayırmış, çalışmaları için bağ evini yapmıştı. Bu Jen'in fikriydi. Artık din ve devlet işlerini ayırmaları gerektiğini düşünmüştü.

Dan bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyordu, yine de karısına itiraz etmemişti. İyi ki de itiraz etmemişti. Şimdi bağ evinin verandasında oturmuş, işçilerin tonlarca pizza ve beş birayla eğlenmelerini izlerken hâlden çok memnundu.

Öyle çok da parti gibi değildi ama sonuçta bir kutlamaydı. İşçiler için bu kadarım olsun yapabildiğine seviniyordu. Bunu hak etmişlerdi. Güneş şemsiyelerinin altında Jen'in hazırladığı masada otururken onlar da mutlu görünüyordu. Fonda Bob Dylan çalıyordu.

Sıcaklıklar normalin altında seyretmesine rağmen iyi bir hasat olmuştu. Üzümler iyi dayanmıştı, Dan'ın hiçbir şikâyeti yoktu. Yok, aslında bir tane vardı. Beş yaşındaki kızı bu yıl hayatta ne yapmak istediğine karar verdiğini ilan etmişti. Babası gibi şarap üreticisi olmak istiyordu. Bunu duyunca Dan üzül-müştü. Hem üzül-müştü hem de aynı anda çok mutlu olmuş-tu. Kızını, kendisi onu korumak için buralarda olmayacağı zamanlarda bağda çalışırken düşünmek hoşuna gitmemişti. Şimdi bağ onun için sadece bir eğlenceydi. Saf, katıksız eğlen-ce. Ya, sonra başka bir şeye dönüşürse? Fakat çocuklarınız için seçimler yapmak size düşmezdi. Yetişkin olduklarında kendi kararlarını kendileri verirlerdi. Aslında beş yaşında da kendi kararlarını kendileri veriyorlardı.

Şimdi kızı verandada yanında oturuyor, kitap okuyordu. Tam o sırada Murray çıkageldi.

“Dan,” dedi Murray gülümseyerek. Bir elinde bir şişe şarap vardı, diğer eli New York'tan onları ziyarete gelen torunu Jacob'ın elindeydi.

Dan'ın kızı, kitabını bıraktığı gibi kaçtı gitti. Birbirlerine top atan ağabeylerinin yanına koştu. Küçük kız yanlarına ulaştığında Finn hemen onu da oyuna dâhil etmek için eldiven vermeye davrandı. Bobby tırnağını kemirdi. Bu, iki kişilik bir oyundu ve kız kardeşinin dâhil olmasını istemiyordu. Fakat Finn kolunu korurcasına Georgia'mın omzuna attı ve Bobby pes edip topu küçük kıza atana kadar direndi. Asıl ilginç olan şuydu. Bunu ilk Jen fark edip söylemişti, şimdi Dan de izlerken görüyordu. Bobby daima topu Georgia'nın yakalayabileceği şekilde atıyordu. Finn'den daha yavaş atıyordu, Finn'den daha uzun süre bekliyordu. Oyunu küçük kız kardeşinin seviyesinde oynuyor, onu zorlamıyor, mutsuz et-

miyordu. İşte bu yüzden Jen'le ikisi çocukların ilişkisine pek karışmıyor, onları kendi hâllerine bırakıyorlardı. Çünkü Finn kız kardeşine daha fazla sahip çıkıyor gibi görünse de Bobby de kendine göre onu sevip koruyordu.

"Nasıl gidiyor, Murray?" diye sordu Dan.

"İyi, iyi. Bir şikâyetim yok."

Dan gülümseyerek pizzayı işaret etti. "Buyursanıza," dedi.

Murray bir dilim pizza alıp torununa uzattı. Jacob pizza-sından kocaman bir ısırık aldı.

"Biraz oynamak ister misin?" diye sordu Murray ona.

Murray başını salladı ve Dan'ın çocuklarına doğru koştu. Ama çocuklar oyunu bırakmış dans ediyordu. Jen'le dans ediyorlardı. Jacob onların yanından koşarak geçti, ilerideki bir ağacın gölgesine oturup çizgi romanını açtı.

"Eh, şehir çocuğu tabii. Dışarıda oynamaya fırsatı olmuyor ki." Murray omuz silkti. "Alıştırmaya çalışıyorum işte."

Murray verandanın basamaklarında Dan'ın yanına oturdu. Dan ona bir kadeh şarap doldurdu.

"Sen geldiğinde ben de tam seni düşünüyordum."

"Öyle mi?"

Dan başıyla onayladı. "Hani bir bağın kendini bulmasının on yıl süreceğini, sabırlı olmamı söylemiştin ya, onu düşünüyordum."

Murray şarap kadehini aldı, Dan'e doğru kaldırdı. "Haklıymışım, değil mi? Burası hâle yola girmekle kalmadı, çok da güzel oldu. Sence de öyle değil mi?"

Dan gülümsedi. Murray'in bunu söylerken içten olduğunu biliyordu. Öte yandan Murray'in geçen yıl on milyon dolar kâr ettiğini ve onun için asıl önemlisinin kâr olduğunu da biliyordu.

Murray de ona gülümsedi. "Sana bir teklifim var," dedi.

Dan başını iki yana salladıysa da yaşlı adamın inatçılığını takdir etmeden edemedi.

"Buna minnettarım ama daha önce de teklif ettin, daha önce de reddettim."

"Niye reddettiğini tekrar hatırlatsana."

"Yaptığım şeyi yüz bin kasa şarap için yapamam."

"Beş bin kasa." Murray omuz silkti.

"Beş bin kasa."

"Sebastopol'un, şarap üretiminin kalesine dönüşeceğini düşünüyordun değil mi? Öyle olmadı."

"Henüz olmadı." Dan gülümsedi. "Daha vakit var."

Murray şarabından uzun bir yudum aldı. "Doğru."

"İnsanlar gelmeye devam ediyor. Yolun yukarısında iki bağ daha var."

Murray başını salladı. "Bu da doğru. Gelirken birinin önünden geçtim sanki. Ne kadarlık bir yer? Yirmi dönüm falan galiba?"

Dan onun sesindeki küçümseyici tonu duymazdan geldi.

"Eğer Sebastopol'un şarapçılık merkezi hâline geleceğine inanmıyorsan benim küçük bağımı neden istiyorsun?"

"İstemiyorum. İstediğim senin bağın değil, şarap yapma tekniğin. Gelip benim yanımda çalışmanı istiyorum. İstersen bağını yine sen yönetirsin, teşekkür mahiyetinde buranın giderlerini karşılarım."

Dan, Murray böylesi bir paranın onun için ne kadar önemli olduğunu yüzünden okumasın diye şarabından bir yudum alma bahanesiyle başını öne eğdi. Bu parayı alırsa ekonomik olarak güvende olacaktı. Ve yine istediği işi yapabilecekti. Şarap üretecekti. Ailesiyle birlikte aynı evde yaşamaya devam

edebilecek, hiçbir şey için endişelenmesi gerekmeyecekti. Fakat Dan için şarap bu demekti. Şarap sadece şarap değildi. Topraktı, toprakta şu on yılda yarattığı ya da yaratamadığı değişimdi. Bunun için önünde hâlâ uzun bir yol vardı ve Murray'in teklifinin onu yanlış yollara sokacağını biliyordu.

“Bunu kabul edemeyeceğim,” dedi.

“Eh.” Murray tekrar kadehini Dan'e doğru kaldırdı. “Demek bunun için de daha vakit var.”

Toprağın Hikâyesi

Annem babama âşık olduğu günün hikâyesini anlatmayı severdi. Annemin o geceki konserinden, babamın Kuzey California'ya döneceği uçağın kalkmasından önce küçük bir Çin lokantasında yemek yiyorlarmış. Kabak dolması ve domuz etli mantı yerken annem ona şarapçılarının tam olarak ne iş yaptığını sormuş. Babam orada tam olarak ne yapıyormuş. *Eğer işini yapıyorsan, demiş babam, o zaman toprağı iyi yaparsın.* Annem babamın ne dediğini tam olarak anlamasa da bunu söyleyiş tarzını sevmiş. Ne söylediğini anlaması daha sonra olmuş.

Babam şarap üretiminin en önemli kısmının toprak olduğunu düşünürdü. Şarabının yıldan yıla iyileşmesinin sebebi, toprağının yıldan yıla iyileşmesiydi. Bu yüzden toprağı dikkatle izler, onu dokuz biyodinamik reçeteye beslerdi. Hazırladığı çaylardan ve organik kompostlardan altısını toprağı katar, ikisini asmalara spreyle sıkarak ya da köklerine dökerdi. Kışın sığır boynuzlarını toprağın derinlerine gömerdik. Toprağı asla hiçbir kimyasal, bağından hiçbir şey eklen-

mezdi. Bu, çok fazla iş ama aynı zamanda daha istikrarlı bir ekosistem demekti. Babamın hayatta en gurur duyduğu şey toprağını zaman içinde güçlendirmiş olmasıydı.

Babam, çoğu insanın bunu atladığım söylerdi. Eğer topraktan bir şey alır ve yerine geri koymazsanız bunun ceremesini şarabınız çekerdi. Toprak kayba uğrardı. Onu başladığınız noktadan daha iyi hâle getirmenin bir yolunu bulmanız gerekirdi. Babamın inancına göre eğer bunu başarabilirseniz şarap üretimi zaten kendi kendine hallolurdu.

Tabii şarap fabrikası sahiplerinin çoğu, bu görüşe katılmayacaktır. Onlar üzümlerini topladıktan hemen sonra sürece müdahale eder, elde etmek istedikleri ürüne göre fermantasyonu hızlandırmak, şaraplarını arıtmak için kimyasallar eklerlerdi. Babamsa üzüme hiçbir şey eklemezdi. Şarap üretim sistemi basitti: Üzümleri ayırmak için bir masa, sapları ayırma makinesi, üstü açık fermentörler. Sonra üzümlerin kendi kendilerine fermente olmalarını beklerdi. Kendiliğinden fermantasyon. On beş ile otuz gün arasında üzümler kendiliğinden alkole dönme işlemine geçerdi. Ne bir kimyasal ne başka bir katkı maddesi. Ne de daha kontrollü bir fermantasyon için kültür mantarı. Ekstradan gereken tek şey sabırdı. Bir de inanç.

Babam bunun şarap üretiminin en iyi yanı olduğunu söylerdi. Büyük bir özenle yetiştirdiğiniz üzümlerin, ne yapacaklarını bilmeleri. Buna zorlandıkları için değil ama kendiliğinden fermente olmaları ve şaraba dönüşmeye hazır olmaları. Kendi öz sularını kullanarak olmaları gereken şaraba dönüşmeleri.

Bunu anlamanız için o süreci izlemeliydiniz. Ve bunu yaptığınız her seferinde büyülenirdiniz. Üzümler tankta yatardı.

Babam onları ta ki üzümler yeni bir şeye dönüşene kadar ezerdi. Onlara gerekli temeli sağladıktan sonra geri çekilirdi. İşte annem tam bu yüzden ona âşık olduğunu söylerdi. Çin restoranında oturmuş, topraktan ve temelin öneminden bahsetmesini dinlemişti. Ve sonra gerisini de dinlemişti. Şarap yapımının merkezinde, bir şeye daha sonra ihtiyaç duyacağı gücü önceden vermenin yattığına inandığını anlatmasını dinlemişti. O şey daha bu güce nerede ve nasıl ihtiyaç duyacağını bile bilmeden önce.

Ben'le bağda dolaşmaya çıktık. Maddie birkaç adım önümüzden yürüyordu. Sessiz ve dikkatliydi, üzümlere bakıyor, bazı sürgünleri sanki hangisi iyi, hangileri kalmalı karar vermeye çalışır gibi inceliyordu.

“Bir fikrim var,” dedi Ben. Bileğime dokundu. “Eğer dinlemeye hazırsan?”

“Fikir mi? Ne için?”

Durdu, gülümsedi. “Tabii ki bizim için,” dedi. “Bu konuyu çözmek için.”

“Neymiş bu fikir?”

“Olanlar hakkında konuşmayacağız,” dedi.

“Çözümün bu mu?”

“Çözümüm bu,” dedi gururla.

Sonra Maddie'yi gözden kaçırmamak için yine yürümeye başladı.

“Michelle'den bahsetmek. Maddie. Bu, sadece her şeyi daha kötü yapacak. Havadan bahsetsek daha iyi.”

“Sen ciddi misin?”

Başını salladı. “Bobby havanın bağ bozumu için ideal olduğunu söylüyor. Bitene kadar da böyle gidecek gibi görünüyor, değil mi? Sen ne düşünüyorsun?”

Gökyüzüne baktım. Mavi ve pırıl pırıldı. Ne düşündüğümü bilmiyordum, tek bildiğim bu konuyu konuşmak istemediğimdi. Onunla konuşmak istediğim konu bu değildi en azından. Yanağımı avucunun içine aldı, yüzümü kendine çevirdi.

“Lütfen bunu bir deneyelim,” dedi.

“Ne zamana kadar?”

“Sen, bizi tanımlayan şeyin bu olmadığını hatırlayana kadar.”

Meydan okurcasına bana baktı. Aramızı düzeltmeye çalışmak istemiyor muydum? Derin bir nefes aldım. Aramızı düzeltmeyi tabii ki istiyordum. Ve belki de haklıydı. Bu olay belki de ancak benim önem verdiğim kadar önemliydi. O zaman niye bu kadar önem veriyordum ki?

“Maddie’yi çok seveceğini biliyorum. Şimdiden sevmeye başladın bile.”

“Bunun Maddie’yle bir ilgisi yok.”

“Biraz var. Onun sayesinde, onu senden niye gizlediğimi affetmesen bile onu senden gizlememi affedeceksin. O beni sana affettirecek.”

Sonra bana doğru eğildi, yanağıma bir öpücük kondurdu. Dudaklarının yumuşaklığı içimi parçaladı, bana neredeyse unutmak üzere olduğum bir şeyi hatırlattı.

Böylece gülümsedi ve çay bitkilerinin orada diz çökmüş Maddie’yi işaret etti. Maddie tombul parmaklarıyla nazikçe üstteki yapraklara dokunuyordu. Bayağı arkadaki ısırganlara dokunması riski dışında şu anda güvendeydi. Bu yüzden ona

seslenmedim, yaprakları gönlünce incelesin diye onu rahat bıraktım.

“Bana mı öyle geliyor yoksa geleceğin çiftçisini mi izliyoruz?” diye sordu Ben.

“Burayı sevmiş gibi görünüyor.”

“Sevdi gerçekten, değil mi?” dedi Ben.

Sonra Maddie’nin benim üzerimde bıraktığı etkiyi görmek için gözünün ucuyla bana baktı. Tabii ki küçük kızdan etkilenmiştim. Kim etkilenmezdi ki? Yaprakları inceleyen, bir sonra göreceği şey için heyecanlanan sevimli küçük bir kız. Fakat ben Maddie’yi sevmeye başladıysam da onun için aynı şey söylenemezdi. Maddie benimle her türlü iletişimden özellikle kaçınıyordu. Sanki Ben’le ikisi baş başaymış gibi davranıyordu.

Yaklaştığımızda başını kaldırıp baktı, babasına gülümsedi. Babası hemen yanına diz çöktü, yandaki bir çiçeği avuçlarının arasında tuttu. “Merhaba,” dedi Maddie. “Bunlar ne, baba?”

Baba.

Babası ona gülümsedi, arkalarındaki tabelayı işaret etti. “Burada yazdığına göre karahindiba.”

“Ne işe yarıyor?”

“Sanırım toprağı beslemek için. Bunun için süslü bir kelime vardı, neydi, Georgia?”

Maddie bana baktı ama bu konuda bile benden bir şey öğrenmek istemiyor gibi bir hâli vardı. Babası onun isteksizliğini görmezden geldi. Maddie’yi açıklamak için yanlarına diz çökmemi işaret etti.

“Söylesene, Georgia, ne deniyordu?” diye ısrar etti Ben.

Ağzına bir yumruk atmamak için kendimi zor tuttum. “*Terroir*. Bir tarımsal ürün için çevre şartlarının tümü.”

Maddie ciddiyle başını salladı. “*Terroir*,” diye tekrarladı.

Terroir’in sadece toprağın kendi nitelikleriyle ilgili olmadığını, şarap üreticisinin bu iklime ve coğrafyaya belki başka hiç kimsenin ekmeyeceği şeyler ekerek toprağı işlemesiyle de ilgili olduğunu açıklayacaktım ki Maddie bana baktı ve gülümse-di. Ben’in gülümsemesinin tıpatıp aynısıydı. Bu beni afallattı. Gülümseyerek karşılık vermekten başka bir şey yapamadım.

Ardından Maddie yine bitkilere döndü, tıpkı Ben’in ya-pacağı gibi onları incelemeye başladı. Bu beni daha da çok afallattı.

Maddie’nin yanına diz çöktüm, Ben yana kaydı.

“Bu çaylar toprağı besliyor. Bağın toprağı ve kompost için her biri kendine göre başka bir işlev üstleniyor.”

“Kompost ne demek?”

Güldüm. “Bilmek istemezsin.”

Maddie de gülümseyerek karşılık verdi, çiçeklerin üstüne basmayalım diye bana biraz sokuldu.

Civanperçemini işaret etti. “Bu ne işe yarıyor?” diye sordu.

“Civanperçemi çayı, toprağın daha lezzetli üzümler yap-masını sağlıyor. Toprağı potasyum ve sülfür veriyor.”

Bir parça civanperçemi aldım, koklaması için burnuna tuttum.

“Koklayayım mı?” diye sordu Ben’e.

Babası gülümseyerek başını salladı.

Başını eğdi, sonra yüzünü buruşturdu. “İyyy.”

Güldüm. Haksız da değildi. Bunun yerine lavanta koklat-malıydım.

Maddie bir papatya kopardı, nazikçe burnuna tuttu.

“Bu ne yapıyor?”

“En önemli çaylardan birini seçtin,” dedim.

Kendinden memnun bir şekilde gözlerini kocaman açtı. “Gerçekten mi?”

“Evet. Bu, bağın içtiği son çaydır. Tüm üzümler toplandıktan sonra asmalar kış uykusuna yatma vaktinin geldiğini anlasın diye babam tüm bağı bunlarla kaplar.”

“Uyumadan önce süt içip ve kurabiye yemek gibi.”

Güldüm, Ben de Maddie’nin sırtım sıvazlayarak bize katıldı. “Aynen öyle,” dedi.

Bana bakıp gülümsedi: *Gördün mü? Bunu başarabiliriz.*

Kendime rağmen ben de onaylarcasına gülümsedim. Üstelik dahası da vardı: Maddie’ye bağdaki işleyişi açıklarken içimde derinlerde başka bir şey kıpırdanmıştı. Küçük bir kızken babamın aynı şeyleri bana anlatmasını hatırlamıştım. Babam bağın sırlarını bahçe bahçe açarken sanki bana tüm dünyanın sırtını açıyormuş, sanki bana dünyanın en önemli, en büyüğü parçasını bahşediyormuş gibi hissetmiştim. Babamın bağla ilgili anlattığı her şey, her bir detay bir şekilde aklıma kazınmıştı.

Maddie çayı kaldırdı. “Buna ne deniyor?” diye sordu.

“Öküzgözü,” dedim. “Yani papatya.”

“Papatya,” diye tekrarladı. “Annem papatya çayını severdi bence, değil mi baba?”

Ben hâlâ Maddie’yle nihayet bir bağ kurmanın sarhoşluğu içindeydim. Ve Ben’le de, yeniden. Derken Ben’in yüzünü gördüm.

Endişeli görünüyordu. “Bilemiyorum, Maddie,” dedi.

Maddie kalktı, fıçı odası ve mahzenin olduğu tarafa doğru koştu. Ben’le ikimiz baş başa kaldık. Kendini zorlayarak gülümsedi.

“Bunu söylediği için üzgünüm,” dedi.

“Neden?” diye sordum.

Duraksadı. Bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra vazgeçti. “Bilmiyorum.”

“Söylemediğin bir şey mi var, Ben?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi ama yere bakıyor, gözlerini benden saklıyordu. Benden bir şey sakladığı zamanlarda böyle yapardı. Sakladıkları genellikle önemsiz şeyler olurdu. Çöpü dışarı çıkarmayı unutmak falan gibi. Ama anlaşılan o ki bazen daha az önemsiz bir şey de olabiliyordu: Şu anda kendine saklaması gerektiğini düşündüğü şey gibi.

Son Aile Yemeği (Bölüm 1)

Ben’le Maddie öğle uykusu için üst kata çıktı, ben de mutfağa gittim. Annem eviyede akşam yemeği için bahçeden topladığı sebzeleri yıkıyordu. Hasır sepetinin içi domates, salatalık, soğan, sarımsak ve brokoli doluydu. Başında hâlâ bahçe şapkası vardı. Ve müziğin sesini sonuna kadar açmıştı.

Müzikle dans ediyordu. Eviyenin önünde ayaklarını tuhaf bir şekilde iki adım öne, bir adım geriye atıyordu. Dans etmesi de bunu böyle beceriksizce yapması da benim için şaşırtıcı değildi. Babamla ikisi dans konusunda çok feciydi ve üstelik ikisi de dans etmeye bayılırdı, özellikle de birbirleriyle. Büyürken bu sahneyle defalarca karşılaşmış, annemle babamı defalarca domateslerin karşısında dans ederken görmüştüm.

Bu kez annem yalnız dans ediyordu. Sebzelerden başını kaldırmadan, “Bu akşamki aile yemeği için etli güvece ne dersin?” diye sordu.

Arkasında durdum, başımı omzuna koydum. Omzuna gömülmek istiyordum. Annemin benim için her şeyi düzeltme-

sini istiyordum. Gerçeklere rağmen. Annemin de sorunun bir parçası olması gerçeğine rağmen.

“Sırf kibarlık olsun diye soruyorum,” diye ekledi. “Etli güveçten başka bir şey yapacağımdan değil. Finn’le Bobby ayrı ayrı etli güveç istediklerini söylediler bile. Bir konuda olsun aynı fikirde olmalarına sevindim.”

“Harikaymış o zaman.”

Annem bu cevaptan memnun bir şekilde gülümsedi. Ardından kenara çekildi, domatesleri yıkamasına yardım etmemi işaret etti.

“Bir de herkes buna *son aile yemeği* demeyi kesse ne iyi olurdu,” dedi. “Çok dramatik oluyor.”

“Ama doğru, değil mi?”

Sorumu duymazlıktan gelerek sepetten birkaç domates daha aldı.

“Domatesler son demlerinde,” dedi. “Bağ bozumu da bitti, şimdi dinlenme vakti. Babanın başka şeylerle de ilgilenebileceği o vakit geldi. Ama aynı zamanda domateslerin de sonu geldi.”

“Her şeyden biraz,” dedim

“Aynen.” Bir salatalığı doğramaya başladı. “Bu gece yemekte iki misafirimiz daha var anladığım kadarıyla.”

Ona baktım. “Maddie’yi gördün mü?”

Başını salladı. “Çikolatalı pastayı ona kim vermiştir sen-ce?” dedi.

Bakışlarından kaçmak için tüm dikkatimi yıkadığım domatese verdim.

“Neler oldu?” diye sordu.

“Bu meseleyi atlatabilmemiz için Ben burada, yanımda olması gerektiğini düşünmüş.”

“Onu sormadım. Ben’in niye geldiğini anlayabiliyorum. Ne oldu da kalmasını kabul ettin, onu soruyorum. Hem de aile yemeğine? Lütfen bana aile yemeğimizi çok sevdiği için olduğunu söyleme. Gerçi sevdiğini biliyorum. Hatta babandan bile çok seviyor olabilir.”

Omuz silktim. “Ona çok kızgındım ama sonra düşününce bu kadar çok kızmamın doğru olmadığına karar verdim. Bu da beni başka bir şekilde kızdırıyor. Çok mu mantıksız konuşuyorum?”

“Pek sayılmaz...”

“Hâlâ benden sakladığı bir şeyler varmış gibi hissediyorum. Onun ağzından almam gerekecek bir şekilde. Ve onunla konuşmak gerçekten çok zor geliyor.”

Annem bir süre beni seyretti. “Bunu kolaylaştırmak için onunla konuşmayı denemeye devam etmen gerektiğini düşündün mü hiç?” dedi sonunda.

“Bu kadar uğraşmamam gerektiğini düşünüyorum.”

Güldü, doğradığı salatalığı kâseye boşalttı. “Bunun adı aşk, bebeğim. Bunu yapmaktan hoşlanmadığımız zamanlarda da uğraşmak.”

Yıkadığım sebzeleri tezgâha bıraktım. “Senin yaptığın bu mu, anne?”

Gözlerimin içine baktı. Bir an itiraz edecekmiş gibi göründü ama sonra bulaşık eldivenli elinin tersini alnına dayadı, eldivenden yanağına su damladı.

“Tamam, sanırım bunu hak ettim. Şu anda uğraştığımı söyleyemeyeceğim elbette ama bunun sebebi bir yanlış anlaşılma değil.”

“Bizim aramızdaki şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Kabul edelim ki Ben kendini aniden çok kötü bir durumda buldu. Bir telefon aldı ve bir kızı olduğunu öğrendi. Bunu bir şekilde idare etmesi gerekiyordu.” Omuz silkti. “Kimse iyi idare ettiğini söylemiyor.”

Annem nihayet beni dinlemeye, iki his arasında gidip geldiğimi anlamaya başlamıştı sanırım. Bir yandan Ben’in böyle bir durumda kalmasına üzüliyordum ama bir yandan da bana güvenseydi en baştan kendini bu durumlara sokmayabileceğini düşünüyor ve sinirden köpürüyordum.

“Tabii onun ne yaptığı çok da önemli değil,” dedi annem. “Önemli olan senin ne yapacağın.”

Tam o sırada cep telefonu bipledi, ekrana baktı. Ben de baktım ve ekranda Henry’nin gülümseyen yüzünü gördüm. Benim gördüğümü fark edince annem liseli kızlar gibi kızardı. Gözlerimi devirdim.

Mesajı okudum.

La Gare? Akşam on?

La Gare bir Fransız restoranıydı. Sonoma Bölgesi’nde murfağı o saatte açık olan tek restorandı. Annemin aile yemeğinden sonra gidebileceği tek restorandı. Son aile yemeğimizden, son bağ bozumu kutlamamızdan sonra.

Annem mesajı okuduğumu fark etmişti. Gözlerimin içine baktı. Bir şey söyleyecekti ki vazgeçti. “Onu sonra ararım,” dedi onun yerine. “Ama sen bu konuda olgun davrandığın için değil!”

“Ne söylememi isterdin, anne? Randevunda iyi eğlenceler mi dileyecektim?”

“Bu, o kadar zor mu?” Durdu, suyu kapattı. “Bana bu kadar öfkeyle bakmasan da olur. Ben sana kızmıyorum.”

“Sen bana niye kızacaksın ki?”

Annem ısrarla gözlerimin içine bakmaya devam etti. “Sana bunu sadece bir kez soracağım ama cevabını iyi düşünmeni istiyorum. Bağı tutmamızı bu kadar istemenin sebebinin bizden daha çok kendinle ilgili olabileceğini hiç düşündün mü?”

Elini bağı doğru salladı. Onun bakışlarını takip ettim, pencereden bağı baktım. Öğleden sonra rüzgârında asmalar hafifçe sallanıyordu, hava puslu gibiydi.

Bu rüzgârla üzümler ısınıyordu ama rüzgârda bir şey daha vardı. Huzur.

“Evet?” diye sordu.

“Hayır,” dedim.

Annem kızgın gözlerle bana baktı. “Hayır, bunu hiç düşünmedin mi? Yoksa hayır, bu doğru değil mi?”

“Sen neden bağdan vazgeçmek istediğinizi hiç düşündün mü peki?”

“Düşündüm. Ve buna bir cevabım var, hayatım. Ama bu cevap senin hiç hoşuna gitmeyecek.”

Telefonu yine biyledi. Yine Henry’den mesaj gelmişti. “Kendini biraz ağırdan satmayı öğrenmesi lazım,” dedim alayla.

Annem dudaklarını sıktı. “Git başımdan,” dedi.

“Fransız mutfağından nefret ettiğini biliyor mu?”

“Sana git dedim. Lütfen.”

Ama önce ona açıklamak, anlamasını sağlamak zorundaydım. Annemin bunu benim meselem hâline getirdiğini söylemesi gibi, bana da öyle geliyordu ki o da bunun tam tersini yapıyor, kendi meselesi değilmiş gibi davranıyordu.

“Bu, bana gerçekten trajik geliyor. Babamla birlikte dişinizle tırnağınızla kurduğunuz her şeyi kendi ellerinizle bunu

mahvedecek birine teslim ediyorsunuz. Sizin eserinizin kıymetini bilmeyecek birine.”

“Haklı bile olsan ki haklı olduğunu söylemiyorum, bu bizim trajedimiz olurdu.”

“Böyle düşünüyor olamazsın.”

Mutfak eldivenlerini çıkardı. “Ne düşündüğümü mü öğrenmek istiyorsun? Ne düşündüğümü söyleyeyim. Daha az endişelen.”

“Bu da ne demek?”

“Şu demek: Sen harika bir hayat kurmayı başarmış, çok akıllı, yetenekli, donanımlı bir kadınsın. Yine de asıl görevinin, etraftaki herkes için işleri yoluna koymak olduğunu düşünüyorsun. Benimle baban için, Bobby’yle Finn için. İşte bu yüzden buradan gittiğin gün çok rahatlamıştım.”

“Hüngür hüngür ağlamıştın,” dedim. “Ve nereden geldiğimi unutmayayım diye de bana Sebastopol’ün haritasını gönderdin.”

Gözlerini devirdi. “Söylemeye çalıştığım şey, nihayet artık kendinle de ilgilenebilecek olmandı. Fakat şimdi yine o eski hâline geri döndün. Kendi sorunlarını bıraktın, bizimkilerle uğraşıyorsun.”

“Hiç de değil.”

“Bundan emin misin?” Gözleri öfkeliydi. “Peki, bana sorarsan, tatlım, o zaman Ben’in bir hata yaptığı gerçeğini artık atlatmalı ve kalbinin sesini dinlemelisin.”

“Her şey birbiriyle bağlantılı, anne. Hiç önemsiz bir şey değil bu.”

“Tanrım. Mahkeme salonundaymış gibi konuşuyorsun. Sen ne kadar önem verirken ancak o kadar önemli olur.”

Ardından eliyle düğünümüz için kurulan çadırı işaret etti.

“Bağ bozumu partisi için asla böyle bir çadıra para ödemezdik. Çadırsız da gayet güzel bir parti olurdu. O yüzden bu çadırın altında kesinlikle biri evlenmeli. Zıyan edilemeyecek kadar güzel bir çadır.”

“Bu sence evlenmek için yeterli bir sebep mi?”

Tekrar suyu açtı, pencereden dışarı baktı. “Eh,” dedi, “kötü bir sebep de değil.”

Kendiliğinden Fermantasyon (Ve Hayatınızın Aşkını Kaybetmenin Diğer Yolları)

Küçükken Bobby'yle Finn sık sık bisikletle Sebastopol'ün merkezindeki şekerçiye giderdi. Ben de bisiklete binmeye bayılıyordum ama annem çarşıya yalnız gitmeme izin vermezdi. Bobby'yle Finn onlarla gitmeme izin verdiğinde, Tanrım, ne büyük bir keyifti. Kasabaya inen yokuştan aşağı süzülür, sonra cebimizde eriyen şekerlerin verdiği gazla ıkına sıkına yokuşu tırmanırdık. Bir seferinde eve dönerken bir araba yoldan çıkmamıza sebep oldu. Araba virajı öyle hızlı almış ve ardından öyle bir savrulmuştu ki bize çarpmaması için direksiyonlarımızı kırıp şarampole yuvarlanmaktan başka seçeneğimiz yoktu.

Araba durdu. Bizim bağdan dönen bir grup turistti. Babam o sıralar elli dolar ödeyen turistlere özel yemek ve şarap turları düzenliyordu.

Özür dilediler. Acayip sarhoştular, tekrar tekrar özür dilediler. Finn onlara iyi olduğumuzu söyledi. Yine de kendilerini bunu telafi etmek için bir şey yapmak zorunda hissediyor-

lardı. Kadınlardan biri sıyrılmış dizlerimize baktı, bizi merheme buladı. Kocasını bizi arabayla eve götürmeyi teklif etti. Bobby kamyonetin içine şöyle bir baktıktan sonra bu teklifi reddetti. Arabanın içi yol üzerindeki tüm bağlardan şaraplarla doluydu. Şarapların çoğu da Napa Vadisi'ndendi ve hatta Murray Grant şarapları bile vardı. Yani hiç de seçici değillerdi. Babamla özel tur için gelmemişlerdi. İyi şaraplarla sarhoş olmamışlardı. Ne buldularsa içmişlerdi.

Onlar yollarına devam edip pahalı Healdsburg otellerine doğru gittiler, biz üçümüz de yokuşun geri kalanını bisikletlerimizi iterek tırmandık. Annemlere bundan bahsetmemeye karar vermiştik, yoksa şeker dükkânına gidip gelmeyi bir daha rüyamızda görürdük. Biraz sarhoşlardı ve toprak yolda azıcık savrulmuşlardı. Büyütülecek bir şey değildi. Yine de onlara kendimize bile açıklayamadığımız bir şekilde öfkeliydik. Nedenini şimdi anlıyorum. Annemin bağla ilgili sorusundan sonra: Bağın satışına sadece babam için mi itiraz ediyordum? Sadece annemle babamı düşündüğüme emin miydim?

O turistlere kırgındık çünkü hiçbirimiz onları bağımızın yakınlarında istemiyorduk. Şarabımızın kıymetini bilmeyen insanları bağımızda istemiyorduk.

Yani belki de bağın satışına sadece babam için itiraz etmiyordum.

Küveti doldurdum. Biraz gevşemeye ihtiyacım vardı. Maddie uyumuş olmalıydı ama Ben henüz odamdan çıkmamıştı. Muhtemelen Michelle'i aramıştı ve kızlarının keyfinin yerinde olduğunu, bağı çok sevdiğini, geleceğin şarap üreticisi

olacağını falan anlatmakla meşguldü. Bu, neden bu kadar rahatsız ediciydi?

En az bunun kadar rahatsız edici bir diğer şey de küvetin yanındaki derginin kapağından bana bakıyordu. Pırıl pırıl saçlar, upuzun bacaklar ve üzerinde benim gardırobumun tamamından daha pahalı bir elbiseyle. Yine Michelle.

Gözlerimi yumdum, suya gömüldüm. Derken telefonum çaldı. Suzannah arıyordu.

“Seni öldürmeli miyim yoksa oraya gelip kurtarmalı mıyım bilmiyorum,” dedi telefonu açtığımda. “Senin davan için Santa Monica’da yeminli ifade almak zorunda kaldım. Sekiz kez falan işlemeye kalktım. Pek hoşlarına gittiğini sanmam.”

Öfkeli ama samimi ve sevgi dolu Güneyli aksanını duymak içimi huzurla doldurdu.

“Saloom burada olmamana sinirden köpürüyor bu arada.”

Saloom firmanın ortaklarındandı. Sinirden köpürmek onun karakteriydi.

“Ve sakın bana, düğün için zaten bu hafta izinli olacağını söylemeye kalkma,” dedi Suzannah.

“Peki, ne söylemeliyim?”

“Ben geldi mi?” diye sordu.

“Geldi.”

“İyi. Peki, hâlâ baş nedime miyim?”

“Sence olmalı mısın?”

Bunu bir düşündü. “Eh, işin aslı o elbiseye girebileceğimden şüpheliyim. Ama senin gelinliğiyle muhteşem görüneceğine bahse girerim”

Güldüm.

“Tüm ciddiyetimle, hâlâ kaplumbağaları düşünüp duruyorum,” dedi.

“Anlamadım. Neden bahsediyorsun?”

“Kaplumbağalar. Ella’nın kaplumbağaları.”

Başka açıklama yapmadı, ne söylemeye çalıştığını çözmem için durup bekledi. Kızına doğum gününde iki kaplumbağa almıştı çünkü kızı köpek istiyordu ve Suzannah kabul etmiyordu. Sonuçta kaplumbağalar da onu mutlu etmeye yetmişti. Onlara Lily ve Jake isimlerini koymuştu. Ve onları çok seviyordu. İyi de tüm bunların benim şu anki durumumla ne ilgisi olduğunu hâlâ anlayamamıştım.

Neyse ki Suzannah sonunda beklemekten sıkıldı. “Hatırlamıyor musun, hani Ella kapıyı açık bırakmıştı da erkek olan kaçmıştı? Dişi üzüntüsünden kendini kabuğuna hapsedmişti?”

Derin bir nefes alıp, köpüklere biraz daha gömüldüm. “Ben’in gitmesine izin verirsem buna pişman olacağımı mı söylüyorsun?”

“Hayır! Asla böyle aptalca bir şey söylemem.”

“Ne diyorsun o zaman?”

Yüksek sesle iç geçirdi. “Tek yapmamız gereken kapıyı kapalı tutmakken bir sürü saçma şeyle uğraşırız diyorum.”

Tam o sırada kapı tıklatıldı ve Margaret cevap bile beklemeden içeri dalıverdi. Küvetin kenarına oturdu. O da duştan çıkmış olmalıydı ki saçları nemliydi. Elinde havlular, bebek telsizi, saç tokası, bir kaşık ve açılmış bir kutu yoğurt vardı. Rahat bir konum bulmak için kıpırdandı, sonunda bir bacağı küvetin içine attı.

“Lanet olsun, sen iyi misin? Kızı gördüğümde oracıkta düşüp bayılacaktım. Neydi adı, Maddie miydi?”

Abiniz lise aşkıyla evlenince böyle oluyordu işte. Yengeniz sizi küçüklüğünüzden beri tanıyor, sizi daha önce bundan çok

daha uygunsuz durumlarda görmüş oluyordu. Siz küvetteyken banyoya girmekte sakınca görmüyordu. Ne de olsa o da ablanız sayılırdı.

Islak saçlarına, alçak sesine bakılırsa şu anda evde uyuyan tek çocuk Maddie değildi. İkizler de uyuyor olmalıydı ki Margaret fırsat bu fırsat bir duş alabilmişti.

Kaşığı ağzına koyup saçlarını topladı.

“Ne manyak bir durum,” dedi. Ardından elini telefona doğru sallayıp sesini yükseltti. “Suzannah’ya onu sonra arayacağı söylesene.”

Suzannah telefonun diğer ucundan bağırdı. “Margaret’a söyle ben zaten kapatıyordum, bazılarımızın çalışması gerekiyor ki Saloom seni kovmasın.”

Margaret telefonu elimden aldı, meraklı gözlerini üzerime dikti. “Evet, olay ne şimdi? Sormak istediğim bir ton şey var.”

“Ne hakkında?”

“Annesinin kim olduğunu biliyor musun?” diye başladı Margaret hiç zaman kaybetmeden. “Eski bir sevgilisi falan mıymış?”

Yerdeki ıslak dergiyi işaret ettim; ıslak ama hâlâ çok güzel Michelle oradan bizi izliyordu.

Margaret dergiyi yerden aldı, boş gözlerle baktı. “*People*’da mı çalışıyor?”

Onu duymazdan gelerek gözlerimi sımsıkı yumdum.

“Kızı buraya getirmekle Ben ne yaptığını sanıyor ki? Bak ne diyeceğim. En baştan anlat. Bobby bu konuda bana bir şey söylemediğine göre sen de uzun zamandır biliyor olamazsın. Ne zaman öğrendin?” Gözlerini kocaman açtı. “Yeni mi öğrendin yoksa?”

“Margaret, biraz yalnız kalsam?”

“Hayatta olmaz.” Başını iki yana salladı. “İkizler uyuyor. Şimdi konuşacağız.”

İşte şimdi sinirlenmişim. Küvette yukarı doğru kaykıldım. “Konuşmak mı istiyorsun, tamam, konuşalım. Ama senden başlayalım, Margaret, ha, ne dersin?”

Sustum, Finn’le onu bildiğimi anlamasını bekledim. Bilmemem gereken bir şey olduğunu biliyordum en azından.

Tekrar konuştuğunda sesi bir fısıltıdan farksızdı. “Finn mi söyledi?”

Başını iki yana salladı. Sanki buradaki asıl ihanet buymuş gibi. “Sandığın gibi bir şey değil,” dedi. “Benimle ağabeyin arasındaki şey.”

“Hangi ağabeyim?” diye sordum.

Bana öldürücü bir bakış attı. “Komiklik mi yapmaya çalışıyorsun?”

“Banyo yapmaya çalışıyorum ama belli ki mümkün olmayacak.” Dolabı işaret ettim. “Bana bir havlu uzatır mısın?”

Yine başını iki yana salladı. Sonra uzanıp bir havlu aldı, küvetin kenarına koydu ama öylece bırakverdiği için havlu köpüklü suya düştü. “Finn,” dedi. “Benimle Finn arasında.”

“Bunun ne kadar yanlış olduğunun farkında mısın? Hangisi olduğunu belirtmek zorunda kalmanın?”

“Hey, bu yorumlara hiç ihtiyacım yok, tamam mı?” Durdu. “Ben yanlış bir şey yapmadım. Yapmadım.”

“Kim yanlış yaptı?”

Bana baktı. “Bobby.”

Gözlerimi yumdum. “Margaret, eğer bana ağabeyimin seni aldattığını söyleyeceksen yapma. Duymak istemiyorum.”

“Hayır, ama emin ol birini yüzüstü bırakmanın başka yolları da var.”

“Onunki neydi?”

“Bilmiyorum...” Margaret omuz silkti. Bundan bahsetmek istemiyordu. Ona kızgındım, yine de neden konuşmak istemediğini anlayabiliyordum. Neden tereddüt ettiğini. Nitekim ağlamaya başladı.

Elimi elinin üstüne koydum. “Ne oldu?”

“Evliliğimiz. Genç yaşta evlenmek. Genç yaşta düşük yapmak. Sonra çocuk için beklemeye karar verdik. Bobby beklemek istedi ve fazla uzun süre bekledik.”

Elini hafifçe sıktım. Bunları biliyordum. Margaret beş aylık hamileyken bebeğini düşürmüştü. Gerçekten yıkılmıştı.

“Sonra yıllarca ikizlere sahip olmaya çalıştık. Tüm o tedaviler... Bunu isteyen bendim ama Bobby de istemişti. Sonra nihayet ikizler geldi. Peki, o ne yaptı?”

“Sana hiç yardımcı olmadı mı?”

Gözyaşlarını sildi ama yaşlar akmaya devam ediyordu. Kenara koyduğum havlumu şimdi onun mendili olmuştu. “Çok yardımcı oldu. İkizlerle muhteşem. Ben onları ne kadar beslediysem o da yapmıştır. Ben ne kadar alt değiştirdiysem o da değiştirmiştir.”

“O zaman nasıl olup da seni yüzüstü bıraktığını anladığımı söyleyemeyeceğim,” dedim.

Gülümsedi. “Beni bıraktı. Gözü beni görmez oldu.”

“Abime iyi bir baba olduğu için mi kıızıyorsun?”

“Hayır, iyi bir baba olduğu için mutluyum. Ama hepsi çocuklar içinmiş, anlıyor musun? Benimle olması. Çocuklar olmasa geriye pek bir şey kalmayacağı ortada. En son ne zaman seviştiğimizi biliyor musun?”

Kafamı sertçe iki yana salladım. “Bilmek istemiyorum.”

“Sen mi bilmek istemiyorsun? *Ben* bilmek istemiyorum.”

“Bunun üzerine sen de Finn’le mi yatmaya başladın?”

“Hayır! Ben Finn’le yatmıyorum,” dedi. “Aptalca bir şeydi. Yani aramızda olan şey... Finn, 4 Temmuz’da geldi. İçmeye. Hamburger yiyip içecektik, her zamanki şeyler. Bobby her zamanki gibi geç kaldı ve ikimiz de çok içmiştik... Ve, ııı, fotoğraf makinesi yanındaydı. Saçma sapan bir çekimden geliyordu, bir çiftin köpeklerini çekmişti. Fotoğrafları göstermesini istedim, o da gösterdi. Köpeklerin fotoğraflarını gösterdi. Komikti, çok güldük. Gerçekten gülüyorduk. Ve çok aptalcaydı. Ama onu öptüm.”

Ne diyeceğimi bilemeden ona bakakaldım.

“Finn geri çekildi. Bana sorarsan geri çekilmek istemedi ama çekildi. Birasını bıraktı ve çekti gitti. Arabasına binip uzaklaştı. ııı, aslında önce arabada beş dakika falan öylece oturdu. Sonra gitti.”

Şöyle sesli sesli rahat bir nefes almak üzereydim. Margaret her ne başlattıysa Finn onu durdurmuştu. Ortada bir ihanet yoktu. Fakat Margaret’in yüzüne baktığımda hissettiğim rahatlama başka bir şeye dönüştü. Orada özlem vardı. Bu özlemin tıpatıp aynısını Finn’in yüzünde de görmüştüm.

Margaret başını iki yana salladı. “Olay şu ki Finn... Finn benim arkadaşımı. On beş yaşından beri arkadaşımı ve o zaman bile benden hoşlandığını biliyordum. Beni, benim kendimde sevdiğim şeyler için seviyordu. Ama ben Bobby’yi tercih ettim.” Omuz silkti. “Herkesin Bobby’yi tercih edeceği sebepler yüzünden Bobby’yi tercih ettim. Ama bir şeyi atladım.”

“Neyi?”

“Bir odaya girdiğinde birinin sana baktığı kısmı, gerçekten baktığı kısmı atladım. Ya o kişiyle berabersindir ya da değil-sindir. Ve eğer o kişiyle beraber değilsen sıçmışsındır.” Durdu.

“Keşke bu evliliğe başlarken bunu bilseydim. En gerekli olan tek şeye sahip olmadığımızı bilseydim.”

Ben'i ve bir odaya girdiğimde beni nasıl oradaki tek kişiymişim gibi hissettirdiğini düşündüm. Ben bundan anlamlar çıkarıyordum, Margaret bunun yokluğundan anlamlar çıkarıyordu... Oysa bunlar kendimize anlattığımız masallardan başka ne ki? Senkronizasyon: Biri tam sana bakarken ona bakarsın. Gözleriniz buluşur ve onun seni güzel bulduğunu düşünürsün. Sonra tekrar başını kaldırırısın ve başka tarafa bakıyordur ve kendine zaten baştan beri seni istemediğini söylersin.

Margaret gözyaşlarını geri itmek istercesine başını salladı. “Finn bana öyle bakıyor. Ailemizi *Hanedan*'a çevirecek değilim. Kocamın erkek kardeşiyle yatacak değilim. Bunu belki de istiyor bile olsam.”

“Margaret, bunun Finn'le bir alakası yok. Senin Bobby'yle konuşman gerekiyor.”

Margaret yine başını iki yana salladı, gözlerini sildi, sırtını dikleştirdi.

“Her şeyi batırdım,” dedi. “Eğer beni bunun için suçlayacaksan suçlayabilirsin.”

İşte tam o anda Bobby banyoya daldı. Tırnakları yenmiş parmaklarının arasında bebek telsizini tutuyordu. Margaret'ın yanındaki telsizin diğer teki.

“Sanırım ben seni suçlayabilirim, Margaret,” dedi.

Sebastopol, California. 1994

Sezonu Burgundy'de geçiriyorlardı. Daha doğrusu Dan oradaydı.

Eğimli arazisi, mavi gökyüzüyle Fransa'nın güneyindeki bu bölge, Sebastopol'e çok benziyordu. Yine de burayı Sonoma gibi sevmemişti. Hiçbir yeri Sonoma gibi sevemezdi.

Buraya, yirmi üç yaşında bölgenin en iyi Burgundy üreticisinin yanında staj yaptığından beri gelmemişti. Şimdi burada olmak istemiyordu ama başka çaresi yoktu. Arka arkaya iki korkunç bağ bozumu yaşamıştı ve piyasaya sunacağı gurur duyduğu bir şarabı yoktu. Paraya ihtiyaçları vardı. Bu yüzden teklif cazip gelmişti. Burası ünlü bir bağdı, şarapları bu yıl Paris Şarap Tadımı'nda bayağı yüksek puanlar almıştı ve bir sürü yarışmada da birinci olmuştu. Ve Dan sebebini anlayabiliyordu. Bu arazi, bu toprak hazırdı. Dan'ın ondan istediği şeyi yapmaya hazırdı.

Yine de kendi bağını özlüyordu. Çocukları özlüyordu. Her hafta telefonla konuşuyorlardı ama sesleri çok uzaktan geliyor gibiydi. Jen'in sesi daha da uzaktı. Ve onları özlemediği günler

özlediği günlerden de beterdi çünkü ardından başka bir his geliyordu: Suçluluk.

Dan ailesinden uzakta olduğu için kendini suçlu hissediyordu. Bağından uzak olduğu için kendini suçlu hissediyordu. Bu sezon bağ bozumunu Terry'ye bırakmıştı ama tabii ki Terry'nin onun gibi yapamayacağını biliyordu. Yine de idare edeceğinden emindi ve Dan'ın buradan kazandığı parayla da kayıplarını telafi edebileceklerdi. Sadece kötü geçen son iki bağ bozumunun değil, gelecekteki kötü bağ bozumunun da.

Fakat tüm bunlar şu anda burada, Fransa'nın güneyinde, bu bağın sahibi Marie'yle yaşadığı sessiz hayattan milyonlarca kilometre uzaktı. Geceleri kitap okuyor, uzun akşam yemekleri yiyor, arada sırada onun Jen'le ilişkisinden, Marie'nin İspanya'daki erkek arkadaşından bahsediyorlardı. Marie'nin sevgilisi şefti ve San Sebastian'da bir restoran açmıştı, Marie'nin de yanına gelmesini istiyordu. Ama Marie'nin bağını bırakıp İspanya'ya gitmek gibi bir niyeti yoktu.

Marie sevgilisinin yanına gitmek istemiyordu. Artık istemiyordu. Şimdi Dan'i istiyordu. Dan de onu istiyordu ama daha farklı bir şekilde. Marie gibi kendini hayallere kaptırmamıştı, ailesini ve her şeyini bırakıp onun yanında kalacak değildi. İnsanlar böyle şeyleri ancak aşk için yapardı. Ya da onlara ihtiyacı olan insanlara rağmen istediklerini yapabilmek için adını aşk koydukları şey için.

Yine de yakınlıkları Dan'in kulaklarının uğuldamasına, kalbinin hızlanmasına sebep oluyordu. Bu, sanki sorduğunu bile bilmediği bir soruya verilen bir cevap gibiydi. Marie'nin bunu fark etmemesini umdu. Fark etmemesi için iki kez Jen'in adını geçirdi. Marie gülümseyip başını salladı. Çünkü Jen umurunda değildi. Okyanusun diğer tarafındaki eş de

tıpkı İspanya'daki şef gibi konu dışıydı. Marie gençti. Tek umursadığı kendi istekleriydi.

Pek çok kez yaptıkları gibi yine birlikte yemek yiyorlardı. Otuz kilometre içinde başka kimse yoktu. Şöminede ateş yanıyordu, sette müzik -Marie'nin korkunç Fransız müziği- çalıyordu.

Marie, Jen gibi iyi yemek pişiremiyordu. Harika bir bağcıydı ama mutfakta sadece iki şeyi iyi yapabiliyordu. Yeşil sarımsak çorbası ve ekmek kızartmak. Çoğu akşam bunları yiyorlardı. Bu gece de farklı değildi. Ama sonra bir fark oldu: Marie masadan kalkıp ortadan kaybolduğunda Dan tabakları topladı. Tabakları bulaşık makinesine yerleştirdi, artık o da dinlenmek için kendi odasına çekilebilirdi. Müziğin sesini kısıtı, masayı sildi. Derken Marie geri döndü. Çırlıçıplaktı.

"Gel buraya," dedi Marie.

Dan gülümsedi. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. Sen ne yapıyorsun?"

Bağda dolaşarak günler geçirmişlerdi. Bisikletle dolaşmaya çıkmış, aşağıdaki sahile gidip kumsalda uyumuşlardı. Bir gece çok fazla şarap içip sarhoş olmuş, kanepede ayaklı başlı sızmışlardı. Dan bir ara uyanmış ama kalkıp yatağına gitmemiş, uyumaya devam etmişti.

Bunları da yapmamalıydı ama sonuçta bunlar ihanet çizgisinin aşılması anlamına gelmiyordu. Hem karısı öyle uzaktaydı ki ona hayal ürünü gibi gelmeye başlamıştı. Ama öyle olmadığını biliyordu. Şu anda Marie'nin istediği şeyin çizginin ne tarafına düşeceğini gayet iyi bildiği gibi.

Dan her zamankinden bir kadeh fazla şarap içmişti. Marie ısrar etmişti. Bu da şimdi Dan'ın kapıdan çıkıp gitmesini güçleştiriyordu. Hatta ona kapıdan çıkıp gitmemesi gerektiğini

düşündürüyordu. Belki de ona doğru yürümeliydi. Kim bilecekti ki? Kendisi bile zar zor hatırlayacaktı. Sonuçta Kuzey California'ya döndüğünde, şu anda ailesi nasıl ona uzak geliyorsa Marie de öyle gelmeyecek miydi? Kesin öyle olacaktı.

Çok güzeldi. Çırlıçıplaktı.

Ve onu istiyordu.

Şimdi yapacağı hareket her şeyi belirleyecekti.

Son Aile Yemeği (Bölüm 2)

Annemle babam fıçı odasını yaptırmaya karar verdiğinde Finn oraya Muhteşem Fıçı Salonu ismini taktı çünkü burası babamlara, yaşadığımız evden bile daha pahalıya patlamıştı –kırmızı kapımız da dâhil. Muhteşem Fıçı Salonu'nun, şarap mahzeninin yanı sıra ahşap kirişli ve taş şömineli bir de salonu vardı. Salonda meşe kirişe beyaz ışıklar sarılmıştı.

Babam bu salonu Bobby'yle Margaret'in düğünü için, orada evlensinler diye yaptırmıştı.

En değerli şarap fıçılarından bazıları burada duruyordu ve bağda arada sırada yapılan tadımlarda da burası kullanılıyordu. Bağ bozumunun son hafta sonundaki aile yemeği geleneğimiz de burada başlamıştı.

Aile yemeği. Bağ bozumunun en çok anlam ifade ettiği insanlar arasında baş başa bir kutlama.

Ama söylediğim gibi ilk onların düğünü için yapılmıştı. Dünyanın en mutlu gelini ve damadıyla muhteşem bir düğün olmuştu. Bobby düğün gününde sevinçten kabına sığamıyor-

du, bütün gece boyunca Margaret'ın yanından bir an olsun ayrılmamıştı.

Bu gece yine aynı salonda olmamız ironikti. Biz yine öylesine harika bir aşka tanıklık ettiğimiz yerde oturuyorduk ve Margaret'la Bobby şimdi dışarıda kavgaya ediliyorlardı.

Annem çok güzel bir masa hazırlamıştı. Papatyalarla süslü masada şimdilik sadece kuru üzümlü ekmek ve ev yapımı bitkisel tereyağı vardı. Herkes masada yerini almadan yemek servis edilmeyecekti. Ve henüz herkes gelmemişti. Maddie ile ikizlerin arasında Ben oturuyordu. Üç çocuk çoktan ekmekle tereyağına yumulmuştu (ikizler ekmeklerini, üzümle-ri ayıklayarak yiyordu). Annemle babam masanın iki ucundaydı. Masanın diğer geniş tarafında ise sadece ben vardım. Yanımdaki boş sandalyeler Finn'i, Bobby'yi ve Margaret'ı bekliyordu.

Finn'den ses seda yoktu. Daha eve bile gelmemişti. Bobby'yle Margaret ise salonun kapısında tartışıyorlardı; hani konuşmanız hiddetlidir ama aynı zamanda sesiniz alçaktır ya öyle. Biz onları duymuyormuş gibi yapıyorduk. Annem tüm dikkatini ikizlere yöneltmişti. Onların ekmeklerine tereyağı sürüyor, babamla göz göze gelmekten kaçınıyordu.

Kapıya en yakın oturan babamdı. Masanın kenarını kavramıştı, belli ki dışarı çıkıp kavgaya müdahale edip etmemeye karar vermeye çalışıyordu.

"Bunu ciddi ciddi söylüyor olamazsın!" diye bağırdı Margaret.

Babam benim gözlerimi yakaladı, başını iki yana salladı, ardından bakışlarını masanın ortasındaki ekmek sepetine, solmaya başlamış papatyalara çevirdi. Bu yemeğin gidişatını bir şekilde toplamak istiyordu, sonuçta koca bir yıl boyun-

ca bu yemeği dört gözle beklemişti. Tüm çocukları bir masanın etrafında toplanacaktı, ailemize yeni katılanlar yanımızda olacaktı. Hep birlikte bir bağ bozumunun daha başarıyla tamamlanmasını kutlayacaktık.

Babam nihayet elini masaya koydu. "Bakın ne diyeceğim. Hadi biz yemeğe başlayalım."

Annemle konuşuyordu ama ayağa fırlayan ben oldum. Yapacak bir şey olması işime gelmişti. "İyi fikir," dedim.

Annem servisi kendisinin yapacağını söyleyip itiraz edemedi, Ben bana yardım etmek için daha yerinden kalkmayı akıl edemedi ikisini de geçmiş, servis tezgâhına ulaşmıştım bile. Geceyi kurtarmanın sırrı içinde saklıymış gibi etli güvece uzandım.

Etli güveç belki gerçekten geceyi kurtarırdı. Annemin kavrulmuş bol soğanlı, bol domatesli, bol brendili güveci de kurtarmayacaksa zaten hiçbir şey kurtaramazdı.

Fırın eldivenini taktım, güveci nazikçe aldım. Bizi fazladan beklemesi gerekmişti ama görüntüsüne bakılırsa bundan şikâyetçi değildi.

"Müthiş görünüyor!"

Hepimiz sese doğru döndük. Margaret hemen arkasında Bobby'yle içeri giriyordu. İki de yüzüne bir gülümseme yapıştırmıştı. Margaret güvece doğru geldi, Bobby ise ikizlere yöneldi.

Ardından Bobby benim yanımdaki sandalyeye oturdu, Margaret onun diğer yanına geçti ama annemle benim aramdaki boş yere, Finn'in sandalyesine oturmayı tercih etmiş gibi görünüyordu. Yine de her zamanki yerine, babamla Bobby'nin arasına oturdu, sandalyesini mümkün olduğunca babama doğru yaklaştırdı. Olur ya Bobby sıcak güveci üzeri-

ne atmaya falan kalkışırsa babamın onu koruyacağını umuyordu sanırım. Ki akıllıca bir düşünceydi, zira Bobby o sahte gülümsemesinin altından tam da bunu yapmak istiyormuş gibi bakıyordu.

Bobby'yi rahatlatmak için uzanıp sırtına nazikçe dokundum. Bu bir hataydı. Bobby infilak edecekmişçesine dönüp baktı; dokunuşum onu rahatlatmak bir yana daha da germişti. Sonra gözlerini masanın karşısına çevirdi. Ben'i bu gelişinde ilk görüşüydü ama hoş geldin niyetine başını sallamakla yetindi, Ben de destekleyici bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Ardından Bobby hiç vakit kaybetmeden şaraba uzandı.

Başka zaman olsa Bobby, Ben'le aramızda neler olup bittiğini, Ben'in nasıl olup da aile yemeğine kabul edildiğini merak ederdi. Fakat şu anda bunları düşünmüyordu. Kulak misafiri olduğu banyodaki konuşmalar dışında bir şey düşünmüyordu.

Neyse ki Josh ona seslenip dikkatini dağıttı. "Babacığım..."

Bobby oğluna baktı, sevgiyle gülümsedi.

"Efendim, canım?"

"Finn amca nerede?"

Bobby parmağını ağzına sokup tırnağını kemirdi, Josh'a Margaret cevap verdi.

"Birazdan gelir."

Bobby ikizlerden gözünü kaçırdı, tam o sırada kolunu sevgiyle kızının omuzlarına dolayan Ben'den tarafa baktı. Bobby küçük kızı ilk kez görüyordu.

"Kız kim?" diye fısıldadı bana.

Margaret ona henüz söylememiştii demek. Dünyası yerle bir olurken şimdi bu haberi verecek değildim.

Bobby de bir cevap beklemiyordu zaten, kadehine şarap doldurmakla meşguldü. Karısına şarap koymadı.

Babam onun Margaret'a şarap koymadığını fark edince şişeyi Bobby'den alıp hem Margaret'a hem kendine şarap doldurdu. Margaret ona minnetle gülümsedi.

"Teşekkürler, Dan," dedi Margaret uzun bir yudum alarak. "Şarap cidden harikaymış. Ne içiyorsunuz?"

"Konçerto," diye cevap verdi babam.

"Çok yakında *Wine Spectator* dergisinde *Yılın Pinot Noir*'ı olacak," diye atıldı annem.

"*Wine Spectator*'ın *Yılın Pinot Noir*'ları listesindeki şaraplardan biri," diye düzeltti babam. "Ve açıkçası benimle pek bir alakası yok. Havalar iyi gitti ve üzüm kendini ortaya koydu."

"Üzüm kendini sana sundu," dedi annem gururla. Akşam yemeğini bizimle yiyormuş gibi yapan ama aslında buradan çıktıktan sonra birkaç saat mesafedeki La Gare'deki asıl yemeğine gidecek olan annem.

Ona tuhaf bir bakış atmış olmalıyım ki bana döndü.

"Ne?"

Tam o sırada Ben kaşığıyla kadehine vurdu ve tüm gözler ona döndü. "Birkaç kelime etsem sorun olur mu?" diye sordu Ben kadehini babama doğru kaldırarak. "Burada olduğumuz için gerçekten çok mutluyuz."

"Siz de kimsiniz?" diye fısıldadı Bobby.

Derken kapı açıldı ve insanlardan önce bir kadın kahkahası salona girdi.

"Finn birini mi getirecekti?" diye sordu annem.

Aynı anda da Finn ile kahkaha atan kadın içeri girdi.

Kadının üzerindeki kıyafet de kahkahasına uyuyordu. Elbisesi acayip kısaydı, göğüsleri dışarı fırlamıştı; elbisenin rengi sarı saçlarını, kısalığı da uzun bacaklarını vurguluyordu. Gerçek hayata ışınlanmış bir Barbie'ydi.

İkizlerle Maddie hipnotize olmuş gibi ona bakakaldı.

Finn kadının elini tuttu. Hafifçe sendeliyor gibiydi. Konuştuğunda dili de dolandı.

“Hey! Geç kaldığımız için üzgünüm. Bill vardiyasına geç geldi.” Kolunu yanındaki kadının beline, o kocaman göğüslerin hemen altından sımsıkı doladı. “Gecikmemi telafi etmek için size arkadaşım Alexis’i getirdim. Alexis, bunlar benim ailem. Sevgili ailem, bu da Alexis.”

Kadın, Finn’e yaslanarak bize el salladı. “Merhaba.”

Annem gülümsedi, yerinden fırladı. “Merhaba, Alexis,” dedi. “Sana Finn’in yanında bir yer ayarlayalım hemen.”

Annem tezgâhtan hasır servis ve tabak getirirken Finn misafirini sırayla bizimle tanıştırdı. En sona, onunla tanışmasını en çok istediği insanları bırakmıştı.

“Alexis,” dedi Finn. “Bu benim ağabeyim Bobby, bu da karısı Margaret.”

Bunları söylerken eli kadının kalçasındaydı.

Bobby gözlerini ondan kaçırdı. Margaret da öyle.

Ben’in gözleri benim üzerimdeydi, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. “Her şey yolunda mı?” diye sordu sessizce ağzını oynatarak.

Omuz silktim. Finn’le misafirinin oynaşmasını izlemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

“Güveçten alsanıza,” dedi annem.

Alexis omuz silkti. “Ben yüzü olan hiçbir şey yemem. Kabuklu deniz hayvanları hariç.”

Alexis’i süzdüm. İçimden kalkıp suratına bir tane patlatmak geliyordu. Söyledikleri için değil, burada olduğu için. Sanki burada olmak onun suçuymuş gibi.

“Alexis vejetaryen,” dedi Finn.

Bobby kaba bir şekilde güldü. Öfkeyle.

“Tercümanlık için teşekkürler,” dedi.

Finn şaşkınlıkla Bobby’ye baktı, Bobby’nin ona niye bu kadar kızgın olduğunu anlamamıştı. Kendini aptal planına, Margaret’ı geride bırakıp olanları yok sayma planına öyle kaptırmıştı ki Bobby’nin onunla Margaret’ı öğrenmiş olabileceği aklına bile gelmiyordu. Alexis’i buraya Margaret için getirmişti ve Bobby’nin hiçbir şeyden haberi olmaması gerekiyordu.

“Hey, Ben,” diye seslendi babam. “Sen bir şey diyordun?”

“Hııı, efendim?” dedi Ben.

Ben’in gözleri hâlâ Alexis’le Finn’in üzerindeydi, burada neler döndüğünü çözmeye çalışıyordu.

Annem onun koluna dokundu. “Kadeh kaldırıyordun, Ben,” diye hatırlattı.

“Ah, evet...” Kadehini kaldırdı, ne diyeceğini toparlamaya çalıştı. “Burada olmaktan çok mutlu olduğumu söyleyecektim sadece. Ve kadehimi Dan’le Jen’in şerefine kaldırmak istiyorum. Kendimi ailenizin bir parçası gibi hissetmeme sebep olduğunuz için. Bunu hak etmediğimde bile...”

Finn güldü. “Ne zaman oldu bu?”

Bacağının üstüne sert bir çimdik attım.

“Ah,” diye bağırdı Finn. “Dürüst-metrede neredeyiz diye bakıyordum sadece.”

Bobby başını iki yana salladı. “Dürüstlüğü ölçmek sana mı kaldı?”

“Yemeğinizi yiyin,” dedi babam yüksek sesle ve herkes ona döndü. “Hadi yiyelim.”

Böylece hepimiz yemeğimize döndük. Finn’in bir eli hâlâ Alexis’in omzundaydı, kızı elleyip duruyordu. Sonra yapabi-

leceği en kötü şeyi yaptı, Margaret'a doğru döndü... Yemeğini yerken belli belirsiz titreyen Margaret'a. Finn'in zalimliği, Bobby'nin öfkesi karşısında titreyen Margaret'a.

"Seni pislik!" dedi Bobby.

Ve Finn'in üzerine atladı, onu sandalyeden yere devirdi, kendisi de onun üstüne düştü.

Hepimiz ayaklandık. Babam Finn'le Bobby'ye doğru koştu. Ben ona yardım etmek için fırladı. Annemle Margaret ikizlerle Maddie'yi uzaklaştırmaya çalıştı.

Babam yanlarına ulaşış Finn'i geri çektiğinde Bobby fırsatı kullanarak onun suratına sert bir yumruk geçirdi. Yumruğun şiddetiyle Finn geriye savruldu, yüzünden kanlar akmaya başladı. Şaşkınlıkla çenesini tuttu. Derken şaşkınlığı öfkeye dönüştü.

"Ne yapıyorsun, delirdin mi?" dedi Bobby'ye.

"Siktir git, Finn."

Tekrar birbirlerinin üzerine atıldılar. Şimdi Finn de savunmada kalmakla yetinmiyor, saldırıyordu. Bobby'yi ön kapıdan dışarı, çimlere doğru itti. Çimlerde onun üstüne oturdu.

Bobby yuvarlanarak ondan kurtuldu, bu kez o Finn'in üstüne çıktı. Tam bir yumruk daha savuracaktı ki Ben onu tutup geri çekti, babam Finn'i yerden kaldırdı.

Finn gömleğini düzeltti.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun, Bobby?"

Bobby, Ben'in elinden kurtulup yine Finn'in üstüne atıldı, neyse ki Ben tam zamanında onu tekrar tutmayı başardı. "Ne halt ediyormuşum? Sen mi soruyorsun? Sen kendi yediğin haltlara bak!"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Margaret'tan bahsediyorum," dedi Bobby.

Bu cevap üzerine Finn sustu. Nihayet Bobby'nin bildiğini anlamıştı. Bobby onunla Margaret'ı biliyordu. Finn'in bakışları, birkaç metre ötede annemle durduğum yere kaydı, benim gözlerimin içine baktı.

"Hiç ona bakma," dedi Bobby. "Onun bu işle bir alakası yok. Sen bana bak!"

Finn, Bobby'ye döndü. Aynı anda ikizlerle Maddie'yi güvenli bir yere götüren Margaret koşarak yanımıza geldi. Annem başka ne yapacağını bilemeden, korumak istercesine kolunu ona doladı.

Bobby, Finn'e tiksindir gibi bakıyordu.

"Sen benim kardeşimsin," dedi Bobby.

"Hiçbir şey olmadı," dedi Finn.

"Ah, demek hiçbir şey olmadı. Harika," dedi Bobby. "Sen hep onu istedin."

Finn başını iki yana salladı, sinirli bir şekilde güldü. "Bobby..."

"Bunun aslında onunla ilgisi yok, değil mi?" diye devam etti Bobby. "Sen zaten daima benim hayatımı istedin."

Babamla Ben onları birbirinden uzak tutmak için ikisinin arasında duruyordu. Ama pek de dikkatli değillerdi. Ve Bobby'yle Finn çok sinirliydi. Biri ya da ikisi birden babamla Ben'e vurma pahasına tekrar harekete geçebilirdi.

Onlara doğru yürüdüm. "Neden şimdi ikiniz de biraz sakin olup bunu yarın konuşmuyorsunuz?"

"Sen neden kendi dertlerinle ilgilenmiyorsun?" dedi Bobby öfkeyle.

Bunun üzerine Ben aniden koruyucu bir tavır takındı, savunmaya geçti. "Hey, onu karıştıрма, Bobby," dedi. "Georgia'nın bununla alakası yok."

Finn güldü ve Bobby'den vazgeçip Ben'e döndü. "Şaka yapıyorsun herhâlde?" dedi. "Şimdi mi kız kardeşimizi korumaya soyunuyorsun? Yok artık! Süpermiş."

Bobby de merakla Ben'e döndü. "Finn neden bahsediyor, Ben?"

Ben'in alnındaki damar ortaya çıkmıştı. "Finn, bunun hiç sırası değil..."

Finn başını iki yana salladı. "Bence de. Kızını buraya getirirken ne düşünüyordun ki?"

"Kızını mı?" diye tekrarladı Bobby. "O küçük kız senin kızın mı?"

Bobby noktaları birleştirdi ve Finn'e duyduğu tüm öfke bir anda Ben'e yöneldi. Ben'in üzerine yürüdü, Finn de diğer taraftan atıldı...

"Hey!" diye bağırdı babam.

Oğullarının ve müstakbel damadının arasına daldı. Finn'i kenara iterken Bobby'ye sert, uyarı dolu bir bakış attı.

"Yeter bu kadar," dedi.

Babamın sesi sert ve çok ciddiydi. Herkesi olduğu yere mıhlıyacak kadar sert ve ciddi.

Hepimiz babama bakakaldık. Onu böyle öfkeli görmeye hiç alışık değildik. Onu öfkeli görüyor olmak tek başına herkesi durdurmaya yeterdi.

"Bobby, git karınla konuş." Babam evi işaret etti. "Finn, sen başka bir yere gidiyorsun."

İkisi de babama bakmaya devam etti.

"Ve yetişkin erkekler gibi davranmaya başlamak için bu arada ne yapacağınız açıkçası hiç umurumda değil. Ama ikiniz de yarın sabah beşte, bağdaki son günümde burada olacaksınız."

Ardından babam fıçı odasına geri döndü ve herkes dağıldı.

Annem onun peşinden içeri girdi. Bobby ikizlerin, Ben de Maddie'nin yanına gitti. Finn öbür tarafa yürüdü, bahçeleri ve bağ evini geçip asmaların arasına daldı.

Böylece yalnız kaldım. Daha doğrusu yalnız kaldım sayılır.

Alexis kapıda belirdi. "Ben artık gitsem iyi olur herhâlde."

Ayrı Yollar

Babamın teorisine göre, en az o yıl sunduğunuz şarap kadar dışarıda bıraktığınız şarap da önemlidir. Bu kararı daha üzümler toplanırken de verebilirdiniz, fermentasyon için aylarca bekledikten sonra da.

Babamı bu kadar harika bir şarap üreticisi yapanın bu olduğunu düşünürdüm daima. Bazı şarapçılar, bağlarından gelen hiçbir şeyi ıskartaya çıkaramazdı. Özellikle de büyük üreticiler, fabrikasyon üretim yapanlar. Onlar ne işin başında ne de sonunda kalite kontrolünü pek umursamazdı. Kötü hava koşulları, bozuk üzüm falan demeden sadece ne kadar çok şarap ürettiklerine bakarlardı. Sonra da parlak bir isim bulur, şık bir etiket yapar ve beş dolara satarlardı. Nasılsa içecek birileri bulunurdu.

Babam düşük mahsule, en iyi üzümlerle çalışmaya, buda-mayla dengelemeye inanırdı. İkinci kötü bağ bozumu sene-sinde, şu yangınların olduğu sene, babam şişelediğinden daha fazla şarabı ıskartaya çıkardı. Parasız kalma riskini göze alarak. Her şeyini kaybetme riskini göze alarak.

“Alexis’i eve getirmemem gerekirdi,” dedi Finn.

Arabayla Kardeşler Bar’a gidiyorduk. Finn araba kullanacak kadar ayık olduğuna yeminler etse de yolcu koltuğuna geçmişti. Gerçi gerçekten ayık görünüyordu, belli ki yengesi yüzünden ağabeyisiyle yumruklaşmak onu ayıltmıştı.

“Yarın özür dilerim,” dedi Finn. “Önce Ben’den. Sonra da babamdan.”

“Başlangıç olarak fena değil.”

Bana, ses tonumu çözmeye çalışan bir bakış attı. Dudağı hâlâ kanıyordu, gözü şişmeye başlamıştı. Annemin gözüne koyması için verdiği donmuş bezelyeler gösterge panelinin üstünde duruyordu. “Beni götürdüğün için sağ ol,” dedi.

“Tercih hakkım yoktu. Babam istedi.”

Pencereden dışarı baktı. “Senden istememesi gerekirdi. Ben sarhoşken bile senin ayık hâlinden bin kat daha iyi bir sürücüyüm.”

Bezelyeleri aldı, gözüne koydu.

Saate bir göz attım. Ben’e, Finn’i işe bıraktıktan sonra konuşacağımıza söz vermiştim. Ben niye Finn’i işe bırakmam gerektiğini anlamamıştı. Gerçi Finn’e kızgın değildi.

Bana kızgındı. Ailemi ilişkimizden uzak tutmadığım için kızgındı. İlişkimizi batıran Ben’di ve Maddie’yi buraya getirmesi de belki yanlış olabilirdi. Ama onu ailemden korumamıştım. Oysa olay tam da bu değil miydi? İki kişi olmak. Dünyanın geri kalanına karşı iki kişi olmak ve sorunlarınızı kendi aranızda hallettiğinizi ya da halledeceğinizi söylemek. Aşk bu değil miydi? En ümitsiz durumda bile birbirini koruyup kollamak, birbirine sadık olmak.

Finn dilini dudağındaki yarada gezdirdi. “İlgilenmediğimi göstermeye çalışıyordum. Doğru şeyi yapmak için.”

“Biliyorum.”

Finn bezelyeleri yine gösterge panelinin üstüne attı. “O beni öptü,” dedi. “Uzaklaşan bendim.”

“Bobby’ye neler olduğunu açıklamam gerekiyor. Ya da onunla ben konuşurum. Sen de Margaret’la konuş ve bunun bir hata olduğunu söyle.”

“Hata?” Finn güldü, başını iki yana salladı. Gülünce dudağı yine açıldı ve kanamaya başladı. “Bobby’nin bunu bir hata olarak göreceğini sanmıyorum.”

“Finn, ben eğer ona açıklarsam...”

“Hayır.”

“Ama niye?”

“Çünkü bunu düzeltemezsin. Sürekli her şeyi yoluna koymaya çalıştığını biliyorum. Ama bu kez yapamazsın.”

“Yardım etmek istiyorum sadece.”

“Sen kendine bak.”

Sesi neredeyse saldırgandı. “Bu da ne demek şimdi?”

“Hiç. Yani herkes için en doğrusunu biliyormuş gibi yapıp duruyorsun ama daha kendin için en doğrusunun ne olduğunu bile bilmiyorsun.”

“Bu doğru değil.”

“Değil mi? O zaman niye âşık olmadığın biriyle evlenmeyi düşünüyorsun hâlâ?”

Kalbim çarpmaya başladı. Direksiyonu daha sert kavradım. “Ben’i seviyorum.”

“Georgia, senin bilmediğin bir kızı varmış.”

“Eee? Ne diyorsun yani? Eğer onu seviyor olsaydım bunu bilmem mi gerekirdi?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, diyorum ki eğer onu sevseydin niye kaçasın?”

Direksiyonu daha da sıkı tuttum. Hem incinmiştim hem de öfkeliydim. Daha önce kimse bunu bana bu kadar doğru-
dan söylememişti. Kendime bile itiraf etmek istemesem de bu sözler bir şekilde içime işledi.

Bu yüzden ana caddeye saparken dikkatim yolda değildi. Bu yüzden caddeye dönüşte kaldırımın, yangın musluğu için bir buçuk metre kadar çıkıntı yaptığını unuttum.

Ve yangın musluğuna çarptım. Önce susturucu çarptı. Finn kontrol paneline, ben de direksiyona doğru savrulduk.

Musluktan boş caddeye ve Finn’in pikabının önüne doğru sular fışkırmaya başladı. Bezelye torbası Finn’in yüzünde patlayıp ortalığa saçıldı.

Finn kontrol panelini tutarak doğruldu. “İyi misin?” diye sordu.

Alnıma dokundum, elime yapış yapış kan geldi. Ama onun dışında iyiydim. Başımı salladım.

Finn de başını salladı, kimseye bir şey olmadığı için rahatlamıştı. Fakat iyi olduğumu öğrendiği anda, beni kendi elleriyle oracıkta öldürmekten başka bir şey istemez gibiydi.

“Senin gerçekten ama gerçekten, asla ama asla direksiyona geçmemen gerekiyor!”

Kontağı kapattım ve pikaptan indim, yangın musluğundan fışkıran suların altına dalıp hasara baktım. Finn’in farı kırılmış, susturucu yerinden çıkmıştı. Onu yerine oturtmaya çalıştım.

Finn bana bağırdı. “Ne yapıyorsun? Anahtarlar nerede?”

Ardından şoför koltuğuna geçti, bana da yolcu tarafını işaret etti.

“Hadi bin şu arabaya!” diye bağırdı.

Susturucuyu itmeye devam ettim ama işe yaramıyordu. Susturucu, yerine oturmuyordu. Hiçbir şey yerli yerinde değildi ki!

Kardeşler Bar’a hâlâ birkaç blok vardı ama buradan ışıklarını görebiliyordum. Finn gerisini kendi başına da halledebilirdi. Ters yöne doğru yürümeye başladım.

Finn başını camdan çıkarıp seslendi. “Ne yapıyorsun?”

Yangın musluğundan fışkıran sular yüzünden sırlıslıkla bir hâlde ona döndüm. “Seninle gelmiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü götün tekisin, Finn. Az önce Ben’le ikimizden bahsetmiyordun. Bobby’yle Margaret’tan bahsediyordun. Daha doğrusu onların ilişkisinin olmasını ümit ettiğin şekilden.”

Güldü. “Öyle mi? O zaman niye benden kaçıyorsun?”

“Ben yürüyorum.”

“Kaçıyorsun. Sadece koşarak kaçmıyorsun.”

Üzerimden sular damlayarak yürümeye devam ettim. Finn yine arkamdan seslendi. Cüzdanım Finn’in pikabındaydı. Cep telefonum da öyle.

“Hadi, tamam, geri gel,” diye bağırdı Finn.

Ama Green Caddesi’ne döndüm ve onun görüş alanından çıktım.

Ve geç saatlere kadar servis yapan tek yer olduğu için biz küçükken annemle babamın sık sık birlikte geldiği Fransız restoranının önünde onu gördüm.

Henry’yi.

Tentenin altında duruyordu. Sokak lambasının ışığı arkasından vuruyordu.

Elleri cebindeydi, kenardaki tabelada yazan menüyü inceliyordu. Bakışlarımı hissetmiş olmalı ki bana doğru döndü.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına yerleştirip ıslak tişörtümü çekiştirerek ona doğru yürüdüm.

Gülümsedi. “Merhaba, Georgia.”

Elimi sıkmak ya da yüzümdeki suları silmek ya da ikisini birden yapmak istermiş gibi ellerini cebinden çıkardı. Neyse ki son anda vazgeçti.

“Sen... ıslaksın,” dedi.

“Yangın musluğuyla kavga ettim,” dedim.

Bu, sanki duyduğu en tuhaf şeymiş gibi bana baktı. Eh, haksız da değildi.

“Annemi mi arıyordun?”

“Aslında seni arıyordum.”

İşte bu onu şaşırttı. Rahatsız bir şekilde bir adım geriledi. “Neden?”

Uygun bir cevap bulmaya çalıştım. En iyi cevap ne olurdu? Neden az önce bu küçük yüzleşme, bana iyi bir fikir gibi görünmüştü? Belki de şu anda konuşabileceğim başka kimse olmadığı içindi. Ben’le konuşamazdım, ağabeylerimle konuşamazdım, annemle ya da babamla konuşamazdım. Zaten onlara ne söylemek istediğimi bile bilmiyordum ama Henry’ye ne söyleyeceğimi biliyordum. Ona bizden uzak durmasını söyleyecektim.

“Bence konuşmamız gerekiyor.”

“İıı, evet?..” dedi.

Nereden başlayacağımı bilemeyerek duraksadım. Annemin bu adamın nesini sevdiğini çözmek için bir ipucu bulmak ümidiyle ona baktım. Babamdan çok farklıydı. Babam doğa insanıydı, o tam bir kentli entelektüel. Babam ince uzundu, o

iriyarı. Ama bu, tabii ki doğru soru değildi. Doğru soru, annemin neden bu adam için bu kadar çok şeyden vazgeçtiğiydi. Annem bu adam için ailesinden, evinden, kendi elleriyle bugünlere getirdiği bağından vazgeçiyordu.

“Annen az evvel gelemeyeceğini söyleyen bir mesaj attı.”

Henry elini cebine soktu, bana kanıt olarak telefonunu çıkarıp gösterdi.

“Onun yerine oğlumla buluşuyorum aslına bakarsan. Daha önce hiç La Gare’e gelmemiş.”

“Bir oğlun mu var?”

“Evet, bir oğlum var.”

“Boşandın mı?”

“Teknik olarak hayır.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Henry evli miydi? Bir yerlerde onun nerede olduğunu merak eden bir karısı mı vardı? Annemle Henry birlikte olabilsin diye iki yuva mı yıkılıyordu?

“Bir oğlum var ama annesiyle hiç evlenmedik. Yakın arkadaşlık. Hâlâ öyleyiz.” Eliyle menüyü işaret etti. “Bize katılmak ister misin? Benim oğlum da şarap üreticisi. Buralarda yeni sayılır. Birbirinizle konuşmak hoşunuza gidebilir.”

“Hayır, Henry, alınma ama bu, sanırım hayatta yapmak isteyeceğim son şey.”

“Alınmadım.” Bir an duraksadı. “Seni tekrar gördüğüme sevindim,” dedi.

Ben onu görmeyi ne kadar istiyorsam o da beni görmeyi ancak o kadar istiyormuş gibiydi. Tuhaf ama bu, ona karşı içimin ısınmasına sebep oldu.

Sonra öne doğru eğildi, gözlerimin içine baktı ve daha da tuhaf bir şey oldu, aniden onun karşısında çaresizce dikilen kişi ben oluverdim.

“Bak, Georgia, annenle aramızda olanları anladığını sanmak kolay,” dedi. “Dışarıdan bakarken insana öyle gelir.”

Annemle ilgili bir konuda bana dışarıdan bakan kişi muamelesi yaptığı için ona sert bir bakış attım.

“Söylemeye çalıştığım şey şu: Ben anneni gerçekten çok seviyorum,” dedi.

“Ve bu da bir aileyi parçalaman için yeterli, öyle mi?”

Henry başını iki yana salladı. Konuştuğunda sesinde bir tını fark ettim. Annemden kolay vazgeçmeyecekti, gerekirse sert oynamaya hazırды. “Bu onun tercihi, benimle ilgisi yok.”

Bir an sustu. Tekrar konuştuğunda sesi yumuşamıştı ama ısrarcıydı.

“Annen bana şarap yapımıyla ilgili birkaç şey öğretti. Bana çok büyüleyici geldi. Belki müzikten çok da farklı olmadığı için. Zamanlama her şey.”

Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini bilemeyerek devamını bekledim.

“Annen ilk gün provaya, üzerinde çok şık olduğunu sandığı yeşil bir tulumla geldi. Ama şık değildi, acayıpti. Annen hayatım boyunca gördüğüm en acayip ve güzel kadındı.”

O anın hatırasıyla başını sevecen bir şekilde salladı.

“Ama oğlum daha yeni doğmuştu. Ve ben oğlumun annesinden ayrılana kadar annen çoktan babanla tanışmıştı.” Duraksadı. “Yani eğer annenin neden benimle birlikte olduğunu anlamaya çalışıyorsan bunu ona sorman lazım. Çünkü bana sorarsan, ben ikimizin aynı ritimde buluşmasını otuz beş yıldır bekliyorum.”

Bu sözler karşısında ağzım açık kalakaldım. Ve gözlerindeki yoğunluk karşısında. Gözlerindeki yoğunluk, daha doğrusu tutku, insanı neredeyse hipnotize ediyordu. Gözlerinde

dürüst, samimi ve itiraz edilemez bir ifade vardı. Böyle bir kendine güvene itiraz edilemezdi. Ve tüm bu yoğunluğu anneme yönelmişti. Annem buna nasıl arkasını dönebilirdi ki?

“Bunları duymak istediğimi nereden çıkardığını anlamadım,” dedim huysuzca.

Gülümsedi. “Çünkü buraya benimle konuşmaya geldin,” dedi.

“Sana çekip gitmeni söylemek için.”

Başını iki yana salladı. “Bu, mümkün değil.”

İşte yine o tını. Daha da kötüsü o kesinlik, o kendinden eminlik. Annemle ikisinin birbirleri için yaratıldığına emindi. Babam bundan ne kadar eminse o da o kadar emindi.

Bu ona bir soru sormak istememe sebep oldu. Annemle babamın aşkını anlamasını, böyle aşk dolu bir evde büyümeyi anlamasını beklediğimden değil, nasıl anlayabilirdi ki? Hem anlasa bile bu, onun annemle birlikte olma arzusunu azaltmazdı ki.

Ama zaten sorum bu değildi. Sırılsıklamdım, üşüyordum, yorgundum. Eve gidebilmem için yirmi dolar borç verir mi diye sormak istiyordum. Derken restoranın kapısı açıldı ve karşımda o duruyordu.

Süveteriyle.

Jacob. Parçaları birleştirmeye başladım. Jacob, New York’ta büyümüştü. Jacob’m annesini tanıyordum ama babasını hiç görmemiştim. Babası Henry miydi? Henry’nin soyadını bilmiyordum ama buraya New York’tan taşındığını biliyordum. Jacob’ın şarap üreticisi olduğunu biliyordum. Demek buydu. Bu iki adam, baba-oğul, annemle babamın hayatım parçalıyordu. Henry, annemle babamın evliliğini yıkıyordu. Jacob da işlerini.

Jacob yarım bir gülümsemeyle Henry'ye elini uzattı.

"Ben Jacob McCarthy," dedi.

"Henry," diye karşılık verdi Henry. "Henry Morgan."

"Tanıştığımıza sevindim, Henry," dedi Jacob.

Henry restorana girip bizi baş başa bıraktığında rahat bir nefes aldım. Teorim yanlış çıkmıştı.

Jacob camdan Henry'ye bakmaya devam etti.

"Bu, o Henry Morgan mı?"

"Şimdi de klasik müzik uzmanı mı oldun?"

"Henry Morgan'ı tanıyacak kadar bilirim en azından," dedi.

Ardından bana gülümseyerek baktı ama ıslak bir köpek gibi görünmem hakkında bir yorum yapmadı.

"Asıl soru, burada bilmediğim şey ne?" diye sordu.

Kapalı kapıyı işaret ettim. "Henry annemin uygunsuz âşığı ve Henry'ye sorarsan da ruh eşi," dedim. "Ayrıca ağabeylerim bugün masadaki etli güvece rağmen az kalsın birbirlerini öldüreceklerdi. Bir de yangın musluğuyla bir olayımız oldu."

Jacob bir nefes aldı. "Hepsi bu mu?"

"Bir de nişanlımı sevmediğime dair bir teori var. Hımmm, bir de taksi parasına ihtiyacım olacak."

Jacob ceketinin cebinden cüzdanını çıkardı. "O konuda yardımcı olabilirim," dedi.

Cüzdanından bir ellilik çıkarıp bana uzattı.

"Teşekkürler," dedim. "Burada Lee'yle mi buluşacaksın?"

Sanki onu yeni hatırlamış gibi başını salladı. "Lee. Evet," dedi. "Başka yerlere gitmeye niyet edip duruyoruz ama bu saatte mutfağı açık olan tek yer burası. Lee, Korsan Kampi'nda, oradan geç çıkıyor."

"Korsan Kampi?"

“Hı hı, Korsan Kampı.” Başını salladı. “Lee’nin gittiği bilgisayar kursunun adı. Tim O’Reilly diye bir adam veriyor. Adamın teknoloji konusunda bilmediği yok anlaşılan, Lee onu öve öve bitiremiyor. Kamp da bir nevi bilgisayar inekleri cenneti gibi bir yer.”

“Demek Lee, chia tohumu, bilgisayar ve Vera Wang seviyor. İlginç biri.”

“Al benden de o kadar.” Bunu düşünürken gülümsedi. Ardından hâlâ elindeki cüzdanıyla restoranı işaret etti. “İçeri gelip bir şeyler içmek ister misin?”

Başımı eğip kendime baktım. Kotum ve beyaz tişörtüm ıpsıslaktı. “Gelmesem daha iyi,” dedim.

Jacob elini uzatıp boynumun arkasında tuttu, sanki bana dokunacakmış, sanki beni ısıtacakmış gibi. Ürperdim. Elinin neredeyse dokunmak üzere olduğu ensemde, bir ürperti dolaştı.

“Hadi gel,” dedi. “Böylece Lee güvenli web sitelerine giriş şeklimizi tamamen değiştirecek algoritmayı açıklarken aptal aptal bakan tek kişi ben olmam.”

Bu, aslında eve dönmekten daha cazip gelmedi değil ama yine de başımı iki yana salladım. “Henry de içeride.”

“Şu uygunsuz âşık.”

Başımı salladım.

Omuz silkti. “Başka bir akşam o zaman.”

Parayı cebime koyarken gülümsedim. “Bu arada bunu sana geri ödemeyeceğim,” dedim.

“Niyeymiş o?”

“Ailemin başını alıyorsun. Ben de senden havadan bir ellilik alabilirim bence.”

Başını salladı. “Elli doları hak ettin.”

Döndüm, buralarda bir taksi bulabileceğim tek yer olan meydana doğru yürümeye başladım.

Arkama baktığımda Jacob hâlâ orada duruyor, beni izliyordu.

Ayrı geçireceğimiz gecenin geri kalanı için cesaret verircesine başını salladı. Sanki gecenin geri kalanını benimle geçirmek istermiş gibi. Yani öyle olmadığını bilmesem belki bana öyle gelebilirdi.

“Niye öyle bakıyorsun?” diye seslendi.

Omuz silktim, bunu nasıl söyleyebileceğimi bir an düşündüm. “Şeeey, karşıma çıkıp duruyorsun. Tam da sana ihtiyacım olduğunda.”

Gülümsedi. “Bazı insanlar bunun hoş bir şey olduğunu söylerdi,” dedi.

Ardından restorana girdi.

Şarapçı Yalnız İçer

*E*ve döndüğümde Ben kanepede uyuyordu. Belli ki ben dönene kadar uyanık kalmaya çalışmıştı, televizyon açıktı, ayakkabıları hâlâ ayağındaydı. Ama uykuya yenik düşmüştü. Üstüne bir battaniye örttüm ve merdivenlere yöneldim. Maddie de ikizlerle birlikte annemle yatıyordu. Yatağa kolayca sığışmış, annemin koltuğunun altına girmişti.

Bobby'nin yatak odasının ışığı yanmıyordu, kapısı sımsıkı kapalıydı. Margaret'in içerde onunla olduğunu, sorunlarını konuşarak çözmeye çalıştıklarını hayal ettim. Fakat kendi odamın kapısını açtığımda Margaret'i orada buldum. Yanında bir kutu mendille, ayaklarını yastıklara doğru uzatmış, uyuyakalmıştı.

Üstüme kuru bir sweatshirt geçirip odadan çıktım, bağ evinin yolunu tuttum. Görünen o ki bu gece uyuyabileceğim tek yer orasıydı.

Babam uyanıktı, elinde bir kadeh şarapla iş çizelgesini inceliyordu. İyi bir şarap üreticisi olmak yerine harika bir şarap üreticisi olmasının sırrı işte bu çizelgedeydi. Çizelgede bağdaki

her bir üzüm, her bir klon listelenirdi. Mahzenin neresinde fermente oldukları, her birini ne kadar süre fermantasyonda bırakacağı, nihai ürüne girecek bileşimler tek tek yazılırdı. Bu çizelge tüm sürecin en son işiydi. Sonra babam kış boyunca şarabın tadına, rengine göre değişiklikler yapardı. Ona sorarsanız onu iyi bir şarap üreticisi yapanın bu kısım olduğunu söylerdi. Değişiklik yapmak istemesi değil, ama en nihayetinde değişiklikleri geri almak istemesi.

Çizelgede bir şeyin altını çizirken, bakışlarını kaldırmadan, “Herkesten kaçıyor musun?” diye sordu.

“Senden değil,” diye karşılık verdim.

Başını kaldırıp gülümsedi. “Şanslıyım, ha?”

Bankta yanını işaret etti, geçip oturdum. Ayakkabılarımı çıkarıp dizlerimi yukarı kaldırdım. Lavanta, papatya, bal kokulu bağ havasını içime çektim. Kokular eski hatıraları geri getirdi, böyle gecelerde burada nasıl kendimi huzurlu hissettiğimi hatırlattı. Bazen yatma vaktimi geçirir, babam iş çizelgesi üstünde çalışırken yine böyle yanında oturdum. Babam arada sırada başını kaldırıp bana ne yaptığını açıklardı.

Fakat bu gece iş çizelgesini bir kenara bıraktı ve bana da bir kadeh şarap doldurdu. “Finn iyi mi?” diye sordu.

Başımı salladım. Burada, verandada güvendeydim. Bağ, tüm kötü ve istenmeyen şeyleri dışarıda tutan şefkatli bir bariyer gibiydi.

“Onu bara bıraktığın için teşekkürler,” dedi babam.

Aslında tam olarak bara bırakmadığımı söylemenin yeri değilmiş gibi geldi, ben de söylemedim.

Şarap şişesini uzattı. “2005.”

Etiketsiz mavi şişeyi aldım. Babamın 2005 bağ bozumundan bir sürü şarabı vardı ama söyleyiş şekline bakılırsa 2005,

Blok 14'ü kastettiği açıktı. İş çizelgesinde asla harmanlanmayan, bağımızda yaptığı ilk şarap. Her yıl, diğer tüm üzümler toplandıktan sonra, sadece on dördüncü blokun üzümlerinin toplanması bağ bozumu partisinden sonraya kalırdı. Onlar babamın en değerli üzümleriydi. Onları en sona bırakır ve oldukları gibi fermente ederdi.

Blok 14 bazı yıllar çok iyi olurdu, bazı yıllar işler o kadar yolunda gitmezdi. En saf hâliyle biyodinamik. Ve 2005 muhteşemdi. Her yudumu ayrı bir şölendi. Babama iki ulusal ödül kazandırmıştı ve distribütörü şişesine doksan dolar fiyat koyması için ısrar etmişti. Babam tüm şarapların parasını 2005'in ödediğine dair espri yapardı. Bu gece bunu içmek benim için ayrıca huzuru yudumlamak gibiydi.

“Fena değil, ha?” dedi babam.

İyi bir Pinot Noir'ın olması gerektiği gibi orta gövdeli, karmaşık ve yoğun aromalıydı. Kokusunu içime çektim. “Güzel.”

“Sadece güzel mi? Eh, o da olur.”

İş çizelgesini işaret ettim. “Nasıl gidiyor?”

Gülümsedi. “Son üzümler iyi çıktı,” dedi. “Güneybatı köşesinin tamamı çok iyi çıktı. On dördüncü bloku topladığımızda kendimi daha iyi hissedeceğim ama üzümler tamamen olgunlaşsın diye biraz daha zaman vermek istiyorum.”

“Hava tahminlerinde sorun yok o zaman, ha?”

“Sorun yok. Ama daha önce yanıldıkları oldu.”

İş çizelgesinin son sayfasında en üstteki hava tahmin raporlarını gösterdi. Her gün onları güncellerdi ve şu anda beşi de güneşli bir hava gösteriyordu.

“Jacob başımın etini yiyor,” dedi. “On dördüncü bloku da artık toplamamız gerektiğini düşünüyor.”

“Onu niye dinleyesin ki?”

Babam kadehine uzandı, bu soruyu bir düşündü. “Hımm, onu dinlemem için iyi para ödüyor.”

“Bana sorarsan yeterli değil.”

“Neyse ki sadece bana soruluyor.”

Ardından kadehini bana doğru kaldırdı, bir parça hüzünle gülümsedi.

“Gerçi sen sormuyorsun ama,” diye ekledi, “bağla ve ailemizle ilgili gelişmeleri, Ben’le ikiniz arasında olup bitenlerden ayırman iyi olabilir. Bunlar apayrı konular.”

Bana hepsi aynı geliyordu: Bağlı kaybetmemiz, ailemizin dağılması. Finn ve Bobby ve Margaret. Annemle babam. Ben ve Maddie. Michelle. Bana hepsi birbirine bağlıymış, hepsinin özünde aynı şey ya da aynı şeylerin yokluğu yatıyormuş gibi geliyordu. Güvene ne olmuştu? Birbirine kendini güvende hissettirmeye, sevildiğini hissettirmeye ne olmuştu? Güven diye bir şey kalmamıştı. Belki de gerçekten her şey birbirine bağlıydı. Her şey senkronize bir şekilde babamın bağa arkasını döndüğü anda parçalanmaya başlamıştı ve biz hepimiz babamı durduramayacak kadar kendi derdimizle meşguldük.

“Sen de bana sormuyorsun ama belki senin tüm bunları ayrı şeyler olarak düşünmemen iyi olabilir. Her şey tepetaklak oluyor.”

“Hiçbir şeyin tepetaklak olduğu falan yok,” dedi babam.

“Bilmem farkında mısın, bu gece oğulların birbirini öldürmeye çalıştı.”

Bunu bir an düşündü. Sonra başını sallayıp bu düşünceleri zihninden kovaladı.

“Finn’le Bobby yanlış sebepten kavga ediyor. Yine de en azından kavga ediyorlar.”

“Kavga etmelerinin nesi iyi?”

“Çünkü ancak bu şekilde daha iyi bir yere ulaşırsın.” Omuz silkti. “Eğer kavga edersen, mücadele edersen eninde sonunda sorunları çözersin. Öbür türlü herkes kendi köşesine çekilir ve sorun ortada kalır, bir çözüme kavuşamaz.”

Başımı kaldırıp eve doğru baktım. Tüm ışıklar sönmüştü. Ama kimse olması gereken yerde uyumuyordu. Annem yatak odalarında babamsız yatıyordu, belli ki babam bunu kabullenmişti. Bu bağı yoktan var eden babam, tüm güçlüklerle rağmen ailemizi bir arada tutan babam şimdi öylece pes ediyordu. Aniden tüm bu olanların en korkutucu yanı buymuş gibi geldi.

“Bu, sen değilsin,” dedim.

Bana baktı. “Mücadele etmememden mi bahsediyorsun?”

Babam tüm hayatı boyunca bu bağ için mücadele etmişti. Ailemizdeki herkesin mutluluğu için mücadele etmişti. “Evet.”

Kendine biraz daha şarap koydu, ardından benim boş yüzük parmağımı işaret etti.

“Ya sen?” dedi.

Çikolata Parçacıklı Krep

Finn'le Bobby'nin hâlâ evde yaşadığı son bağ bozumunda biz üç kardeş hep birlikte bağ evine taşınmıştık. Babam evde annemle kalmıştı. Bağ bozumunda çalışmamız şartıyla babam orada kalmamıza izin vermişti. Bize bir bağın nasıl yürüdüğünü göstermesi için bu, son şansıydı. Bu işi üçümüzün de öğrenmesini istiyordu.

Biz tabii ki bunu gece geç saatlere kadar uyanık kalmak, sigara içmek ve ödevlerden kaytarmak için bir fırsat olarak gördük. Birlikte vakit geçiriyor, konuşuyorduk. Gerçekten de konuşuyorduk. Kardeşlerin birlikte büyürken genelde es geçtiği bir şeydi bu. Herkes başka şeyler yapmakla çok meşgul olduğundan birbiriyle gerçek anlamda konuşmaya vakit ayırmazdı.

Babamın öğrenmemizi istediği asıl şeyi daha yeni anlıyordum. Derdi bağ değildi. Bizi baş başa bırakarak birbirimiz hakkında bir şeyler öğrenmemizi istemişti.

Düğünümden beş gün önce bağ evindeki ikinci odada başka bir dünyaya uyandım. Finn'in söyledikleri tüm gece kafamda dönüp durmuştu. Eğer Ben'i gerçekten sevseydim daha farklı davranacağım konusunda haklı olabilir miydi? Düşününce öylesi daha basit geliyordu. Ama ben de kendimce gayet basit hareket ediyordum. Sanki Ben'in hatası beni de doğru davranmaktan azat etmiş gibi.

Bağ evinden çıktım, babamın masada bıraktığı soğuk kı-zarmış ekmekle reçele dokunmadım. Babam çoktan kalkıp gitmişti. Bağ bozumunun bu son günlerinde dinlenmek diye bir şey yoktu.

Eve doğru yürümeye başladım. Hem Finn'in hem babamın söyledikleri konusunda içimi rahatlatabilecek tek kişiye, elimden geleni yapmayı denemem gereken tek kişiye gittim. Maddie'ye.

Maddie çoktan kalkmış, kalpli taytını giymiş, annem ve itfaiyeci üniformaları içindeki ikizlerle annemin yatağında *Güzel ve Çirkin*'i seyrediyordu.

Üçünü böyle, bizim çocukken yaptığımız gibi sabah yataktaki film seyrederken görmek beni bir an afallattı. İkizler sanki Bobby'yle Finn'di, Maddie de küçük ben.

Annem hüzünlü görünüyordu, eğilip alnına bir öpücük kondurdum.

"Bu, ne içindi?" diye sordu.

"Bugün yeni bir gün."

Solmuş kotuma, askılı tişörtüme, gevşekçe tepede topladığım saçlarıma baktı.

"O zaman belki bir duş yaparsın."

Anneme gülümsedim, Maddie'ye döndüm. "İyi uyudun mu, hayatım?"

Maddie gözlerini ekrandan ayırmadan başını salladı. “*Güzel ve Çirkin*’i izledik.”

“Dün gece de mi bunu izlediniz?”

Maddie, gözleri hâlâ ekranda, keyifle gülümsedi. “İki kere.”

Annem omuz silkti. “Hiç bana bakma,” dedi. “Ben hangi konularda mücadele etmeye degeceğini seneler önce öğrendim. Hem hiçbir şey öğrenmiyorlar da denemez.”

“Ne öğreniyorlar, anne?”

Çocukların prensese kilitlenmiş mutlu yüzlerini işaret etti. “Sadakat.”

Tekrar Maddie’ye döndüm. “Maddie, hayatta en sevdiğin kahvaltı ne?”

“Krep,” dedi.

“Çikolata parçacıklı?”

Bana gizli şifreyi çözmüşüm gibi baktı. “Nasıl bildin?”

“Eğer baban izin verirse benimle krep yemeye gitmek ister misin? Bu yakınlarda dünyanın en şahane çikolata parçacıklı kreplerini yapan bir yer biliyorum.”

“Sadece senle ben mi gideceğiz?” Bu konuda kuşkuları var gibiydi ama çikolata parçacıkları konusunda garanti verircesine gözlerinin içine baktım. Ve diğer her konuda da.

Josh’a döndü. “Kaskını alabilir miyim?”

Josh kendini filme kaptırmıştı, hiç düşünmeden kaskını çıkarıp verdi.

Kaskı alınca Maddie tekrar bana döndü.

“Filmi geri geldiğimizde izleyebilir miyim?”

Annem bana bir bakış attı. “Mücadele zamanı,” dedi.

Ve kabul ettim.

Violet Kafe gerçekten dünyanın en iyi çikolata parçacıklı kreplerini yapıyordu. Dört farklı çikolatadan: Bitter, sütlü, beyaz, espresso. Ve dört kocaman krep birden geliyordu. Birtirmek neredeyse imkânsızdı.

Maddie, tabaklarına saldıran ağabeylerimden beri görmediğim bir başarıya imza atarak bunu başardı. Yavaş yavaş, teker teker, her bir lokmasını özenle akçaağaç şurubuna batırıp pudra şekerine bulayarak hepsini yedi. Bir ara garson gelip krepini bitirip bitirmediğini sorduğunda onu elini sallayarak geri gönderdi. Tam bir profesyoneldi.

“Krepi seviyorum,” dedi.

“Bunlar senin standartlarına uygun mu bari?”

Heyecanla başını salladı. “Evet, evet,” dedi. “Kesinlikle.”

Bir an kusacak gibi göründü. Bir yandan krepleri yerken bir yandan da konuşmak onun için biraz fazlaydı. Fakat sonra yeniden canlandı ve milkshake’ine uzandı.

“Annem her pazar beni, bizim eve yakın bir kafeye krep yemeye götürüyor. Onların kreplerinde limon da oluyor. Limonlu ve bol çikolata parçacıklı. Eğer sana pek iyi bir fikir değil gibi geldiyse yanılıyorsun, acayip iyi.”

Gülümsedim. “Sen öyle diyorsan öyledir.”

O da gülümsedi. “Ama bunlar daha iyi. Babam da bu krepleri severdi...”

Maddie başını önüne eğdi. Sanki aniden bir gerçeğin farkına varmış gibi. Muhtemelen gayet basit bir gerçektir: Bunu benim de bildiğim gibi. Babasıyla ilgili bildiği şeyleri ben zaten biliyordum.

“İstersen ona da götürelim,” dedim.

Yine gülümsedi. “Benim için de biraz daha alabilir miyiz?” diye sordu.

“Elbette.”

Maddie yeniden yeme işine döndü, çatalıyla tabağın dibini sıyırdı. “Annem bana, senin iyi bir insan olduğunu söylemişti,” dedi.

Maddie’ye afallayarak baktım, işte buna şaşırmıştım. “Öyle mi söyledi?”

Başım salladı. “Senin babamın arkadaşı olduğunu söyledi. Annemin arkadaşı Clay gibi.”

Ben bunu düşünürken Maddie ağzına bir çatal daha krep attı. Michelle belli ki bana destek atmıştı. Bu, onun iyi niyetli olduğunu göstermez miydi?

“Clay doğum günümde beni gezmeye götürdü. Annemin filmi için California’daydık. Gelip beni aldı, marulları baharatlı bir yere gittik. Yanında da köfte. Kore yemeği. Eğer sana kötü bir şeymiş gibi geldiyse yanılmıyorsun, acayip kötüydü.”

Elimde olmadan bir kahkaha attım. Uzanıp o küçük yüzüne dokunmamak için de kendimi zor tuttum. “O zaman biz oraya gitmeyiz.”

Başını kreplerinden kaldırıp bana baktı. “Clay şimdi California’da yaşıyor. Los Angeles’ta. Babamın evine yakın.”

“Hımmmm, belki bizi onunla tanıştırsın.”

Gözlerini kocaman açtı. “Clay oraya taşındığından beri artık annemle iyi arkadaş değiller. Ama biz hâlâ arkadaşız. Yani belki buraya gelir. Bir sonraki doğum günümde.”

O zaman anladım. Hiç anlamak istemediğim bir şeyi anladım. Ben’in, Michelle’in hangi koşullar altında onu arayıp bir kızları olduğunu haber verdiğini niye benim bilmemi istemediğini anladım.

Maddie başını iki yana salladı. Bir an onun da aynı bağlantıyı kurduğunu sandım. O çocuk aklıyla, Clay'in neden gittiğini çözdü zannettim.

"Hayır," dedi gözleri dolu dolu.

Ona doğru yaklaştım. "Maddie, tamam, her şey yolunda."

Başını iki yana salladı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürdü. "Değil."

Sonra önünü işaret etti ve üzüntüsünün sebebinin anladım. Tabağı boştu, tüm kreplerini bitirmişti.

Kafenin kapısına yürürken Maddie itfaiyeci kaskıyla bir kadına çarptı. Metal çerçeveli gözlükleri olan, koyu renk saçlı kadın tezgâhta oturuyordu, önünde bir kâse yulaf ezmesi vardı. Çantasının yanında da küçük bir pakette chia çekirdekleri.

Lee. Niye şaşırıyordum ki? Jacob sabahları sık sık buraya geldiklerini söylemişti. Yine de yulaf ezmesini kaşıklarken onunla şahsen karşılaşmak farklıydı.

Maddie kapıya koştururken kaskıyla onu sıyrınca Lee düşmemek için tezgâha tutunmak zorunda kalmıştı.

"Hey!"

"Özür dilerim," dedi Maddie.

Sonra bu yabancı kadın olur ya ona bağırırsa ya da bir şey yaparsa diye onu korumam için hemen dönüp benim elime uzandı. Elini tuttum, Lee'ye gülümsedim.

"Krep sonrası sendromu yaşıyoruz," dedim.

Lee başım geriye atarak içtenlikle güldü. "Sorun değil." Ardından kaşığıyla kendi sağlıklı kahvaltısını işaret etti. "Keşke ben de krep sonrası sendromu yaşayabilseydim."

Maddie sıçradı, itfaiyeci kaskı gözlerinin üstüne düştü. “Eğer krep sipariş edersen ben seninle paylaşıyorum.”

Lee, Maddie’ye dönüp gülümserken ben de onu inceledim. O gözlüklerin ardında porselen gibi bir cildi vardı. Taş bebekler gibi. Muhtemelen Maddie de bu yüzden ondan gözlerini alamıyordu.

Lee tekrar bana döndü. “Çok şeker,” dedi başıyla Maddie’yi işaret ederek.

“Benim başarım değil,” dedim. “Nişanlımın kızı.”

Lee başını salladı. “Bonus olmuş,” dedi.

Maddie yeni hayranı Lee’ye gülümsedi. Şirin olduğunun söylenmesine ve şirinliğinin kaymağını yemeye alıştı. Ne de olsa bir film yıldızının kızıydı.

Lee’nin chia çekirdekleri paketini tezgâhtan aldı. “Bunlar ne?” diye sordu.

“Chia çekirdeği,” dedi Lee.

Maddie pakete yeniden şöyle bir baktı, ardından yerine bıraktı. “İyyy.”

Lee güldü. “Evet, bu konuda bir fikir birliği var sanırım. Nişanlım da aynen böyle yapıyor.”

Bunu duyduğumda irkilmiş falan olmalıyım ki Lee başını yana kırdı, bir şey fark etmiş, bir şey düşünürmüş gibi bana baktı.

“Bu yüzden mi tanıdık geliyorsun? Onun aracılığıyla tanışmış mıydık? Kendisi buralı şarapçılardan. Jacob McCarthy?”

Omuz silktim. Yalan değildi ama bir cevap da değildi.

Bir an kafası karışmış gibi oldu, gözlüklerini düzeltti. “Belki de tanıdığım başka birine benziyorsundur,” dedi. “Neyse, ben Lee. Seni olmadığın biriyle karıştıracığım bir dahaki sefer için söylemiş olayım.”

Güldüm ama ondan bir şeyler sakladığım için de kendimi suçlu hissettim. Chia çekirdeği paketini işaret ettim. “Son günlerde bunlar hakkında çok şey duydum,” dedim, doğru bir şey söyleme ihtiyacıyla.

“Mutlaka denemelisin o zaman...”

Kaşığını yalayarak temizledi ve chia çekirdekli yulaf ezmesi kâsesine daldırdı. Yemek istemedim ama başka seçeneğim var gibi görünmüyordu. Çok tanıdık bir jestti; iğrenç olduğu kadar da içtendi.

Kaşığı aldım ve yulaf ezmesini, chia çekirdeklerini, yaladığı kaşığı ağzıma sokuverdim. Yapış yapış bir karışımdı.

Maddie tişörtüme asıldı. Bu kadar şirin ve uslu olduğu yeterdi. Bu kadar yetişkin muhabbeti yeterdi. “Hadi!”

Bu beni bir cevap vermekten kurtardı. Gülümseyerek kaşığı geri uzattım.

Maddie elimden tutup beni kapıya doğru çekiştirirken Lee arkamızdan el salladı.

Davetsiz Misafir

Eve geri döndüğümüzde kapının önüne büyük bir SUV park etmişti. Tuhaf geldi ama gizemi çözmem fazla uzun sürmedi. Eve girdiğimizde Maddie üst kata filmine koştu, ben de mutfığa gittim. Ben elinde kupayla kahve makinesinin yanında dikilmiş gülüyordu.

Michelle'le.

Michelle Carter. Benim mutfığımda.

Muhteşem görünüyordu. Öyle çok özel bir çaba göstermediği hâlde, uzun ipek elbisesi ve kovboy çizmeleriyle yine de çarpıcıydı. Kızıl saçlarını tepede dağınık topuz yapmıştı. Onun da elinde kupa vardı. Benim kupam. Ama kupamı sanki ona aitmiş gibi tutuyordu. Benim ailemin mutfığında sanki kendi mutfığındaymış gibi rahattı. Tezgâha rahatça yaslanmıştı, yüzü Ben'e dönüktü.

Nişanlım başım kaldırdı ve beni gördü. "Hey, selam," dedi.

Ardından Michelle'e doğru bir işaret yaptı.

"Michelle, Maddie'yi almaya erken geldi," diye açıkladı.

Kalbim deli gibi çarpıyordu, öyle ki duymalarından korktum. Dostça bir gülümseme takınmaya çalıştım. “Anladım.”

“Böyle pat diye çıkıp geldiğim için özür dilerim,” dedi Michelle. “Telefonum şarap diyarında çekmiyor.”

“Londra’ya dönmeden önce Michelle buraya gelip seninle tanışmak istemiş,” dedi Ben gözlerinde özür dileyen bir ifadeyle bana gülümseyerek.

“Ya da yeniden tanışmak diyebiliriz,” diye araya girdi Michelle.

Yumuşacık bir sesle konuşuyordu –hani sırf duymak için ona doğru eğilmek istemenize sebep olan seslerden. Sesinden hoşlanmadım, sokaktaki tuhaf karşılaşmamızı hafifletme gayretinden hoşlanmadım. Başka zaman olsa yapılması gerekenin bu olduğunu düşünebilirdim ama kızıyla yaptığımız küçük konuşmamızdan sonra düşüneneğim son şey bu olurdu.

Michelle bana gülümsediğinde yüzü aydınlandı. Gülümsemediği zaman güzeldi, gülümsediğinde -size gülümsediğinde- resmen büyüleyiciydi. Büyüsüne kapılmamak imkânsızdı. Michelle de bunu biliyordu. Tabii ki biliyordu. Dünya üzerindeki neredeyse her erkek tarafından tescil edilmişti.

Ve sanki bu göz korkutucu imajı yetmezmiş gibi, bu muhteşem kadın şu anda nişanlımın burnunun dibine sokulmuşken ben daha duş bile almamıştım.

“Benjamin bana senin hakkında harika şeyler anlattı.”

Elini Ben’in koluna koydu. Tapusu onun elindeymiş gibi. İki kişi birlikteymiş de ben karşılaştıkları biriymişim gibi.

“Öyle mi?”

“Evet, kesinlikle,” dedi Michelle.

Yine bana gülümsedi ama bu seferki etkileyici değildi. Bu sefer beni etkilemek gibi bir niyeti yoktu. Gözleri buz gibiydi, beni delip geçiyor, âdeta meydan okuyordu.

O gözler dimdik gözlerimin içine baktı, ta ki ben nişanlma dönünceye kadar. “Seninle bir saniye yalnız konuşabilir miyiz, Ben?”

Nişanlım utanmış gibi Michelle’e bir göz attı. “Elbette.”

“Seni tekrar gördüğüme sevindim,” diye arkamdan seslendi Michelle o yumuşacık sesiyle, ben hışımla mutfaktan çıkarken.

Arka kapıdan bahçeye çıktım, Ben de peşimden geldi. Şimdi nereye gideceğimize dair hiçbir fikrim yoktu. Böylece kendimizi düğün çadırının altında dikilirken bulduk.

Beş gün sonraki düğünümüz için kurulan çadırın altında.

“Çok üzgünüm, Georgia,” diye başladı Ben. “Erken geldi.”

Nefesimi toparlamaya çalıştım. Güneş tepede parlıyordu ama her nasılsa sırtımda bir ürperti dolaştı.

“Buraya gelip bir merhaba demek için ısrar etti,” dedi Ben.

“Peki, bana haber vermek aklına gelmedi mi?”

“Seni aradım ama açmadın.”

Telefonum üst kattaydı. Kahvaltıya giderken yanıma almamıştım, şimdi de yanımda değildi. Çocuk sahibi olmakla ilgili bilmediğim bir şey daha. Telefonunuz daima yanınızda olmalıydı.

“Tanışırırsanız bütün bu olanların daha az tuhaf geleceğini düşünmüştüm ama belli ki hata etmişim. Hemen ona gitmesini söylerim.”

Hafiften sinirlenmiş gibiydi.

“Michelle seni geri istiyor. Bana söyleyemediğin buydu.”

Başını yana eğdi, kafası karışmış gibi baktı. “Ne dedin?”

Maddie, Clay'i son gördüğü günü anlatınca gerisini çözmek zor olmamıştı. Michelle'le Clay ayrılmıştı, Michelle bunun üzerine Ben'i aramıştı. Ben'i istediğine karar vermiş ve bunun için harekete geçmişti.

"Bunu bana söyleme gereği duymadın. Ve sonra da onu buraya mı getirdin?"

"Hayır..." dedi.

"Niye bana bakamıyorsun o zaman?"

Başını iki yana salladı. "O... Michelle'in kafası karışık. Benimle şansını denemek ile Maddie'nin babasıyla şansım denemeyi birbirine karıştırıyor. İkisi aynı şey değil."

"Aslına bakarsan aynı şey. Sen busun."

Ben'in gözleri buz kesti. "Michelle'in ne istediğini neden umursuyorsun ki?"

"O senin kızının annesi. Bunun bir ağırlığı var."

"Sana var sadece, bana değil," dedi Ben.

Söylememe gerek var mıydı, Michelle'in de bunu umursadığı açıktı. Belli ki bunu her şeyden çok umursuyordu ki Ben'e gerçeği söylemek için kendi ilişkisi dâhil tüm engelleri aşmıştı.

"Seni yıkıp geçen kadın bu. Ve şimdi seni istiyor."

Başım canı sıkılmış gibi iki yana salladı. "Beni yıktığını falan söylemedim."

İnanamayarak ona baktım. Kullandığı kelimeler hafızamdan bana bakıyordu. Bunu unutmayı tercih etmiş bile olsa Michelle'in zamanında onu terk etmesi tabii ki bir iz bırakmıştı. Ve şimdi geri gelmişti. Michelle'in hâlâ Clay'le birlikte olduğunu zannederken, magazin dergileri birlikte olduklarını yazarken ve Ben benim buna inanmama göz yumarken bile bu, benim için yeterince zordu.

“Bak, şu anda asıl önemli olan şeye konsantre olalım, tamam mı? Michelle ikimizin birlikte yapabileceği en iyi şeyin Maddie’ye iyi birer anne-baba olmak olduğunu biliyor. Bunu biliyor. Seni sevdiğimi biliyor. Seninle evleneceğimi biliyor.”

“Neden?”

“Ne neden? Neden mi seninle evleniyorum?”

Bu soruyu sormak için en ideal zaman olmadığı kesindi. Ama cevabı merak ediyordum. Bizi birbirimize bağladığını sandığım her şey -dürüstlük, içtenlik, arkadaşlık, anlayış- bir anda uçup gittiyse, aramızda tam olarak ne vardı?

“Bana neden öyle bakıyorsun?” diye sordu Ben.

“Neden Londra’ya taşınıyoruz, Ben? İş için mi? Yoksa bu işi onlara yakın olmak için mi buldun?”

“Bu işi istediğimde daha Maddie’den haberim bile yoktu. Benim böylesine içten pazarlıklı olduğumu düşünüyor olmazsın. Bu işi uzun zamandır istediğimi biliyorsun.”

Haklıydı. Belden aşağı vurmuştum. Bu işi uzun zamandır istediğini biliyordum. Defalarca gece geç saatlere kadar oturup bundan bahsetmiştik. Bu, onun hayallerindeki işti: Londra’daki firmada çalışmak, Avrupa’nın her yerinde evler tasarlamak... Benim Londra’da nasıl iş bulabileceğimi konuşmuştuk. Derken bizim firma Londra’da ofis açınca tüm taşlar yerli yerine oturmuştu. Yurt dışında yaşamayı ben de istiyordum, Londra’ya âşıktım... Fakat Ben bunu bu şekilde hatırlatınca, kanıtlamaya çalıştığı bir diğer şey gibi geldi.

Bana doğru bir adım atınca uzaklaştım.

“Maddie’ye arkamı dönemem,” dedi. “Bana ihtiyacı var.”

“Kim senden böyle bir şey istedi ki?”

“Eh, Maddie için orada olmak demek Michelle’e de arkamı dönemem demek.”

“Bu ne demek peki?”

Omuz silkti. “Ben de hâlâ nasıl olacağını bulmaya çalışıyorum.”

Bu, beni durdurdu. Özellikle de Michelle’in nasıl olmasını istediğini bildiğim için. Michelle onu orada bensiz istiyordu.

“Hadi şimdi bırakalım bunları,” dedi Ben. “Hadi biraz yürüyelim.”

Tam o sırada cam tıklatılınca ikimiz de eve doğru döndük. Annem eviyenin önünde duruyordu, bize camdan el sallayıp içeri gelmemizi işaret etti. Arkasında Michelle’le Maddie’yi görebiliyorduk. Michelle kızının göz hizasında olmak için diz çökmüştü.

Annem sanki olduğumuz yere çakılıp kalmamızın sebebi onu görmememizmiş gibi tekrar el salladı. Geçen gece söyledikleri kafamın içinde yankılanıyordu: *Neden vazgeçtiğine dikkat et.*

Yine de dönüp Ben’in gözlerinin içine baktım, kokusunu içime çektim ve “Bence onlarla gitmelisin,” dedim.

“Ciddi olamazsın.”

Başımı çevirmemem için elini uzatıp beni çenemden tuttu. Ama artık geçen yıl boyunca özel hayatı hakkında benden sakladıklarını düşünmeden ona bakamıyordum bile. Maddie’yle kahvaltılara gitmiş, gizli gizli telefonda konuşmuştu... Bana anlatmadığı sırlar biriktirmişti. Michelle’in hâlâ ona âşık olduğu da dâhil. Sadakat en temelde birine kendi hikâyelerinizi anlatmak değil miydi? Nişanlım benimle kendi hikâyelerini paylaşmaktan vazgeçmişti.

“Eğer durum tam tersi olsaydı ben seni anlamak için elimden geleni yapardım. Bunu yapacağımı biliyorsun. Bu, sence ne anlama geliyor?”

Buna bir cevabım yoktu. Tek bildiğim, kalbime bir taş oturduğuydu.

“Beş gün sonra evleniyoruz, Georgia. Beş gün. Bunu hâlâ istemiyor musun?”

Evet demem için yalvarırcasına gözlerimin içine baktı.

Sessiz kaldım.

Bunun üzerine o güzelim boş çadırdan çıkıp gitti.

Sebastopol, California. 1999

*U*zanıp koluna dokunduğunda Dan yorgun ve huzursuz bir şekilde onun peşinden yemek odasına yürüdü.

“Seninle bir dakika konuşmam gerekiyor sadece,” dedi Jen.

Bağ bozumu partisi gecesi idi, bu konuşma için vakti yoktu. Birkaç gün sonra Dan’ın hiç istemediği kadar vakti olacaktı. Sezon bitiyordu. Üzümlerin hepsi toplanmıştı. Asmalara papatya karışımını sürmeye başlamıştı bile. Sonra güzel karısını okyanus kıyısına tatile götürecekti. Onun her istediğini yapmaya hazırdı ama bu gece değil. Fakat işte karısı konuşmak için bu geceyi seçmişti.

“Bir teklif aldım,” dedi Jen. “New York’tan. Beş aylığına birinin yerini almamı istiyorlar.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Senfoni orkestrasından bahsediyorum tabii ki. New York Senfoni değil ama şehir dışında iyi bir orkestra. Bir çelliste ihtiyaçları var. Yine Henry Morgan’la çalışacağım. Henry’yi hatırlıyorsun değil mi?”

Dan, Henry'yi hatırlıyordu ve ondan hiç hoşlanmadığını da hatırlıyordu. Henry konuk şef olarak Portland'daki senfoni orkestrasını yönetmeye geldiğinde Jen onu da şehre sürüklemişti. Konserden sonra otellerinde birlikte bir şeyler içmişlerdi ve Henry'yle Jen sabahın erken saatlerine kadar müzikten konuşmuşlardı. Dan kalkıp odaya çıkabilir, uyuyabilirdi elbette ama onları baş başa bırakmak istememişti. Henry'nin Jen'e bakışları hoşuna gitmemişti. Jen'in bu bakışlardan memnun görünmesi de hoşuna gitmemişti.

"Olağanüstü bir şeftir," dedi Jen.

Henry dudağını ısırdı, bir şey söylemedi. Jen'in Henry'ye hayranlığını ilk dile getirişi değildi bu. Zaman zaman ondan bu şekilde bahsederdi. Endişe edilecek kadar sık değilse de rahatsız edecek kadar sık. Onun gittiği orkestraları takip eder, Henry'nin oğlunun bir mankenle çekilmiş fotoğraflarını ona gösterirdi. Sanki bu bile Henry'nin yeteneğinin kanıtıymış gibi.

"Kabul etmek istiyorsan bu yıl bağı birine devredebiliriz."

"O zamana kadar dönmüş oluruz. Gelecek hafta gideceğim. Üzümler olmaya başlamadan da döneceğiz. Sadece az bir kısmını kaçıracaksın."

"Sessiz sakın kış boyunca."

Jen başını salladı. "Aynen."

Gerçi şu sıralar Sebastopol'de hiçbir mevsim sessiz sakın geçmiyordu. Sebastopol patlamıştı. Buraya bayağı bir akın vardı. Şarap üreticileri Pinot Noir yapmak için arazi satın alıyor, insanlar yeni restoranlar ve dükkânlar açmak için San Francisco'dan buraya taşınyorlardı. Hatta geçenlerde bir otel bile açılmıştı. Bunlar Dan'in yıllardır beklediği gelişmelerdi. Şimdi bırakıp gitmek istemiyordu.

“Kabul etmemi istemiyorsun,” dedi Jen.

“Öyle bir şey söylemedim,” dedi Dan. Sonra aklına gelen ilk kozu oynadı. “Ama çocukların hayatı altüst olacak.”

“Artık çocuk değiller. Lisedeler. New York’ta okula gitmek o kadar da kötü bir tecrübe olmaz. Hatta kızının buna bayılacağına iddiaya girerim. Muhtemelen dönmek istemeyecektir.”

Dan pes etti. “Onlar için sorun olmaz. Ben de bunu niye söylediysem...”

Jen başını iki yana salladı. “Çünkü New York’ta yaşamak istemiyorsun. Sen Burgundy’de yaşamaktan bile hoşlanmadın. Burası dışında herhangi bir yerde yaşama fikri seni hasta ediyor.”

Onu asıl hasta eden, Jen’in Güney Fransa’dan bahsetmesi, Marie’nin yeniden önüne dikilmesi idi. Ona dokunmak için neleri feda etmek üzere olduğunu hatırlamak onu hasta ediyordu. Gerçi Dan ona dokunmamış, odadan çıkmıştı. Bu da bir şeydi, öyle değil mi?

“Jen,” dedi. “Bunu neden yarın konuşmuyoruz? Oturur enine boyuna konuşur, nasıl yapabileceğimize bakarız. Eğer yapmak istediğin buysa, bir yolunu bulmalıyız.”

“Bu akşam cevap vermem gerekiyor.”

“Anladım. O zaman yapmak istediğin bu.”

Jen emin değilmiş gibi başını iki yana salladı. “Beni istemeleri gururumu okşadı.”

“Tabii isteyecekler.”

“Bir seçeneğimiz daha var. Ben yalnız giderim, sen ve çocuklar tatillerde yanıma gelirsiniz. Öyle de yapabiliriz.”

Dan bir daha asla ondan ayrı kalmayacaktı. Geçen sefer olanlardan sonra asla. Dan yeterince güçlü olmadığını düşünüyordu. Yine önünde bir Marie dikilirse...

“Seninle gelmeyi tercih ederim.”

Jen gülümsedi ama sıcak bir gülümseme değildi.

“Ne oldu?”

“Gelmek istediğini söylemekle aynı şey değil bu, Dan.”

“Seninle geleceğimi söylüyorum. Geleceğim. Başka ne istiyorsun, Jen?”

“Sen benden ne istiyorsun?” diye sordu Jen.

Cevabı bekledi. Jen’in, o nasıl kendini Dan’e adadıysa aynı şekilde bir adanmışlık istediği açıktı. Dan’in onun ne istediğini bilmiyormuş gibi davranmayı bırakmasını istediği açıktı.

Sonra Jen döndü ve ondan uzaklaştı. Dan arkasından baktı. Onu durdurması gerekirdi. Jen dile getirmese bile bu teklifi kabul etmeyi ne kadar istediğini bildiğini, bu yüzden tabii ki gideceklerini söyleyip ısrar etmeliydi. Her şey bir yana sırf Jen’in artık New York’a ihtiyacı olmadığını görmesi için bile gitmeleri lazımdı. Jen o hayata yeniden adım attığı anda, yıllar önce doğru hayatı seçtiğini ve en önemseddiği şeyin buradaki hayatı olduğunu anlayacaktı.

Yarın oturup konuşacak ne vardı ki? Dan’in söylemesi gereken şey ortadaydı: *Sen kabul et. Gerisini nasılsa hallederiz.*

Bunu söylemeye, Jen’in duymaya en çok ihtiyacı olan şeyi söylemeye hazırdı.

“Jen,” dedi.

Ama Jen duymadı ve Dan bir kez daha tekrarladı. Çok daha yumuşak bir sesle. Ona duyurmak için çabalamadan. Sanki aynı şeymiş gibi.

Ev

*M*ichelle gidene kadar eve geri dönmek istemiyordum, bu yüzden bağa girdim, şaraphaneye doğru yürüdüm. Yürürken Suzannah'yı aradım.

"Nedir son durumlar?" diye sordu.

"Bitirdim."

"Ne?" Sesi şoke olmuş gibiydi. "Bitirdim de ne demek? Beş gün sonra evleniyorsun."

"Maddie'nin annesi geldi ve kadın hâlâ Ben'e âşık."

"Kaplumbağa metaforumdan hiç mi bir şey anlamadın?"

"Ne alakası var şimdi?"

"Biri kapıyı açtı!"

Asmaların arasında yürümeye devam ederken, o anda hissettiğim şeyden başka bir şey hissetmek için her şeyimi verebilirdim. "Kadının onunla tekrar birlikte olmak istediğini bana nasıl söylemez?"

"Asıl sen o kadının kazanmasına nasıl izin verirsin?"

"Bunun bir yarışma olduğunu bilmiyordum."

"Tabii ki öyle!"

Tüm o çarpıcı güzelliği ve özgüveniyle Michelle'i düşündüm. Bana bayılmamış olabilirdi ama Maddie'yle harika bir ilişkisi olduğu ortadaydı. Ve eğer bir şekilde o şansı yakalarsa Ben'e karşı da harika olacağını görebiliyordum.

"O zaman ben kaybettim."

"Hayır, kaybetmedin. Kadın birazcık ünlüyse ne olmuş? Birazcık muhteşemse?"

"Birazcık muhteşem olmak diye bir şey mi var?"

"Tamam, diyelim ki birazcık muhteşemden daha muhteşem," dedi. "İnanılmaz muhteşem. Ama sen de o kadar kötü değilsin."

Güldüm.

"Ben ciddiym. Akıllısın, başarılısın, tanıdığım en sevgi dolu insansın. Güzelliğini söylemiyorum bile. Michelle Carter'ın sana karşı bir üstünlüğü yok."

"...dedi en yakın arkadaşım."

"Birlikte olman gereken adam da söylüyor," dedi Suzannah. Bir an durdu. "Bunu aşmanız için hâlâ çok geç değil."

"Niye onu affetmem için ısrar ediyorsun?"

"Çünkü yanlış yapıyorsun."

Kalbimdeki taş daha da ağırlaştı. "Niye böyle şeyler söylüyorsun?"

"Çünkü çok geç olmadan söylemek zorundayım." Sustu, beni nasıl ikna edeceğini düşündü. "Charles lisede beni aldatmıştı. Bunu sana hiç söyledim mi? Söylemişimdir mutlaka."

Bunu bana yüz kere falan anlatmıştı. Daha işteki ilk günümde, iş çıkışı beni "cehenneme hoş geldin" içkisine götürdüğünde ilk anlattığı hikâyeye bu olmuştu. Hukuk firmalarının kadın avukatları birbirine düşman etmeye çalıştığını söylemiş, bunun yerine arkadaş olmayı önermişti. Ardından da

arkadaşlık konusunda ciddi olduğunu kanıtlamak için bana kocasının ihanetini anlatmıştı. Charles'ın onu lisedeyken aldatmış ancak hikâyenin yarısında ortaya çıkmıştı. Yine de onları tiyatro kulübünün başkanı olan kızla yiyişirken gördüğü anı, dün gibi hatırlıyordu.

“Eğer o zaman onu affetmeseydim, onunla bir hayatın vazgeçmiş olacaktım. Birlikte bir aile kuramayacaktık. Yaşadığımız bunca güzel şeyi yaşayamayacaktık. Onu affetmekle kazançlı çıkan ben oldum. Ben'i affet. Sen de kazançlı çıkacaksın.”

“Arada ufak bir fark var ama. Charles sana yalan söylediğinde on beş yaşındaydı.”

Bir an duraksadı. “Detaylar, detaylar,” dedi sonra. “Önemli olan şu ki, siz birbirinizin kaderisiniz. Böyle bir ilişki yakalamak ne kadar zor biliyor musun sen? Bunu sürdürebilmek daha da zor. Siz tıpkı benle Charles gibisiniz.”

Başımı iki yana salladım. Bana hiç öyle gelmiyordu. Yoksa şu anda bu durumda olmazdık.

Bir sessizlik daha oldu. “Neden eve dönmüyorsun?”

Los Angeles'ı, boş evimi düşündüm. Şimdi her zamankinden uzak ve imkânsız gelen Londra'yı düşündüm. Sonra başımı kaldırdım, bir başkasının mülkiyetine geçmek üzere olan güzel bağımıza baktım.

Ve birden evimin neresi olduğunu bilemedim.

Şarabın Tarihi

Babam nasıl şarap yapılacağını anlamak için şarabın tarihini bilmeniz gerektiğini söylerdi. Şarabın tarihi binlerce yıl öncesine uzanıyordu. Güney Fransa'da MÖ 5. yüzyılda üretilmeye başlamıştı. Arkeologlar iki bin beş yüz yıllık çömleklerin dibinde, kekik, fesleğen ve biberiyeyle tatlandırılmış şarap kalıntılarına rastlamıştı. Fransa'ya yıllar sonra Roma İmparatorluğu'nun işgali sırasında yayıldığı düşünülüyordu.

Amerika'ya gelmesi daha da uzun sürmüştü. Ohio ve Kentucky'deki ilk bağlarda şarap üretimi başarısız olmuştu. California oyuna daha ancak iki yüz sene önce, Sonoma Bölgesi'ndeki ilk ticari şaraphane Buena Vista Şarapçılık ile dâhil olmuştu. John Patchett onun izinden gitmiş ve Napa Vadisi'nde ilk ticari bağı kurmuştu. İçki yasağı bu ilk girişimleri az kalsın baltalayacaktı ama sonra şarap devrimi, şarap üreticiliğinin daha organize bir şekilde, daha modern tesislerle geri dönmesini sağlamıştı. 1960'larda ve 70'lerde üreticiler California şarabını dünyaya tanıtmaya kararlıydı ve Paris'teki

radımlarda California şarapları kazandıkları birinciliklerle Fransız şarabına rakip olabileceğini kanıtlamıştı.

Babam tarihin önemli olduğunu söylerdi çünkü şarap hakkında anlamanız gereken ilk şeyi bu sayede açıkça görebilirdiniz: Şarap kendi kendini yapardı. Ve tamamen yerel kabul edilen şaraplar bile Avrupa'dan gelen üzüm klonları kullanıldığından, üreticiler daha iyiye ulaşmak için onlardan önce gelen her şeyden yararlanırlardı.

Babamı yanında bir işçiyle ayırma masasında üzümleri incelerken buldum. Salkım hâlinde kullanılacak olanları seçiyorlardı. Sapiyla falan tüm salkımı kullandığınızda bu da şaraba bir şey katardı: Bir zenginlik ama aynı zamanda mayhoşluk. Bu mayhoşluk babamın istediği bir şeydi, bu yüzden genellikle sapları değerlendirirdi.

“İyi görünmüyorsun,” dedi.

“Bir şeylerle uğraşmaya ihtiyacım var.”

“O zaman hemen sana bir iş verelim.”

İçinde üzümlerin olduğu üstü açık fermenterleri işaret etti.

“Üzümlerin biraz karıştırılması gerekiyor olabilir.”

Merdivene tırmanıp tanka baktım. Kırmızı üzümler âdeta yahni gibi fokurduyordu.

“İyi görünüyorlar, ha?”

Ağzımı açarsam Ben’le ilgili her şeyi ortaya saçıp dökeceğimden korktuğum için sesimi çıkarmadım, başımı sallamakla yetindim.

Babam elini sallayıp bana işaret etti. “Aşağı inersen başka işler de var.”

Babamdan metrelerce yukarıda merdivenin en üst basamağına oturdum, aşağıda âdeta müzikal bir ritimle işleyen sürece baktım. Bu, beni biraz yatıştırdı, nefes almamı sağladı.

“Ya da orada oturabilirsin, tembel teneke.”

“Baba, anneme neden kızgın değilsin?”

Babamın gözleri kısıldı. “Dikkatli ol, evlat. Seninle bu konulara girecek değilim.”

“Sadece anlamaya çalışıyorum.”

“Neyi anlamak istiyorsun?”

“Buradan ayrılınca ne yapacaksın?”

Bana söylesin mi yoksa geçiştirsin mi diye karar vermek için bir an durup düşündü. “Burgundy’de olduğum bağ bozumunu hatırlıyor musun?”

Başımla onayladım. Zor zamanlardı. Arka arkaya kötü giden iki bağ bozumundan sonra babam para kazanmak için Burgundy’ye gitmişti. Annem o kış babamın yokluğunda hep çok üzgün, çok yalnız, çok düşünceliydi. Annemi mutlu etmek için ümitsizce çabalıyordum. Sırf yüzünü güldürmek için cuma partilerini başlatmıştım. Cuma öğleden sonraları ikimiz Madonna eşliğinde mutfakta hoplayıp zıplayarak dans ediyorduk. Yine de aklının başka yerde olduğunu biliyordum. Neredeyse güzel dans ediyordu ve bu da onu ele veriyordu.

“Bir arkadaşı ziyarete oraya gideceğim,” dedi babam.

İşte bunu duyduğuma şaşırmıştım. Ona arkadaşının kim olduğunu sormak istedim ama annemin o üzgün hâllerini hatırlayınca aslında öğrenmek istemediğime karar verdim.

“Dünyayı dolaşacağım. Oradan başlayarak. Bir arkadaşımın tanıdığından bir yat kiralayacağım.”

“Sen teknelerden nefret edersin.”

“Kim etmez ki?”

Annem. Sorusunun cevabı buydu. Annem teknelere bayılırdı. Okyanusa bayılırdı. Ama annem onunla gitmiyordu. O zaman babam niye onsuz gidiyordu ki? Annemin hayallerin-

deki seyahati yapacaktı. Bunun annemin ona dönmesini sağlayacağını mı düşünüyordu? Eğer dönmezse de onun yerine şu “arkadaşını” mı götürecekti?

Senkronizasyon. Sarı Vosvos’lardan yanlış olana binerdiniz ve biriyle bir hayat kurardınız. O hayat altüst olduğunda yenisini kurmak için tüm gücünüzle her şeyi yapardınız.

Babam diğer tankın merdivenine tırmandı, bana kompost yığınlarını işaret etti.

Bobby’yle Finn birbirlerini görmezden gelerek kompostun başında çalışıyorlardı. Babam onlara bakarken mutluydu. “Bütün gün tek kelime etmeden çalıştılar.”

“Niye gülümsüyorsun o zaman?”

“İnsanlar konuşmadıkları zaman daha çok iş yaparlar.”

Diğer tankın içindeki üzümleri karıştırdı. İşte o zaman gördüm. Eğildiğinde. Beyaz tişörtü yukarı sıyrıldığında. Göğsünde bir yara izi vardı.

“Baba, o ne?”

“Bir şey değil.” Tişörtünü indirdi, yarayı sakladı. “Bir şey değil...” dedi yine.

Bana bakmıyordu, gözlerini üzümlere dikmişti.

“Ne oldu? Çalışırken mi yaralandın?”

Rahatsız olduğu açıktı. “Georgia, şu konuyu kapatabilir misin lütfen?”

“Bugünlerde her şeyi bir kenara bırakmamı istiyorsun!”

“Her şeyi değil. Sadece bunu.”

“Ve Henry’yi,” dedim.

Bana sert bir bakış attı. Bu konuda konuşmak istemediğini açıkça söylediği hâlde Henry’den bahsetme cesaretini göstermeme gerçekten öfkelenmişti. Ama ben de öfkeliydim. Sırlarımız olmasına öfkeliydim. Konuşamadığımız şeyler ol-

masına öfkeliydim. Annemin başka biriyle ilişkisi olmasına, dünyanın en güzel kadınının nişanlıma âşık olmasına...

"Henry'nin aslında Henry'yle bir ilgisi yok. Arabanın yoldan çıkmasıyla ilgili."

"Sen neden bahsediyorsun, baba?"

Bana baktı. "Annenle birlikte kasabaya giderken yoldan çıkmıştık ya, hatırlıyor musun? İkimiz de öyle kötü yaralanmamıştık ama yine de hastaneye gitmiştik."

"Tabii ki hatırlıyorum. Annem arayıp haber vermişti. Çok korkmuştu."

Göğsündeki yara izini işaret etti. "Bu olduğunda, o kaza olduğunda bir şeyler değişti. O gece arabanın kontrolünü kaybetmem buradaki hayata dair her şeyi değiştirdi... Anneni değiştirdi."

"Nasıl?"

Babam başını iki yana salladı. "Yaralanmam onu çok korkuttu. Ve sanırım annen bir gün bensiz kalacağını ve o zaman nasıl bir hayatı olacağını düşünmek zorunda kaldı."

"Cevabı da Henry."

Babam başını salladı. "Evet."

"Sen de onun bunu yapmasına izin mi veriyorsun? Sana bağımıza mal olsa bile?"

"Bana bağımıza mal olsa bile."

Babam merdivenden indi, ayırma masasına geri döndü. Ardından başını kaldırıp bağa, vazgeçtiği dünyasına baktı. O zaman anladım: Annemsiz burada olmak istemiyordu. Eğer annemsiz bir yerde olacaksa, buradan çok uzakta bir yerde olacaktı. Birlikte kurdukları ve gurur duydukları her şeyden çok uzakta.

"Baba, farklı bir yol bulabiliriz."

Başını öfkeyle iki yana salladı. Onu bu konuda ilk kez bu kadar öfkeli gördüm. Annemin onları bu pozisyona sokmasına, annemin sevgisi için başka bir adamla rekabet etmek zorunda kalmasına öfkeliydi. Bu, beni hem rahatlattı hem korkuttu.

Kapıya doğru yürüdü.

“Farklı yol bu,” dedi.

Ve gözden kayboldu.

Nota, Nota...

Annem üzerinde havluyla yatak odasının köşesinde, çellosunun önündeydi. Çellonun etrafında dans ediyor ya da daha ziyade mutlu mesut sallanıyordu.

Gün boyunca torunlarından ve Maddie'den fırsat bulup kendiyle kaldığı ilk andı bu. Henry için hazırlanıyordu. Babamın söylediklerini düşünerek bir an onu seyrettim. Babam onu kendisinden bile iyi anladığını düşünüyordu. Annem korkmuştu. Eğer hayatının bu versiyonundan şimdi çıkıp gitmezse bir daha asla çıkamayacağını düşünüyordu. Babam onu öyle ya da böyle bir gün yalnız bırakacaktı. O da içini kemiren, *acaba yanlış bir hayat mı seçtim*, korkusuyla baş başa kalacaktı.

En tuhaf zamanlarda en tuhaf şekilde annenize dönüşüveriyorsunuz. Bugün tıpkı onun gibiydim çünkü ben de aynı şeyden korkuyordum.

Havlusunu yukarı çekti. "Bu şekilde karşılaşmaya bir son vermek zorundayız." Ardından bana doğru geldi, onunla dans etmem için elimden çekti.

Onunla dans etmek yerine elini tutup ona sımsıkı sarıldım ve ağlamaya başladım. İkimiz birlikte yere çöktük.

“Ne oldu?” diye sordu annem.

“Babamı hâlâ seviyorsun.”

Başını salladı. Bir an durdu, sonra cevap verdi. “Tüm kalbimle.”

“Peki, ne yapıyorsun öyleyse? Seçeneklerini mi tartıyorsun?”

“Öyle bir şey değil,” dedi.

“O zaman ne?”

Omuz silkti. Beni kızı olarak bu meseleden uzak mı tutsun yoksa asla geri alamayacağı bir şey söylemek konusunda bana güvensin mi diye karar vermeye çalıştı.

“Babanla tanıştığımda ona deli gibi âşık oldum. Sırılsıklam âşık oldum. Uğruna hayatımı verecek kadar. Ona her baktığımda, bana her dokunduğunda hâlâ öyle hissediyorum.” Tekrar omuz silkti. “Henry’nin bana kendimi nasıl hissettirdiğini nasıl anlatacağımı bilmiyorum.”

Bu, sanki hayatta istediği en son şeymiş gibi başını iki yana salladı. Ardından çellosunu işaret etti.

“Henry benim çello çalmamı çok sever.”

Henry’nin onu nasıl sevdiğini bana çoktan anlattığını ve bunu kafamdan söküp atabilmeyi çok istediğimi söylemek istedim ama konuşursam annemin sonsuza dek ağzına kilit vuracağını hissedip sustum.

Yine omuz silkti. “Henry benim çello çalmamı tarif edilmesi zor bir şekilde sever. Sanki dünyadaki tek insan benmişim gibi nota, nota; sanki onun için her bir nota ayrı önemdeymiş gibi dinler. Zira önemlidir. Ve bu sadece müziği ya da beni sevmesiyle ilgili değil. Bu iki şey birleştğinde ortaya çıkan üçüncü bir şey var. Bu bana... anlaşıldığımı hissettiriyor.”

Bir an sustu.

“Ben babanı daima anladım ama baban beni hiçbir zaman Henry gibi anlamadı. Bu, babanın suçu değil. Ama seni gerçekten gören, anlayan biriyle beraber olmak inanılmaz.”

Yine sustu. Babamın söyledikleri ile onun söylediklerini kafamda birleştirmeye başladım.

Annem önüne bakıp içini çekti. “Ben babanı görüyorum ve gördüğüm şeyi seviyorum.”

“Ama seni Henry görüyor.”

Başını salladı, gözlerini kaldırıp gözlerime baktı. “Ama beni Henry görüyor.”

Ardından ayağa kalktı, başka tek kelime etmeden giyinmeye başladı.

Ve babamın annem hakkında neyi anlamadığını fark ettim. Babamı kaybetme korkusuyla bir ilgisi yoktu. Babam için vazgeçtiklerinden ötürü kendini kaybetmiş olmaktan korkuyordu. Henry anneme baktığında sadece annemin şu anki hâlini görmüyordu. Sarı arabasında otururken hayatta en önemli eşyası arka koltuktaki çellosu olan kızı görüyordu. Eğer babama arabadan inmesini söyleseydi annemin kim olacağını, nasıl bir hayatı olabileceğini de görüyordu.

İkinci bir şans istediği için kim annemi suçlayabilirdi ki? Şu anda birden anladım ki, artık ben değil.

Kalkıp ona yürüdüm, kollarımı arkadan ona doladım. “Anne, ben senin mutlu olmanı istiyorum sadece.”

Başını salladı. “Ben mutluyum.”

Bunu söylerken ağlıyordu.

Ritim Kaçırmak

Desenkronizasyon. Nişanlınız hayallerinin işi için dünyanın öbür ucuna gider, orada bir blok mesafede kızını ve hâlâ ona âşık olan kızının annesini bulur. Anneniz evliliğinin tüm yükünü taşımaktan bunalmıştır ki ansızın tüm yükü taşımayı vadeden biri, yeniden hayatına girerir.

Herkes yanlış kişiyle birlikte olsun, doğru çiftler ayrılсын diye her şey yanlış bir şekilde bir araya geliyordu sanki.

Sonoma Bölgesi'nde büyüdüğüm yıllar içinde sanırım CA-116'yı hiç bu kadar hızlı katetmemiştim. Sadece elli dakika sonra Murray Grant Şarapçılık'ın bekleme odasında armut resmine bakıyordum. Jacob'ın toplantıdan çıkmasını burada beklemeye karar vermiştim ama Jacob toplantıda değildi, ofis kapısının üstüne bir not ilıştırılmıştı: "Fabrikadayım."

Arabama geri döndüm ve gaza bastım, şarapların şişelenip nakledildiği Murray Grant Şarapçılık tesislerine doğru sürdüm. Spor kanalını izleyen güvenlik görevlisi beni fark edip durduramayacak kadar meşguldü.

Böylece onun yanından geçtim, büyük ahşap kapıyı itip fabrikaya girdim. Buz gibi bir yerdi. Üretim bandında şaraplar şişeleniyordu. Şişelenip kolilere yerleştirilen şaraplar bir vinçle nakliye alanına taşınıyordu. Babamın her bir şişeyi kendi elleriyle doldurması, kendi elleriyle kapatması aklıma geldi.

Asma katta camlı ofisler sıralanmıştı. Bir tanesinin camından Jacob'ın içeride ayakta durduğunu görebiliyordum. Burada beyaz rahat kanepeler yoktu belli ki.

Jacob, konferans masasında oturan pahalı takım elbiseler giymiş dört adamın karşısında duruyordu. Sebastopol'ü nasıl yeni Napa Vadisi'ne dönüştüreceklerini mi konuşuyorlardı? Nasıl daha çok fabrika şarabı satacaklarını? Bundan kazandıkları parayla nasıl daha fazla küçük bağ alıp insanların yuvalarını fabrikalara dönüştüreceklerini mi?

Merdivenleri ikişer-üçer tırmanarak ofise daldım

Jacob bana baktı, takımlı adamlar bana baktı.

Delice bir şey yaptığımı biliyordum. Jacob'ın yüzündeki şaşkınlık ve bunu takip eden bariz rahatsızlık bunu tescil etmeden önce de biliyordum.

"Merhaba, Georgia. Bize bir dakika verebilir misin?"

"Hayır."

Jacob bana baktı, sonra bakışlarını toplantı yaptığı adamlara çevirdi.

"Bir dakika?"

Bu arada güvenlik görevlisi de merdivenleri çıkıp yanımıza gelmişti. "Her şey yolunda mı?"

Jacob elini sallayarak onu başından savmaya çalıştı. Kontrolü ele almaya, olayı büyütmemeye çalışıyordu. "Tamam, Caleb, sorun yok."

Jacob adamlara döndü. “Bana izin verir misiniz?” dedi. “Hemen dönerim.”

Ardından bana doğru yürüdü, güvenlik görevlisi Caleb’in yanından geçtik.

“Arkadaşınıza kapıya kadar eşlik etmemi ister misiniz?” diye sordu Caleb.

“Ben eşlik ediyorum, Caleb,” dedi Jacob merdivenlere yönelerek. Alçak sesle konuşuyor, belli ki öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu.

Fabrikadan çıktık, Jacob park yerindeki Honda’sına doğru yürüdü.

“Sana inanamıyorum,” dedi.

Öyle hızlı yürüyordu ki yetişmek için bayağı bayağı koşturmak zorunda kalıyordum.

“Ne hakla buraya böyle dalarsın?” dedi. “Yukarıdaki adamlar şirketin yönetim kurulu. Toplantının bu şekilde bölünmesinin ne kadar utanç verici olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

“Bağı bana geri satman lazım, Jacob,” deyiverdim.

Durdu. “Ne?”

“Ben işleteceğim.”

Jacob afallamış bir hâlde bana bakakaldı. Ama kelimeler ağzımdan çıktığı anda en doğrusunun bu olduğunu biliyordum. Sebastopol’e döndüğümünden beri hissettiğim şey tam da buydu. Burası benim aile evimdi ve buradan vazgeçmek istemiyordum. Annemle babam, ağabeylerim, Ben’le ikimiz arasında olup biten onca şeye rağmen bağda hissettiğim huzurdan vazgeçmek istemiyordum. Burada kendimi buluyordum, hiçbir yerde olamadığım kadar kendim gibi hissediyordum.

Jacob başını iki yana salladı, daha da hızlı yürümeye başladı.

“Sen bağıcılık hakkında ne bilirsin ki?”

“Babam burada kalıp bana öğretir. Hem bu senin problemin değil.”

“Buna rağmen sürekli benim problemim hâline getirip duruyorsun. Zırt pırt buraya gelip yapamayacağım şeyler talep ediyorsun. Bak, bu şirketi elli yıl boyunca büyükbabam yönetti. Yönetim kurulunun onun torununu ciddiye almasını sağlamak zaten yeterince zor. Bir de delinin teki toplantılarını basınca iyice imkânsız hâle geliyor.”

Arabasına ulaşmıştık. Jacob bagajı açtı. Dosyalarla dolu kutuları karıştırmaya başladı.

“Bak, bağıın satılmasına duygusal bir tepki verdiğini anlayabiliyorum ama...”

“Yaptığım bu mu? *Duygusal tepki*, ha?”

“Sen buna ne diyorsun?”

Jacob kutulardan birinden bir dosya çıkardı. Sonra bir dosya daha aldı. Ama kutuyu karıştırmaya devam ediyordu. Gerçekten bir şey aramaktan ziyade meşgul görünerek bu arada kendini toparlamaya çalışıyor gibiydi.

“Bak, anlamadığın şu ki aileni bu şekilde kurtaramazsın. Buna inandığını biliyorum. Ama bu işler öyle olmuyor.”

“Duygusal bir tepki falan verdiğim yok.”

“Öyle olmasa normal bir insan gibi alt katta beklerdin.”

Bana baktığında gözlerindeki ifade beni hazırlıksız yakaladı. Bakışları hem samimi hem de acımasızdı.

Öfkemin kabardığını hissettim. “Tek istediğim bağı bana geri satman. Katlandığın zahmetlere karşılık, bankalardan alacağından daha yüksek bir faiz de veririm.”

Başını iki yana salladı. “Babanla bir anlaşma yaptık ve baban bu anlaşmanın devamından yana. Bu anlaşmadan dön-

memek beni kötü biri yapmaz. Anlaşma yaptığı adamın kızı paniğe kapıldı diye planlarını değiştirmeyen bir iş adamı yapar sadece.”

“Bunu sanki babam için yapıyorsun. Sen yüksek sesle itiraf etsen de etmesen de bağımızı sırf daha fazla para için istediğini bilmiyor muyuz sanki?”

Sinirle başını salladı. “Neyse ne!”

“Ve sonra ne yapacağını da biliyoruz. Babamın bağının kalitesini düşüreceksin. Her şeyi mahvedeceksin.”

“Biz hiçbir şeyi mahve...” Devamını getirmeden sustu. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. “Baban bağı bize satarken neye imza attığını biliyordu.”

“Senden tek istediğim, ben orayı babam gibi işletecek birini bulana kadar bağı bana bırakman.” Bir an sustum, daha alçak bir sesle devam ettim. “Babam bağı onun için hâlâ ne kadar önemli olduğunu fark edinceye kadar.”

Bu kez neden bahsettiğimi anlamış gibi baktı. Beni duymuş gibi. Bu benimle babam arasındaydı. Babamın gerçekten neye ihtiyacını olduğunu anlayan tek kişi şu anda bendim. Bu, bizim bağımızla ilgiliydi. Bağı ailemizde kalması gerekiyordu. O bağı da ailemizin bir üyesiydi. Hatta bizi tekrar bir araya getirecek olan kilit üyemizdi.

Jacob sessizce gözlerimin içine baktı. Beni duyuyormuş, beni görüyormuş gibi. Ve doğru şeyi yapacaktı gibi.

Ama sonra yavaşça başını iki yana salladı. “Baban isterse burada kalıp bağda bize yardımcı olabilir. Burada kalmasına çok mutlu olacağımızı biliyor. Birinci tercihimizin bu olduğunu biliyor.”

Duyduklarıma inanamadım. Ona bakakaldım. “Vay, canına!” dedim. “Tam da beni anlayabileceğini düşünürken...”

Ama nasıl anlayabilirsin ki zaten? Sonuçta kurumsal götün tekisin, öyle değil mi?”

Güldü. “Hı hı, isimler tak, hakaret et. İyi taktik.”

“Yountville’deki şirin ofis sadece güzel bir vitrin değil mi? Asıl pis işlerin yapıldığı yer burası. Fabrika. Göt yönetim kurulun, vardiyalı işçilerin... İyi şarap üretmeyi zerre kadar umursamayan, babamın ömrünü verdiği bağı da umursamayacak bir işletme.”

Jacob ellerini havaya kaldırdı. “Bak ne diyeceğim. Benden bu kadar. Sana kendimi anlatmak zorunda değilim. Bu şirket için iyi olanı yapmaya çalışıyorum. Babaninki gibi bağları, sürdürülebilir şarapçılığa, daha kaliteli şarap üretimine model olarak kullanıyorum. Az önce söylediğim gibi, bu adamları bu zorlu yola ikna etmek zaten zor. Bu, ayrıca çok da pahalı bir yol. Sen de buraya gelmiş, işimi daha da zorlaştırıyorsun.”

Tekrar bagaja döndü. Şimdi gerçekten çok sinirlenmişti.

“Buradan uzak dur. Ve benden de uzak dur.”

“İnan bana benim de istediğim tek şey bu.”

“Öyle mi? O zaman neden buraya gelip duruyorsun?”

Bagajı kapatıyordu ki dosya kutularının yanında duran spor çantayı gördüm. Üstünde bir diş fırçasıyla diş macunu duruyordu. Jacob bakışlarımı takip edip neye baktığımı gördü, sonra bagajı kapattı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Güldü. “Şimdi de ilgili biri mi oluverdin?”

“Lee’yle kavga falan mı ettiniz?”

“Hayır, bir değişiklik yapıp Yountville Otel’in eski odalarında kalmanın eğlenceli olacağını düşündüm sadece.”

Ardından fabrikaya doğru yürümeye başladı. Yine hızlı yürüyordu, yine yakalayabilmek için koşturmak zorunda

kaldım. Yürümeye devam ederken başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Benimle göz teması kurmamak için bulabildiği tek yol buymuş gibi.

“Bak, bu şirket için en iyisini yapmaya çalışıyorum. Benim için en önemli şey bu ve şu anda buna konsantre olmam gerekiyor. Ve şu anda görebildiğim kadarıyla seninle ikimizin konuşacağı bir şey kalmadı.”

“O zaman ne yapacağız? Sormam gereken diğer şeyler için avukatını mı arayayım, ne yapayım?”

“Beni arama da ne yaparsan yap.”

Sonra yine gökyüzüne baktı.

“Kesin yağacak,” dedi. “Babanın o üzümleri artık toplaması gerekiyor.”

“Tüm söyleyeceğin bu mu?”

Fabrika kapısına yürüdü, dönüp bakmadı bile. “Ne söylememi istiyorsun? Önemli olan tek şey bu.”

Sır Yok

Eve geri döndüm. Araba yoluna girdiğimde güneş batıyordu. SUV gitmiş, Batının Kötü Cadısı ile şirin kızını götürmüştü. Ben'in de gittiğini sanıyordum ama onu çocukluk yatağımda, etrafında kâğıtlar ve notlarla uzanmış buldum. Hemen ardından da etrafındaki şeylerin düğün-müzün oturma planı olduğunu anladım.

“Gitmedim,” dedi Ben.

Yanma uzandım. “Fark ettim. Niye gitmedin?”

Oturma planım işaret etti. “Bunun bitirilmesi gerekiyordu artık.”

Sonra da kartonu görmem için kaldırdı. Bu yıl bağ bozumunda buraya gelemeyecek olmamın sebeplerinden biri de buydu. Düğün için yapılması gereken bir sürü iş vardı: Misafirlerin nereye oturacağına, oturduklarından ne yiyeceğine karar vermek gibi.

Minnettar bir inanmazlıkla kartona bakakaldım. Oturma planı tamamdı. Herkes yerleşmişti. Herkes yanında oturmaktan mutlu olacağı birinin yanında oturuyordu.

“Gitmemi söylediğinden beri bununla uğraşıyorum. İyice bak istersen, neredeyse mükemmel oldu. Merle amcamı bile rüzgâra ters yöne oturtabildim. Biliyorsun, ağzı feci kokar.”

“Ben, çok iyisin...”

“Ayrıca yemek şirketini de aradım. İstersen kadın yarın gelecek. Ama yarın bağ bozumu partisi var, sonraki gün gelse daha iyi olur belki. O zaman da yapabiliriz. Neyse işte, böylece kalan işlerimiz tamamlanmış oluyor. Ben her şeyi halledeceğim. Umarım bunu feminen falan bulmazsın ama düğün organizasyonuna doğuştan yetenekliyim sanırım.”

Kulaklarıma inanamıyordum. Öyle çok büyük bir şey değildi ama bu koşullar altında ilişkimiz için yapabileceği en harika şeydi. Oturma planını, yemek meselesini üzerimden almıştı. Böylece geriye sadece koridordan ona doğru yürüdüğümü hayal etmek kalmıştı. Şimdi yine keyifle, gelinliğimin içinde ona doğru, geleceğimize doğru yürüdüğümü hayal edebilirdim.

“Bak, biz birlikte harikayız. Biz birbirimiz için yaratılmışız. Michelle’e bakıp ona olduğundan fazla anlam yüklemek kolay ama aynı zamanda onu görmezden gelmek de kolay. Benim için kolay en azından. Çünkü seni seviyorum. Ve bunu seçiyorum.”

Bunları söylerken savunmasızdı, içten gözlerle bana bakıyordu.

“Ve bunun bir tür sadakatten kaynaklandığını düşündüğünü biliyorum ama sadakatle falan alakası yok. Bu aşk.” Gülümsedi. “Tanıştığımız anda bizi artık hiçbir şeyin ayıramayacağını biliyordum.”

Aklıma gelen ilk düşünceyi kovalamaya çalıştım: *Belki sadece kızının annesi ayırabilirdi.*

Oturma planını, kendi hakikatinin kanıtını kaldırdı. “Ve dünya üzerindeki en sevdiğin yerde birlikte evlilik yemini edip bunu birlikte aşmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yok. Eğer izin verirsen senin için bunu yapacağım. Bundan güçlenerek çıkmamızı sağlayacağım.”

Her zaman benden bir adım önde olurdu, yine öyleydi. Onu ister affeder ister affetmezdim. Bunu atlatabilir ya da atlatabazdık. Ama eğer onunla kalmaya karar verirsem beni buna asla pişman etmezdi. Ömrü boyunca bu kararımdan mutlu olmam için elinden geleni yapardı.

Derken bunu kanıtladı.

“Düğünden sonra burada kalmaya ne dersin?” diye sordu.
“Nasıl yani?”

“Sebastopol’de kalsak? Burada kalabilir ve bağ meselesini birlikte çözebiliriz. Ailenin bir ömür kurmakla uğraştığı bu yerden öylece vazgeçmelerini engelleyecek bir çözümü birlikte bulabiliriz.”

“Londra ne olacak?”

“Hemen gitmek zorunda değiliz. Londra bekleyebilir.”

“Bağı geri almak için savaşmama yardım mı edeceksin?”

Ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Bağı geri almak için savaşmana yardım edeceğim,” dedi. “Burayı tıpkı baban gibi işletecek bir şarap üreticisi bulacağız. Sırf şu anda babanın kafası biraz karışık diye bağı Jacob gibi birinin ellerine terk etmeyeceğiz.”

Yavaşça bana yaklaştı, yüzüme düşen saçları geri itti, gü-lümsedi. “İkinci bir şansı hak etmiyor olabilirim ama bazen tam da biri bunu hak etmese bile vermen gerekir.”

Son günlerde olup bitenleri, verilmeyen tüm o ikinci şans-ları düşündüm. Ağabeylerim arasında. Annemle babam ara-

sında. Eğer birbirlerine -kendilerine- ikinci bir şans verebilse-ler hepsinin ne kadar mutlu olacağını düşündüm.

“Başka sır yok,” dedim.

“Başka sır yok,” dedi.

Ve işte hepsi buydu. Onu affettim.

3. Bölüm

Birleşme

Davet

Babam bir keresinde, şarap yapım sürecinin müzik dinlemeye benzediğini söylemişti. Müzik ile kimyanın acayip bir bileşimi olduğunu, üzümün neye ihtiyacı olduğunu anlamak için her bir notaya kulak vermek gerektiğini anlatmıştı. Üzümleri ne zaman toplamanız gerektiğini, istediğiniz şaraba dönüşmeleri için ne kadar süre fermente olacaklarını, şarabın ne kadar bekleyeceğini, nasıl süzüleceğini, harmanlanacağını, her şeyi bu notalara kulak vererek anlayabilirdiniz.

Üzümler toplandıktan sonra babamın şaraba temel müdahalesi süzme ve harmanlama aşamalarında oluyordu. Süzme işlemine durultma deniyordu. Bu, şarabı bir yerden başka bir yere aktararak tortulardan kurtulmak, şarabın hava almasını sağlamak demekti. Sonra sıra harmanlamaya geliyordu. Babam şarabın ihtiyacına göre farklı klonları harmanlardı. Şarabın ilk hâli, içinde baharatlar olan bir yahni gibiydi. Son hâli ise, neyin yahnisini yapıyorsanız o yahniyi ortaya çıkarmaya yarayan farklı klonlar eklenmesiydi. Asıl iş

buydu. Tıpkı iyi bir şef gibi, neyin neye yakışacağını bilmeniz gerekiyordu.

Yaşım biraz büyüdüğünde babam yeni harmanlanmış şarapları tatmaya beni de götürmeye başlamıştı. Yarattığı ürüne son dokunuşu bu aşamada yapardı ve ilk tadımı benimle yapacak, yorumlarımı dikkate alacak kadar bana güveniyordu. Bunu bir daha asla yapmayacağını, bunu bir daha asla birlikte yapamayacağımızı düşünmek bile imkânsız geliyordu. Büyük bir mutlulukla yapmaya başladığı, gurur duyduğu şarabına şimdi o son dokunuşu bir başkasının yapacağına inanmak da imkânsızdı.

Bağ bozumu partisinin olduğu günün sabahında gökyüzü pırıl pırıl, güneş parlaktı. Bu sabahı ailece bağda geçirmek gibi bir geleneğimiz vardı. Bağda neredeyse tüm işler bitmiş, on dördüncü blok dışındaki tüm üzümler toplanmıştı.

Babam genellikle bağ bozumu partisini, on dördüncü bloktaki üzümlerin toplanmasına denk getirirdi. Bu üzümleri ailece toplar, partiden sonra sabahın ilk ışıklarına doğru toplamayı bitirmiş olurduk.

Ve yine her yıl bağ bozumu partisi sabahında üzümlere bakmaya hep birlikte giderdik. Biz küçükken bile babam üzümlere bakmaya bizi de yanında götürür, toplanmalarının zamanının gelip gelmediğine ailece karar vermemizi isterdi. Böylece hepimiz babamın iş çizelgesinin üzerine eğilir, hava durumuna bakar, dalındaki üzümleri incelerdik. Bugün mü toplansınlar, dalda biraz daha kalsınlar mı, diye karar vermeye çalışırdık.

Fakat bu sabah camdan dışarı baktığımda on dördüncü blokta kimse yoktu. Olgun ve sulu üzümler hafif esintide yavaşça sallanıyordu.

Ben'in arkamdan yaklaştığım hissettim, kollarını bana doladı. Onun hatasının ve benim tepkimin üzerinden atlayarak diğer tarafa geçmeyi başardığımız için mutluydu.

"Günaydın," dedi.

Onun bu mutluluğu, onu mutlu etmenin beni nasıl mutlu ettiğini hatırlamamı sağladı.

Gülümseyerek camdan dışarı baktı ve benim gördüğüm şeyi gördü. On dördüncü blokta kimse yoktu. Bunun üzerine bana döndü, durumu hafifletmeye çalıştı.

"Kasabaya gidip şu Maddie'nin anlata anlata bitiremediği kreplerden yesek, ne dersin?"

Gülümseyip başımı salladım ve Ben eğilip dudaklarımdan öpmeye başladı. Öpüşüyorduk ki telefonu çaldı. Duymazdan geldiyse de vücudunun gerildiğini hissettim.

Onu ittim. "Michelle mi?" diye sordum.

Telefona uzanıp arayana baktı, aceleyle sesini kapattı.

"Evet," dedi.

"Londra'ya döndüler değil mi?"

"Pek sayılmaz. Dün gece San Francisco'da kaldılar," dedi. Bir an durdu, sonra devam etti. "Maddie bu akşamki bağ bozumu partisine gelmek istiyor."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Gerçekten mi?"

"Ona bunun iyi bir fikir olmadığını söyleyebilirim..."

Araya girdim. "Buna gerek yok. Eğer Maddie gelmek istiyorsa ben de gelmesini isterim."

Bunu duyduğuna sevindiği her hâlimden belliydi. "Çok tatlısın. Ama Michelle'i ne yapacağımızı bilmiyorum."

“O ne demek?”

“Sanırım o da gelmek istiyor.”

Buna ne diyeceğimi bilemedim. “Ne? Niye?”

“Diğer kusurları bir yana Michelle çok iyi bir anne. Sanırım Maddie’nin bizim bunu yürütebileceğimizi görmesini istiyor. Ona gelmemesini söyleyebilirim ama... Annesini uzaklaştırarak Maddie’yi de kendimden uzaklaştırmak istemiyorum. Bilmem kulağa mantıklı geliyor mu?”

Geliyordu. Başımı salladım. Bir yandan da ne yapacağımızı düşünüyordum. “O zaman onu da davet edelim,” dedim sonunda.

“Ne?”

“Michelle’i de davet et.”

“Bağ bozumu partisine?”

Ben’in gözünün önüne mutfaktaki sahne gelmiş olmalıydı ki bu yapmak istediği en son şeymiş gibi konuşuyordu. Başka bir korkunç karşılaşmadan daha sakınmaya çalışıyordu.

Ona biraz daha yaklaştım, kendimi açıklamanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Sonuçta, hepimizin hayatına devam edebilmesi, önüne bakabilmesi için Michelle’le ilk iki karşılaşmamızın tuhaflığını bir şekilde aşmamız gerekiyordu. Ayrıca Michelle’in tüm gücü ancak benim ona verdiğim kadardı ve ben artık onun elini güçlendirecek değildim.

Başını iki yana salladı. “Bence bu iyi bir fikir değil.”

“Eğer bunun yürümesini istiyorsak aramızı düzeltmeliyiz. Hepimizin ortak bir noktada buluşması gerekiyor.”

“Michelle daima kendi noktasındadır.” Bunu nasıl açıklayacağını bilmiyormuş, açıklamak istemiyormuş gibi derin bir nefes aldı. “Bu gece zaten yeterince zor olmayacak mı? Bir de Michelle’le uğraşmak zorunda kalmayı istemiyorum.”

“Diğer her şey bir yana, bunun zor olması gerekmiyor,” dedim.

Hâlâ şüpheli görünüyordu ama sonunda başını salladı. “Peki. Sen nasıl istersen.”

Gülümsedim. “Tamam.”

O da gülümsedi. “Tamam, onu hemen arayayım.”

Sonra biraz daha yaklaştı, kollarını belime dolayıp boynumu öptü.

“Hımmmm, hemen değil.”

Çuvallayanlar...

Bobby mutfak masasının yanında dikiliyor, sabahları içtiği şu yeşil şeyi içiyordu. Yeşilin o tonu, bırak içmeyi, bardağa bakarken bile içimi kaldırırđı.

Çoktan takım elbisesini giymişti, masanın üstüne yaydığı gazetesini okuyordu. Kavganın tek izi, dudağının kenarındaki ufak kesik ve bereli eliydi.

Mutfağa girdiğimi duyduysa da başını kaldırıp bakmadı. Bir sandalye çekip oturdu, gazetenin sayfasını çevirdi.

“Bağ bozumu partisi için harika bir gün,” dedi.

Yanındaki sandalyeye oturdum. “Öyle.”

Gazetenin arkasını çevirdi, spor haberlerine göz gezdirmeye başladı. “Az önce babam buradaydı,” dedi. “On dördüncü blok için bugün de beklemek istiyor. Her zamanki gibi partiden sonra ailece toplayacağız.”

Ardından yeşil içeceğini işaret etti. “Sen de ister misin?” diye sordu.

Vermek istemediği şeyin yerine bunu bir tür rüşvet olarak öneriyordu: Hislerini ele vermeyecekti. O yeşil şeyi içmek ha-

yatta istediğim en son şey olmasına rağmen onun tarafındaymışım gibi hissetsin diye bir yudum aldım.

Gülümsedi. “Güzel, ha?”

Takım elbisesini işaret ettim. “Nereye gidiyorsun?”

Bardağı geri aldı, kalanını başına dikti. “İş için kente gitmem gerekiyor,” dedi. “Öğle yemeğini orada yiyeceğim ama partiye kadar dönmüş olurum, merak etme.”

Sonra eşyalarını toplamaya başladı.

“Geç kalıyorum,” dedi ayağa kalkarken. “Artık gideyim.”

“Seni ben götürüyüm mi en azından?”

“Geç kaldım dedim ya. Sen götürürsen kim bilir ne zaman gideriz.”

Tam itiraz etmek için ağzımı açmıştım ki ağabeylerimden birini en son bir yere bırakmaya kalktığımda olanları hatırlayıp sustum.

Evrak çantasına uzandı. “Söyle de olsun bitsin.”

“Neyi söyleyeyim?”

“Finn’in -ikisinin de- bunlara sebep olmak istemediğine beni ikna etmek için hazırladığın cümle neyse onu.”

Bakışlarının ağırlığını hissederek başımı kaldırıp ona baktım. Aralarını düzeltmemi istemiyordu. Aralarının düzelmesini istemiyordu.

“Margaret nerede?” diye sordum.

Sürahiye uzandı, yeşil içeceğinin kalanını termosuna koydu. “İkizlerle birlikte Healdsburg’daki bir arkadaşımızı ziyarette gittiler.”

“Bağ bozumu partisini kaçıracak mı?”

“Hayır, bu akşam dönüyorlar. Ama onun evde gerektiğinden bir saniye bile fazla kalmasını istemiyorum. Bence birbirimizden biraz uzak dursak iyi olur.”

“Margaret buna ne diyor?” dedim.

“Onun ne düşündüğü ne fark eder ki?”

“Onunla konuşman gerekiyor, Bobby. Onu kendinden uzaklaştırman düşündüğün gibi bir sonuç vermeyecek. Margaret asla seni üzecek bir şey yapmaz.”

“Peki, bu sence durumu daha mı iyi yoksa daha mı kötü yapıyor?” Başını üzüntüyle iki yana salladı. “Aramızın harika olmadığını biliyordum. Salak değilim sonuçta. Ama ilişkinin çok iyi olmadığını bilmek başka, karının erkek kardeşine âşık olduğunu öğrenmek başka. İkisi arasında uçurumlar var.”

“Öyle bir şey değil, Bobby,” dedim.

“Bundan emin misin?”

Durdu, tırnağını kemirdi. Bereli eli, bereli ağzıyla buluştu.

“Son günlerde çocuk sahibi olmaktan bahsetmeye başlamıştı. Madem bu durumdaydı niye başka bir çocuk istedi ki? Belki de benim sebep olduğum boşluğu çocukla doldurabileceğini düşünmüştür.”

“Bak, ben Margaret’le ikinizin oturup konuşması gerektiğini düşünüyorum.”

Bana sert bir bakış attı. “Ben ne düşündüğümü söyleyeyim mi? Bana olanları söylemeliydin diye düşünüyorum.”

“Bobby, bilmiyordum...”

“Margaret’tan söz etmiyorum. Ben’den söz ediyorum. Bir çocuğu varmış, ha?”

Başımı salladım ama ağabeyimin yüzündeki ifadeyi okumakta zorlanıyordum. “Bu yüzden ondan nefret mi ettin?”

Başını iki yana sallayarak beni şaşırttı. “Hayır, hayır. Onun için üzüldüğümü söylemek daha doğru olur.”

Kapıya doğru bir adım attı, sonra yine bana döndü.

“İnsanlar bazen çuvallar, her şeyi berbat ederler. Bunu onların yüzüne vurmamak, bunun için onları suçlamamak lazımdır. Senin düşündüğün her şeyi ya da neyi eksik bıraktıklarını bilmelerini bekleyemezsin. Bu, seni sevmedikleri anlamına gelmez. Sadece çuvallamışlardır işte.”

Bobby’nin artık Ben’den bahsetmediğini bildiğim hâlde başımı salladım. Sonuçta onu için yapabileceğim en iyi şey bunu onun yüzüne vurmamaktı. Onun için asıl zor olanın ne olduğunu anlamıştım. Bobby asla çuvallamayan biri olmak istemişti. Hepimizin, özellikle de Margaret’in ona hayran olmasını istemişti. Bunu aşkla karıştırmıştı. Margaret’in onu nasıl gördüğüyle uğraşırken Margaret’in onun tarafından görülme ihtiyacını es geçmişti.

Bobby tekrar sandalyeye çöktü. “Bana acımanı istemiyorum,” dedi.

“Acımıyorum,” dedim.

Sonra uzanıp elini tuttum.

Bir Taşla Birkaç Kuş

Bobby, iş için ve Margaret ile Finn'siz bir gün için San Francisco'ya doğru yola çıktığında ben de Santa Rosa'nın yolunu tuttum. Santa Rosa'nın merkezindeki, en büyük meşgalesi trafik cezaları olan adliyeye gittim. Yanımdaki iki kalın dosyada, davamı desteklemek için internette bulduğum örnek davaların çıktıkları vardı. Şimdi de adliyedeki memura şikâyet dilekçemi vermek üzereydim.

Dilekçemi vereceğim kişiyi tanıdığım ortaya çıktı. Bankonun arkasında bizim liseden Kirby duruyordu.

Kirby Queen. Brian Queen'in kızı. Babalarımız arkadaş olmamızı çok istediği hâlde lisede pek yakın değildik. Kirby voleybol takımının kaptanıydı. Şimdi de pantolon takımından çok, tulum gibi görünen kıyafeti içinde, her an fırlayıp spor salonuna gitmeye hazırmış gibi ve oldukça sıkılmış görünüyordu.

Beni görünce biraz canlanır gibi oldu ama bu, sadece bir an sürdü. Liseden benim hakkımda aklında ne kaldıysa benden ziyade Bobby'yle ilgili olmalıydı. Aramızdaki sadece bir

kez anlamlı bir konuşma geçmişti, onda da bana Bobby'den hoşlandığını itiraf etmişti.

“Kimleri görüyorum!” dedi. “Sonoma’ya hangi rüzgâr attı bakalım seni?”

“Merhaba, Kirby.”

“Evleneceğini duydum. Daha doğrusu duydum denemez, aslına bakarsan gelinliğinle kasabaya geldiğini okudum. Eğer düğün günün olsaydı havadis olurdu ama ortada düğün olmadığı duyulunca Twitter geyiği oldu.”

Yüzümün yandığını hissettim. “Bu çok utanç verici.”

“Eh, biraz öyle.”

Dosyaları masanın üstünde açtım, 1800’lerdeki Philbert davasını Kirby’nin önüne serdim. Ailenin yetişkin çocuklarının, bir mülkün satışından haberdar edilmemesi üzerine açılmış küçük bir aile davasıydı. Davaya konu olan mülk bir at çiftliği idi. Yetişkin çocukların emanet fonu araziye bağlı olduğundan, gelecekteki gelirlerini kaybettikleri iddiasıyla at çiftliğinin satışına itiraz etmişlerdi.

Bizim firma geçtiğimiz yıllarda bu davayı, babası Los Angeles’ın dört bir yanında alışveriş merkezleri inşa eden bir milyarderin açgözlü oğlunun davasında kullanmıştı. Adam alışveriş merkezlerinden birini yüz milyona satmayı planlıyordu, oğlu da onu durdurmaya çalışıyordu. Şimdi ben de aynı davayı başka bir şey için kullanacaktım.

“Senin için ne yapabilirim?” diye sordu Kirby. “Oturup bunları okumamı beklemiyorsun herhâlde.”

“Babamın bağının satışını durdurmak için mahkeme emri çıkarmak istiyorum,” diye açıkladım.

“Baban bağı mı satıyor?” Gerçekten şaşırmış görünüyordu. “Babam bundan hiç bahsetmedi.”

“Evet, Murray Grant Şarapçılık’a.”

“Yok artık. Ciddi misin? Hem de o şerefsiz fabrikatöre ha?”

İşte bu tepki iyiye alametti. Teşvik edercesine başımı salladım. Kirby benim güçlü bir şirkete isyan bayrağı açmak istediğime ne kadar yoğunlaşırsa o kadar iyiydi. Böylece yapmak istediğim şeyin yasal dayanaklarını fazla kurcalamazdı.

“Torunu, hani şu şirketi devralan herif, pislüğün teki.”

“Tanıyor musun?”

“Yok, okudum. Twitter’da. Evrakları ver.”

Hazırladığım evrakları gülümseyerek aldı. Böyle bir konuda içerden bilgi sahibi olduğu için mutluydu. İşini yapmaya istekli olduğu ve davanın sürmesini sağladığı sürece bunun benim için de bir sakıncası yoktu. Davaları genellikle büyük şirketlerin kazanmasının sebebi, küçük oyuncuları avukatsız bırakmalarıydı. Benim bu dava için sağlam bir dayanağım olmasa da burada insan gücü benden yanaydı ve bunu sonuna kadar kullanmak niyetindeydim.

Kirby özür dilercesine omuz silkti. “Hâkim karşısına ancak gelecek hafta çıkabilirsin. Buna büyük olasılıkla Hâkim Riley bakar. O da şu anda balık avında ve tatillerden sonra yine işe geri döndüğü için canı acayip sıkkın olur.”

Çok da önemli değildi, hâkim kim olursa olsun muhtemelen kaybedecektim zaten. Önemli olan, babamın bağı bizim onayımız olmadan satmasına dair itirazımın mahkemede dinlenmesi, Jacob’ın avukatlarının işe dâhil olması ve çıkardığım tantananın Jacob’ın o çok önemsedığı yönetim kurulu üyelerinin kulağına gitmesiydi. Sonrası kolaydı. Niye problemlili küçük bir bağı almak için ısrar etsinlerdi ki? İyi ünü olan başka bir küçük bağ bulur, onu alırlardı. Ne de olsa attıkları taş ürküttükleri kurbağaya değmezdi.

Planımın ikinci kısmında da yardım edeceğini umarak Kirby'ye baktım. Bu kısım özellikle önemliydi.

Böyle bir sırrın onunla paylaşılmasından dolayı heyecanla gülümsedi. "Tabii ki bu arada ben kimseye söylemem," dedi.

"Teşekkür ederim."

Ciddiyetle başını salladı. "Tabii, tabii. Söylenmez zaten."

Bu da ben kapıdan çıktığım anda tam da bunu yapacağı-
nın kanıtıydı.

Adliyeden çıkarken kendimle gurur duyuyordum.

Derken telefonum çaldı.

Yine aynı liseden biriydi. Ethan Tropper.

Bir keresinde Finn'i babamın içki dolabını yağmalamanın iyi bir fikir olduğuna ikna eden, Bobby dışarda nöbet tutarken viski şişelerinin içine gazoz dolduran Ethan Tropper. Bir zamanların çocuk suçlusu, şimdi Sebastopol'un komiser yardımcısı olan Ethan Tropper.

"Ben Komiser Yardımcısı Ethan Tropper. Gelip onu almanızı isteyen bir tutuklum var," dedi.

Ne bir merhaba, hatta ne bir alo. Aynen böyle söyledi.

"Finn?" diye sordum.

"Finn," dedi.

"Beş dakika mesafedeyim."

"Tebrik ederim," dedi.

Ve telefonu kapattı.

Starkville Hapishanesi

“*B*eni mecbur bıraktı,” dedi Ethan, beni Finn’in geceyi geçirdiği hücreye götürürken. Ethan onu resmen tutuklamamışsa da yeniden sokaklara bırakmadan önce tamamen ayılmasını garanti altına almıştı.

“Son birkaç ayda bu kaçınıcı! Kamu huzurunu bozmak, alkollü araç kullanmak, arabada uyumak.”

“Arabada uyumak suç değil ki.”

Ethan başını salladı. “Burada suç,” dedi.

Margaret’in ona hislerini açmasının Finn için ne kadar ağır bir yüke dönüştüğünü hayal bile edemiyordum. Şimdi Margaret ona hem her zamankinden daha yakındı hem de bir o kadar uzak. Üstelik her şeyini paylaştığı Bobby’ye de içini dökemez, ondan destek alamazdı. Onu, konuşabileceğı tek kişinin Ethan Tropper olduğı bir hücrede hayal etmek içimi acıttı.

“Dün gece bardağı taşıran son damla oldu. Özellikle de yangın musluğu olayından sonra.”

“Ne dedin?”

“Yangın musluğu. Finn dün pikabıyla yangın musluğuna çarptı. Kamu malına zarar vermek demek bu.”

“Onun çarptığını düşünmene sebep olan ne?”

“Düşünmek değil, onun çarptığını biliyorum. Yangın musluğundaki kalıntıları, Finn’in pikabının boyası zedelenen yerleriyle eşleştirdim.”

Tropper bu müthiş dedektiflik başarısından ya da muhtemelen *CSI: Miami*’de gördüğü bir sahneyi gerçek hayatta uygulamaktan acayip gururlu görünüyordu.

Abimin, suçumu üstlenmesine izin veremezdim. Elimi kaldırdım. “O bendim, Ethan. Pikabı ben kullanıyordum.”

Tropper aniden sırtını dikleştirdi. “Sen miydin? Sen mi vurup kaçtın?”

Cebine uzandı ve bir an kelepçelerini çıkaracak sandım. Neyse ki sadece hücrenin anahtarını çıkardı.

Ardından tüm eşyası bir klozet, bir yatak ve çam oda korusundan ibaret olan hücrenin kapısını açtı.

Finn yattığı yerden başını kaldırırken Ethan şakayla karışık hücrenin demir parmaklığını tıklattı: “Müsait misin?”

“Buyurun bakalım,” dedi Finn gülümseyerek. Hafiften derbeder görünüyordu ama şu anda karşımda, çam kokulu bir hücrede olmasaydı onun geceyi gözaltında geçirdiği hayatta aklıma gelmezdi.

Ethan hücreden çıkıp kapıyı yeniden kilitleti. “Bana birkaç dakika verin, Komiser Elliot’ı ayarlayayım. Ve dün geceki vurkaç olayı için de kız kardeşini savcılığa sevk edelim.”

Ethan’a sert bir bakış attım. “Yangın musluğundan bahsediyoruz, Ethan. İnsandan değil.”

Ethan bakışıma aynen karşılık verdi. “Öyle ya da böyle, hanımefendi, bu, kabul edilemez.”

Finn araya girdi, elini Ethan'ın omzuna koydu.

"Hadi biraz sakın olalım, ha? Sen onun söylediklerini boş ver. Kamyonette bile değildi. Bana yardım etmeye çalışıyor sadece."

"Bu doğru mu?"

Finn bana tehditkâr bir bakış attı. "Söylesene, Georgia!"

"İıı," dedim ve ikisini de memnun edemedim.

"Hadi ama, Ethan. Düşünsene. Sence ben Georgia'nın pi-kabımı kullanmasına izin verir miyim?"

Ethan neye inanması gerektiğine karar vermeye çalışırken bakışları ikimiz arasında gitti geldi. Tam o sırada telsizden bir anons duyuldu.

"Bu yaptığın iş değil," dedi bana Ethan. Sonra Finn'e döndü. "Ama senin güzel hatırın için bu seferlik Elliot'ı idare edeceğim, Finn."

Finn gülümsedi. "Teşekkürler, Ethan. Bu iyiliğini unutmayacağım."

Ethan da ona gülümsedi. Kadın-erkek fark etmez, kimse Finn'in cazibesine bağışık değildi.

"Sorun değil, dostum," dedi Ethan ona, sonra bana yine sert bir bakış attı ve gitti.

Finn bana baktı. "Kendini niye ispiyonluyorsun ki?"

"Seni yalnız bırakmak istemedim."

"Ethan beni kollar."

Hücreye doğru bir bakış fırlattım. "Ona ne şüphe."

Finn omuz silkti. "Eh..."

Yoldaki kavgamızdan beri konuşmamıştık ve Finn olanlardan rahatsız gibi görünüyordu.

Hem dünkü öfke patlamasından pişmandı hem de ilk kez olmadığı belli olan hücre yatısından utanmıştı. Fakat böy-

le bir durumda ne söylenirdi ki? Ford kardeşler birbirinden özür dilemezdi. Küçükken annemizin yapmamızı söylediği şeyi yapar, kavgalı olduğumuz kardeşimize elimizi uzatırdık. Böylece her şey unutulurdu.

Finn yine öyle yaptı. Elini uzattı, elimi tutarken yatağa çöktü.

“Ah,” dedi sonra. “Ellerim biraz yapış yapış. On iki saattir yıkamamıştım.”

“Özür dilemekte berbatsın, biliyorsun değil mi?” dedim.

Güldü. “Beni almaya geldiğin için teşekkürler.

“İyi misin?”

“Hı hı. Abartılacak bir şey yok. Ayılmam gerekiyordu.”

“Ethan ikinizin düzenli olarak görüştüğünüzü söyledi. Haftalık poker partisi falan gibi. Ama pokersiz.”

Finn omuz silkti. “Ethan arkadaşlığımı seviyor.”

Başımı iki yana salladım. “Finn...”

“Bana bırak, Bayan Vurkaç.”

Aniden ciddileşmiş, yüzü sanki bir anda birkaç yaş birden yaşlanmıştı.

“Biliyorum,” diye devam etti. “Bunun bitmesi gerekiyor. Ve bitireceğim.”

“Nasıl?”

“Nasıl yapabileceksem öyle,” dedi.

Sonra karar verilmiş gibi başını salladı. Kararlı ama yorgun bir şekilde. Kendi saçmalıklarından gına getirmiş, kendi hissettiklerinden bıkmış gibi.

Ardından ellerine baktı, başını iki yana salladı. “Dün gece burada kaldığım için olabilir, evlenmelerinden bir önceki geceyi düşünüp durdum. Hatırlıyor musun?”

“İlk tutuklanmanı mı?”

“Çok komik.” Başını kaldırdı, içini çekti. “O zaman buradayken bütün gece ne düşünmüştüm biliyor musun? Belki beni zamanında buradan çıkaramazlar, düğüne yetişemem diye düşünmüştüm. Margaret’la Bobby’nin düğününü kaçırırım belki diye düşünmüştüm.”

“Ve bu seni mutlu mu etti?”

“Aslına bakarsan üzdü. Sence bu, ne anlama geliyor?”

“Kardeşini seviyorsun anlamına geliyor.”

Gülümsedi. “...ve kardeşini seviyorsun anlamına geliyor deme.”

Bu iç karartıcı hücrede ona ne söyleyebileceğimi düşünürken duraksadım. Finn’in buradan başka bir yerde olmanın yolunu bulması gerekiyordu. İkimizin de şu anda olduğumuz yerden başka bir yerde olmamız gerekiyordu.

“Haddimi aştım,” dedi Finn. “Ben’le ilgili söylediklerimden bahsediyorum. Bazen insan saçmalıyor.”

Bunu ondan duymak oldukça rahatlatıcıydı, minnetle gü-lümsedim.

“Ama düşünmeden edemiyorum; biz büyürken sen öyle korkusuzdun ki. Korkusuz ve manyak mutlu. Bilemiyorum. Seni yine öyle mutlu görmek istiyorum.”

Gülümsedim. “Mutluydum değil mi? Ne oldu bana?”

“Büyüdün. Hırsların oldu. Uzlaştın.”

Güldüm. “Senin kaçınmayı becerdiğin şeyler.”

Dudaklarında bir gülümseme dolaşıtıysa da omuz silkti. “Duyduğuma göre kasabamıza ünlü bir film yıldızı gelmiş. Michelle Carter?”

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Hücrede değildim ya. Yani aslında hücredeydim ama...”

Güldüm.

“Ethan her saat başı bana rapor verdi. Michelle dondurma dükkânında. Michelle, Tadım Salonu’nda. Michelle, Main Caddesi’nde, Beşinci Cadd’e, Sebastopol Otel’de...” Bir durdu. “Ne işi var onun burada?”

“Bağ bozumu partisine davet ettik.”

“Niye?”

“Ben’le aramızı düzeltmek istiyorum. Bu yüzden Michelle konusunda da elimden geleni yapmam gerekiyor.”

“Michelle için ben elimden geleni yapsam?”

“Abartma, o kadar da güzel değil.”

“Evet, o kadar güzel. Çok güzel.” Bir an durdu. “Partiye geldiğine göre belki onunla aramızı yaparsın, ha?” dedi. “Böylece Margaret meselesi de çözülür.”

“Çözülür mü?”

“Hayır,” dedi ama bunu söylerken gülümsüyordu.

Sonra durdu, ciddileşti.

“Bana çok feci sışmadığımı söylemene ihtiyacım var,” dedi.

“Sıştığıın falan yok.”

Finn ayağa kalktı, hücreyi işaret etti. “Dürüst olalım. Çok yaklaştım.”

Şarap Mahzeni

Eve geldiğimizde Finn duş almak için içeri girdi. Bense bağa gittim ve annemle babamı şarap mahzeninde, yıllanmış fiçilerin yanında buldum. Fermantasyonu yeni bitmiş şaraplar arasından bu gece servis edilecek olanları seçmeye çalışıyorlardı. Orada yan yana duruyor, birlikte çalışıyorlardı; tıpkı on sekiz ay önce bu şaraplar henüz içime hazır hâle gelmemiş üzümlerden ibaretken orada durdukları gibi. Annem şarap için kendi çabalarını daima görmezden gelirdi. Şimdi belki de bu yüzden bu işi nasıl sevdiğini göremiyordu.

Yanlarına gitmeden önce bir an durup onları izledim. Annem babama doğru eğildi. Birlikte mutlu görünüyorlardı.

Derken annem başını kaldırıp beni gördü. “Hey, selam,” dedi. “Bütün sabah nerelerdeydin?”

Hangisi daha iyi bir cevap olurdu bilemedim: Bağlarını geri almak için küçük bir adli dolap çevirdiğimden mi başlasaydım yoksa oğullarını hapisten çıkardığımdan mı?

Bakışlarım ikisi arasında gitti geldi, kendimi kopacak fırınaya hazırladım.

“Aslına bakarsanız adliyedeydim.”

“Adliyede mi?” Annem heyecanlandı. “Nikâh işlemleri için mi?”

“İhtiyati tedbir koydurmak için,” dedim.

Annem başını yana kırdı, bana baktı. “Neye?”

“Bağa. Bağın satışını durdurmak için.”

Babam güldü. “Bu bir işe yaramaz.”

Yılmadan devam ettim. “Ben’le ikimiz Murray Grant’le boy ölçüşemeyiz tabii ama gelecek gelirlerden bir yüzde almayı kabul edersen yaklaşık bir şey tuttururuz herhâlde. Her koşulda sana tamamını ödemenin bir yolunu bulacağız.”

Bakıştılar. Babam kollarını göğsünde kavuşturdu. “Peki plan ne?” diye sordu. “İşini öylece bırakacak mısınız?”

“Hayır. Firmamın San Francisco’da da ofisi var.”

Annem güldü. “Ah, avukatlığa devam edeceksin ve bu arada da bağcılık mı yapacaksın?”

Babam başını salladı. “Ben’le ikiniz burayı istemiyorsunuz. Benim istediğimi düşünüyorsunuz.”

“Burayı seviyorum, baba.”

“Burası için her şeyden vazgeçecek kadar mı? Evlenmekten, çalıştığın firmadan...”

“Bağ bunları engellemez.”

Babam yüzünde çok ciddi bir ifadeyle bana baktı. “O zaman bağ hakkında hiçbir şey bilmiyorsun demektir.”

Sonra arkasını döndü. Bu konuşma burada bitmişti. Annem gözlerini benden kaçırdı.

Mahzenden çıktım, eve giden tepeyi tırmanmaya başladım. Kızgın olduklarını biliyordum ama ben de kızgındım. Yine annemin söyledikleri geldi aklıma. *Neden vazgeçtiğine dikkat et. Çünkü eninde sonunda, öyle ya da böyle, geri alırsın.*

Babamın vazgeçtikleri beni hem hayrete hem dehşete düşürüyordu. Onu bir hata yaptığına ikna etmek belki bana düşmezdi. Belki bunu denemem bile saçmaydı. Ama sadece onun için korkmuyordum. Bağı kaybetme fikrinin bana kendimi ipsiz sapsız, köksüz hissettirmesiydi beni asıl korkutan. Yüz yıllık bir uykunun ardından aniden buranın benim için ne kadar önemli olduğunu hatırlamıştım.

Dönüp aşağıdaki mahzene baktım. Annem kapıdan çıkıyordu, babam hemen arkasındaydı, omzunda bir kasa şarap taşıyordu. Onlara seslenmek istedim ama beni duyamayacak kadar uzaktalardı, üstelik ne diyeceğimi de bilmiyordum.

Sebastopol, California. 2004

Bir sonraki gece oğulları evleniyordu. Mutlu olmaları gerekirdi ama Dan bu düğünden çok emin değildi. Bobby'nin Margaret'la evlenmesi onu endişelendiriyordu. Dan, Margaret'ı seviyordu ve onun Bobby için harika olduğunu düşünüyordu. Sorun bu değildi. Sorun, Bobby'nin, Margaret'ın kendi için harika olduğunu düşündüğünden emin olmamasıydı. Margaret bebeğini kaybettikten sonra Bobby babasına şüphelerini açmıştı. Bobby birine içini ne kadar açarsa ancak o kadar. İkisi de gençti. Ve eğer bebekleri olmayacaksa niye evlenmek için acele etsinlerdi ki?

Dan ona basit bir soru sormuştu: *O zaman niye acele ediyorsun?*

Bobby tüm dürüstlüğüyle cevaplamıştı: Çünkü beklersek daha sonra yapamam ve bence bunu yapmam gerekiyor.

Bu, olabilecek en kötü gerekçe değil miydi?

Dan arabasına binip bara çocuklarının yanına gitti. Kızı da düğün için hukuk fakültesinden gelmişti. O da bu açıdan Bobby'ye benziyordu. Belli bir yol seçmesi gerektiğini, hukuk

okuması gerektiğini düşünüyordu. Dan onun bunu seçmesinin sebeplerinden birinin borçlar hukukunu, vergi kanunlarını öğrenmek istemesi olduğunu biliyordu. Kızı mutlu görünüyordu ya da kendini mutlu olduğuna ikna etmişti. Eh, bu genellikle aynı kapıya çıkardı. Hem Dan'ın onun aldığı kararlara karışmaya ne hakkı vardı.

Eve geri döndüğünde Jen'i ön basamaklarda oturmuş, düğünde masaya yerleştireceği yer kartlarını yazarken buldu. Böylece mumlarla, fenerlerle aydınlatılmış, asma yapraklarıyla süslü masada kim nereye oturacağını bilecekti.

Jen, Finn'in odasını işaret etti. "Gelinimiz yukarıda uyuyor," dedi.

"Margaret? Neden?"

Jen omuz silkti. "Yarın sabah işlere yardım etmek için burada uyanmak istedi. Ben de onu Bobby'yle karşılaşmalar diye Finn'in odasına gönderdim. Kötü şans denir ya. Aptalca biliyorum ama aklıma geldi bir kere."

"Finn'le Bobby eğer bu gece Kardeşler Bar'dan çıkabilirlerse sızıp kalacaklar nasılsa. Ben çıkarken sarhoşlardı ve içmeye devam ediyorlardı. Kızın da onlardan aşağı kalmıyor hani."

"İyi bari."

"Finn'in keyfi yerinde. Fıçı odasıyla dalga geçip duruyor. Ama işler kötü giderse orayı düğünlere kiraya verebilirmişiz. Adını Muhteşem Fıçı Salonu koyarmışız ve bir haftalığını elli bin dolara kiraya verirmişiz."

Jen güldü. "Fena fikir değilmiş."

Dan basamakları çıktı, karısının yanına oturdu.

"Onlar için endişeleniyorum."

"Hepsi için mi?"

"Evet."

“Ama endişelenmek benim işim. Senin işin her şeyin yoluna gireceğini söylemek.”

“Zamanla onları daha az düşüneceğiz sanırdım ama şu anlar her zamankinden önemliymiş gibi geliyor. Kendileri oluyorlar.”

Jen yazdığı kartları diğerlerinin arasına koydu.

“Oğullarımız kocaman adam oldu. Onlara birbirlerine destek olmayı öğrettin. Kızımız da kendi seçtiği yolda azimle ilerliyor.”

Dan karısına baktı. “Onunla konuşurken sen de zorlanıyor musun?”

Jen omuz silkti. “Ah. *Borçlar hukuku hükümleri*, demeye bayılıyor. Geçer nasılsa.”

“Bobby evlenmek istemiyor,” dedi Dan.

Jen kocasının elini tuttu. “O da geçer.”

Dan ona yaslandı, bugüne dek kendine bile itiraf etmediği o şeyi söyleyiverdi.

“Hiçbirinin bağı istememesi beni üzüyor.”

Jen başını çevirip kocasının yüzüne baktı. “Onları kendi kararlarını verecek şekilde yetiştirdik.”

“Biliyorum, ama...” Dan başını iki yana salladı. “Çok aptalca. Saçmaladım resmen. Yapmak istedikleri şeyleri yaptıkları için mutluyum. Onlar için mutluyum. Bir an eski günleri özledim herhâlde.”

“Biliyorum,” dedi Jen ama ona biraz daha sokuldu.

“Georgia’nın hevesini kıran bendim. Burada kalmaması, gidip yeni dünyalar keşfetmesi için onu ben teşvik ettim.”

“Ve?”

“Ama seçtiği yol onu mutlu etmiyor sanki. Sence de buradayken daha mutlu değil miydi?”

“O zaman döner dolaşır, buraya geri döner.”

Yukarıdaki yatak odasından müzik sesi yükseldi. Bangır bangır bir punk rock.

“Margaret’ın bu gece nesi var?”

“Eh, gelin oluyor, kolay değil.”

Dan yukarı baktı. Cama bir taş mı atsın yoksa yukarı çıkıp müstakbel gelinine kafayı mı yediğini sorsun, karar veremiyordu.

“Seni bir yere götüreceğim,” dedi Jen.

Ardından onu bağa, on dördüncü bloka götürdü. Oradaki küçük açıklıkta bir battaniye, bir şişe şarap ve radyo vardı. Margaret’ın müziği buraya kadar gelmiyordu. Zifiri karanlıkta birbirlerinden başka bir şey göremiyorlardı. Dan karısını uzun uzun öptü. Önce yumuşak, sonra daha tutkulu. Dan, eteğini sıyırırken Margaret kocasına sarıldı.

Dan onun saçlarını yüzünden çekti. “Bunu ilk kez yapıyor olabilir miyiz?”

İlkti. Ama son olmadı.

Olmazsa Olmaz

Eve ulaştığımda araba yolu kamyonetlerle doluydu. Yemekçi kadının kamyoneti, çiçekçinin kamyoneti, bir mobilya firmasının kamyoneti. Herkes çoktan işe koyulmuş, akşam için hazırlıklara girişmişti. Getirdikleri şeyleri indiriyor, ellerindeki mumları, fenerleri, çiçekleri, cam vazolarda limon ve asma yapraklarını, sırtlarındaki koltukları bahçeye taşıyorlardı.

“Hey!”

Sese doğru dönünce, üzerinde kısa bir gömlek elbise ve alçak topuklu botlarıyla araba yolunun ortasında dikilen Suzannah’ı gördüm. Sekiz aylık hamileydi ve yine de muhteşem görünüyordu. Sanki burada doğmuş büyümüş gibi de rahattı.

“Ben geldiiiiim,” dedi.

Bana sarılmak için kollarını açtığında resmen üzerine atladım. Aptalcaydı ama onu gördüğüme öyle sevinmiştim ki.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Burada ne yapıyorsun da ne demek? Sence ne yapıyor olabilirim? Hep sen mi birilerine iş kakalayacaksın?”

Beni kollarında bir daha kez sıktıktan sonra geri çekildi.

“Ah. Michelle Carter’ın buralara geldiğini nasıl söylemezsin? En çılgın kısmı buymuş.”

“Neden? Bu, neyi değiştirir ki?”

“Bu, hikâyeyi millete nasıl anlatacağımı değiştirir.” Gözlerini kocaman açtı. “Ocak ayında bal detoksuna girdiği, yılın geri kalanında istediği kadar patates kızartmasıyla hamburger yediği doğru muymuş?”

“Bunu da nereden duydun?”

“Bir yerde okumuştum. Önemli olan bu değil.”

“Önemli olan ne peki?”

“Onun bunu nasıl becerdiğini öğrenip öğrenemeyeceğin. Ben de patates kızartmasıyla hamburger yemek istiyorum.”

Başımı yana kırıp ona baktım. “Sen bu kadar yolu arabayla mı geldin?”

“Hayır canım. Uçakla geldim, havaalanından araba kiraladım. Sekiz yüz dolara.”

“Bu, çılgınlık.”

“Evet, senin için kesinlikle öyle. Bana geri ödemekte ısrar ettiğin için...”

Güldüm. “Sen bir tanesin.”

Gözlerini devirdi. “Malumu ilan etmekle vakit kaybetmek. Fazla zamanım yok. Los Angeles’a dönüş uçağımı yakalamak için elli dakika sonra yola çıkmam gerekiyor.”

“Nasıl? Bağ bozumu partisine kalamayacak mısın?”

Karnını sıvazladı. “Hayatım, içemedikten sonra partiymiş, dışçı randevusuymuş, ne fark eder?”

Suzannah’la birlikte bağa doğru yürümeye başladık. “Önce en önemli kısımdan başlayalım, tamam mı?”

Başımı salladım.

“Tanrı aşkına sen ne giyiyorsun böyle ve neden bunu giyiyorsun?”

Başımı eğip üzerimdeki kot şorta ve dolabımda bulduğum dökümlü bluzaya baktım. Saçlarımı yine tepede gevşekçe toplamayıvermiştim. “Sonoma’da biz böyle giyiniriz. Günlük giyim işte.”

Kendi elbisesini işaret etti. “Hayır, benim üzerimdeki günlük giyim,” dedi. “Seninki belki 1971’de öyle olabilir. Topla kendini!”

Gülümsedim. “Üzerinde çalışıyorum.”

“İyi. Çünkü sana bazı tavsiyelerim var ve bunları söylemek pek kolay değil.”

“Tamam?”

“Sana Ben’le evlenmeni söylediğimi biliyorum ama evlenmemelisin. Onu bırakmakla en doğrusunu yapıyorsun.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Koluma girdi. “Charles’ın beni lisede aldatmasından bahsediyorum.”

“Ama Ben’le evlenmem için verdiğin örnek de buydu.”

“Biliyorum. Söylemek istediğim de bu. Ben Charles’ı affedebilirdim çünkü onun için hiç gerçek anlamda rekabet etmem gerekmeyeceğini biliyordum.” Başını iki yana salladı. “Saçma ve çok aptalca falan ama benim dünyanın en güzel kadını olduğumu düşündüğünü biliyordum. Ben onun olmazsa olmazıydım.”

Bir an durdu.

“Senin Ben için böyle olduğunu sanmıyorum.”

Bu beni afallattı. “Niye değilmiş?”

Kolumu hafifçe sıktı. “Ben’in senin ruh eşin olduğunu düşünmüştüm. Birbirinizin ruh eşi olduğunuzu. Tüm bu olan-

larda ona bu yüzden bu kadar hoşgörü gösterdim. Ama... Yani eğer sen de böyle hissediyor olsaydın her şeye rağmen Ben'le kalmak istediğini bilirdin."

"Biliyorum."

"Neyi biliyorsun?"

"Ben'le bunu çözmeye çalışıyoruz."

Yürümeyi bıraktı. "Çözmeye çalışıyoruz da ne demek?"

Omuz silktim, bunu nasıl açıklayacağımı bulmaya çalıştım. Derken o söyleyiverdi.

"O da senin olmazsa olmazın?"

Ben'in o kişi olduğuna yeniden inanmaya başlamıştım, evet. Buna inanıyor olmalıydım ki son yaşananları unutmaya, onunla mutlu olmayı denemeye hazırdım.

"Yani her şey yolunda mı?" diye sordu Suzannah.

"Şey, bu şortla bluzu atmam gerekecek sanırım ama evet, her şey yolunda."

"Güzel," dedi. "Harika."

Sonra kiralık arabaya doğru baktı ve başka bir şeyi fark etti. "Yani San Francisco'dan bir uçağa atlayıp sonra da buraya kadar boşuna mı direksiyon salladım ben? Beni gelişmelerden haberdar edemez miydin?"

Bağ Bozumu Partisi

Aşağıdaki partiye baktığımda aynı anda hem mutlu oldum hem de içim ezildi.

Üst kattaki banyonun camından partiye gelen insanları, bluegrass çalan orkestrayı görebiliyordum. Çadırın içi fenerlerle aydınlatılmıştı, masalarda pizza ve şarap vardı. Gurme pizza ama yine de pizza; babamların başka bir şey ikram edecek paralarının olmadığı ilk bağ bozumu partilerinin anısına. Fenerlerin ışığında her şey daha bir ihtişamlı görünüyordu. Herkes yeni bir bağ bozumu kutlamaktan dolayı mutlu ve heyecanlıydı. Babamın son bağ bozumunu. Düğün gecemde de her şeyin böyle muhteşem görüneceğini hayal ettim.

Buharlanmış aynaya Ben bir not bırakmıştı. Buharı elimle sildim, aynada kendimi inceledim. Üzerimde mor elbisem vardı, saçlarımı atkuyruğu yapmıştım. Son birkaç gündür yaşadığım iniş çıkışların bende olumsuz bir iz bırakmadığını görmek sürpriz oldu. Muhtemelen haftada doksan saatlik mesaiye ara verdiğim içindi ama inkâr edilemezdi, huzurlu ve mutlu görünüyordum.

Kapı yavaşça tıklatıldı. Kapıyı açtığımda karşımda babamı buldum. Beyaz gömleği ve koyu renk pantolonuyla çok yakışıklıydı. Elindeki bir dal lavantayı bir buket taşıyormuş gibi tutuyordu.

“İşte buradasın.”

Gülümsedim. “Bana mı?”

Çiçeği uzattı. “Sana,” dedi. “Eğer bana aşağı kadar eşlik etme zevkini bahşedersen.”

“Benim için bir şeref,” dedim aynı abartılı kibarlıkla. “Ama önce sormam lazım. Nasılsın?”

Kolunu uzattı, koluna girdim. “Daha iyi.”

Birlikte alt kata indik, bahçeye çıktık.

Çadıra doğru yürürken kulağıma eğildi. “Birkaç gün sonra başka bir davette birlikte yürüyeceğiz.”

Kalbim hızlandı. “Sanırım öyle.”

Bir garson yanımıza geldi, bize köpüklü şarap ikram etti. Bu gece babam sadece tek bir köpüklü şarap ikram ediyordu, o da Louise’le Gary’nin küçük bağındandı. California’nın en güzel köpüklü şaraplarındandı.

Babam bir bana, bir de kendine alıp kadehini kaldırdı.

“Beni mahkemeye verdiğin için teşekkürler. Tuhaf ama uzun zamandır birinin benim için yaptığı en güzel şey bu.”

“Yine de bana kızdın ama.”

Kadehini gülümseyerek benimkine doğru eğdi. “Eh. Aynı zamanda büyük terbiyesizlikti.”

Kadehlerimizi tokuşturmak için ben daha kadehimi uzatmadan, annemin yanında Henry’yle bize doğru yürüdüğünü gördüm. Henry de takım elbise giymişti ve bunu itiraf etmekten hiç hoşlanmasam da hoş görünüyordu. Annemse uzun sarı elbisesinin içinde çok güzeldi. Ayrıca bunalmış gibi de

görünüyordu. Belki partiye Henry'yle katıldığı içindi, belki partinin kendisi yüzündendi çünkü bu yıl her zamankinden daha büyük bir parti organize etmek zorunda kalmıştı. Ya da belki partide babamı ararken, babamın Henry'nin gelmesine umduğu kadar iyi bir tepki vermemesi ihtimaliyle bunalmıştı.

Babam onları fark etmemişti, bu arada Gary'yle Louise, arkalarında Brian Queen'le yanımıza geldiler, babamı alıp kalabalığa doğru sürüklediler. Parti gerçekten güzeldi. Her yerde minik mumlar, kahverengi fenerler ve reçel kavanozlarında çiçekler vardı.

"Hemen döneceğim," dedi babam omzunun üzerinden ağzını oynatarak. "Tamam mı?"

Cevap vermeme kalmadan gitmişti bile.

Gözlerimi yumdum, çadırın girişinde olduğuma şükrettim. Şu anda kendimi içerdeki kimseyle konuşacak gibi hissetmiyordum. Ne annem ve Henry'yle ne de barda mutsuz mutsuz dikilen Margaret ve Bobby'yle. Margaret beyaz bir elbise giymişti, Bobby'nin üzerinde bir tasarımcı takımı vardı. Aralarında da paravan gibi ikizler duruyordu. Bobby, babamın California distribütörü Nick Braeburn'le konuşuyor, Margaret yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle yere bakıyordu.

Sonra onları gördüm. Uzun masalardan birinde, önlerinde pasteller, resim defteri ve boyama kitabıyla oturuyorlardı. Michelle'le Maddie. Maddie boyama yapıyordu, Ben ayaktaydı, resme doğru eğilmişti. Ben'i onlarla görmek şoke ediciydi. Michelle'i davet eden, barış isteyen ben olsam da onları böyle birlikte görmek çok farklıydı. Maddie'yi yapan iki kişi. Onlara bakınca, bu konuşmaya da hazır olmadığımı anladım. Hele de insanların onlara yaklaşmasına engellemek için yanlarında dikilen kişiyi görünce. Komiser Yardımcısı Ethan Tropper!

Beni görmesinler diye elimde şampanya kadehimle bir hışım döndüm ve... Jacob'a çarptım. Refleksle geri sıçradıysa da şampanyam olduğu gibi üzerine döküldü.

"Sana da merhaba," dedi. Bu kez süveter giymemişti, kötü ve spor ceketiyle gayet yakışıklıydı. Yanında Lee vardı. Gömlek elbise giymişti ve aynı zamanda bilezik olan şu yüzüklerden takıyordu. Parmağından bileğine uzanan zincirlerle falan çok seksiydi.

Jacob, Lee'nin belindeki elini çekmeden diğer eliyle gömleğindeki şampanyayı silmeye çalıştı.

"Bir şey içmek isteyip istemediğimi sorabilirdin," dedi.

Benim gözlerim Lee'deydi. Lee elini yüzüne götürdü, takısının zincirleri ışıldadı.

"Seni tanıyorum," dedi. "Seni nereden tanıyorum?" Bağlantıyı kurarken gözleri kocaman oldu. "Dün Violet Kafe'de karşılaşmamış mıydık?"

Jacob'ın gözleri ikimiz arasında gitti geldi. "Öyle mi?"

Lee başını salladı. "Evet, evet. Orada tanıştık. Yanında da üvey kızı vardı. Krepçi kız. Değil mi?" Sonra yine zincirli eliyle Jacob'ı işaret etti. "Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Pek sayılmaz," dedim.

Jacob bana bir bakış fırlattı. "Georgia, Dan'le Jen'in kızı."

"Ah..." Lee'nin kafasının karıştığı belliydi. Kafasından geçenleri tahmin edebiliyordum. Ama ben dün Jacob'dan bahsetmemiş miydim diye düşünüyordu.

Gülümsedim. "Dün Jacob'm nişanlısı olduğunu anlamamıştım."

O da bana gülümsedi ama tam bir gülümseme değildi, inanmamış gibiydi. Ki inanmamakta haklıydı. Kim olduğunu dün rabii ki anlamıştım. Sadece o anda canım istememişti...

“Eh, şimdi anladın,” dedi Lee.

Jacob, Lee'nin elini tuttu. Huzursuz olmuştu. “Lee'yle biz gidip içki alalım,” dedi. “Sonra eminim bir ara konuşma fırsatı yakalarız. Ya da duyuru sırasında.”

“Hayır,” dedi Lee hafiften yüksek çıkan bir sesle.

Jacob şaşkınlıkla ona döndü. “Nasıl? Niye?”

“Ben içkilerimizi alırım,” dedi Lee. “Siz konuşun.”

Jacob kendini zorlayarak gülümsüyordu ki Lee çoktan gitmişti bile. Kadın resmen safı bacaktı, ince kollarındaki zincirler ışıldıyordu. Sizi mihrapta terk edip gitse bile birlikte olmak için elinizden geleni yapmak isteyeceğiniz kadınlardandı.

Jacob bana döndü. Bana döndü ve önce hangisi için kızması gerektiğine karar veremiyormuş gibi bir an durdu.

“Beni mahkemeye mi verdin?” dedi sonunda. “Durduk yerde başıma bir sürü iş açıyorsun.”

“Bana başka seçenek bırakmadın, bıraktın mı?”

Kafasını iki yana salladı. “Baban için durumu zorlaştırmaktan başka bir şey yapmıyorsun. Akli başında hiçbir hâkimin bu davayı kabul etmeyeceğinin farkındasıdır herhâlde. Bunu biliyorsun değil mi?”

Başımı salladım. Ama davayı zaten mahkemede kazanmak için açmamıştım ki. Yönetim kurulu davayla uğraşmak istemez ve Jacob'ı durdurur diye umuyordum. Jacob da bunu biliyordu. İyi de o zaman niye sırtıyordu?

“Niye gülüyorsun?”

Omuz silkti. “Azmini takdir ettim,” dedi. “Ne kadar yersiz de olsa ailen için yapmak istediğin şeyi takdir ediyorum. Ayrıca bu akşam beni gördüğüne sevinmiş gibiydin ve bu da hoştu. Özellikle de ben öyle tam bir pislik gibi davrandıktan sonra. Bunun için üzgünüm bu arada.”

“Gerçekten mi?”

“Hımm, biraz üzgünüm diyelim,” dedi. Sonra bir an durdu. “Kız arkadaşımı mı gözetliyordun?”

“Hayır. Onu sevdim. Çok tatlı.”

“Bu, tam bir cevap olmadı. Onu gözetliyordun. Niye?”

“Gözetlemek değil de... Uf, bilmiyorum. Bunu unutsak?”

Jacob bana baktı. Gerçekten bana baktı. “Tamam,” dedi.

Sonra eliyle Michelle’i, dünyalar güzeli Michelle Carter’ı işaret etti. Ethan Tropper hâlâ özel korumasıymış gibi yanında dikiliyordu. Herkes kadının her hareketini izliyor ama güya hiç bakmıyormuş numarasına yatıyordu. Sebastopol’ün ev hanımları onun ayakkabıları, cildi, bacakları hakkında fısıldaşıyordu. Bir grup ortaokullu çocuk, oturduğu masanın önünden kim bilir kaçınıcı kez geçiyor, imza istemek için cesaretlerini toplamaya çalışıyorlardı. Ya da belki saçına dokunup kaçmak için. Kim onları suçlayabilirdi ki? Michelle Carter gerçekten büyüleyiciydi.

“Bu gece onu görmeyi beklemiyordum,” dedi Jacob.

“Lütfen sen de çok güzel olduğunu söyleme.”

“Seksi desem?”

Gülümsedi. Kendimi tutamadım ve ben de gülümsedim.

“Mutlu bir aile olacağınıza karar verdin ha?”

“Öyle.”

“Bunu yapacağını sanmıyordum.” Takdirle başını salladı.

“Çok cesurca.”

Jacob yeniden Ben’le Michelle’den tarafa baktı ve ben de baktım. Ben kızına sarılıyordu, Michelle, Ben’e gülümsüyordu. Birbirlerine aitlermiş gibi görünüyorlardı.

Jacob bana doğru eğildi. Biraz daha yaklaştı ve ensemini tutup yüzüme düşen birkaç tel saçını geriye attı.

“Ya Michelle Carter’ın senden hiçbir üstün yanı olmadığını söylesem?” diye fısıldadı.

Ben de ona doğru eğildim. “Senin sağanak yağmur tahmini yapan kişi olduğunu söylerim.”

Köşedeki masaya gittiğimde gülüyorlardı. Maddie hararetle mor Kurabiye Canavarı’nı boyuyor, Ben’le Michelle de arada ona yardım ediyorlardı. Ben başını kaldırıp beni gördü ve hemen yanında yer açtı. “Bir pastel kap,” dedi.

“Hayır!” Michelle kendi yanındaki sandalyeyi işaret etti. “Gel böyle otur.”

Kendimi gülümsemeye zorladım. “Harika.”

Michelle de kendini zorladı. Yanına oturdum.

“Aaa, Benjamin,” dedi Michelle oyunbaz bir şekilde. “Ama biz biraz kız kıza takılacağız.”

Ben’in tedirgin bir şekilde benden onay beklediğini görünce başımı salladım. Bunun üzerine gülümsedi, Maddie’nin başını okşadı. “Biz küçük hanımla meyve suyu almaya gide lim o zaman. Bir şey ister misin?”

Kime sorduğunu bilemiyorum ama cevap veren Michelle oldu. “Her zamankinden.”

Ben’le Maddie’nin arkasından baktık. Uzaklaşırlarken Ben ne söylediyse Maddie kıkır kıkır gülüyordu. Sonra herkesi, tüm güzel elbiseleri görebilsin diye kızını koltuk altlarından kaldırıp yukarıda tuttu.

“Kızım onu çok seviyor, değil mi?” dedi Michelle üzüntüyle. Belki de baba-kızı daha önce bir araya getirmede için üzülmüyordu. “Gerçi sevmemek zor galiba.”

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim ama bir önemi de yoktu. Cevap beklemiyordu.

Uzaklara baktı, derken biri dikkatini çekti. “Tanrım, şu yoksa Henry Morgan mı?”

Başıyla Henry’nin olduğu yeri işaret etti. Henry ileride birkaç davetliyle konuşuyor, davetliler onun söylediği bir şeye gülüyordu. Bizim komik ve kendinden emin Henry’miz.

“Onu nereden tanıyorsun?”

“Şahsen tanımıyorum ama büyük bir hayranıyım. Yıllar evvel ben İtalya’da Venedik Film Festivali’ndeiyken La Scala’da konuk şefi. Tek kelimeyle bir dâhi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Sahneden taşan tutkusu, tüm bedeniyle o coşkulu yönetimi...”

Hâlâ yiyecek gibi Henry’ye bakıyordu. Sahi, ben bu kadını niye davet etmiştim?

“Aile dostunuz mu? Benjamin annenin çellist olduğundan bahsetmişti. Eğer bizi tanıştırmamanın bir sakıncası yoksa onunla tanışmayı çok isterim. Ama tabii emrivaki yapmış olmayayım.”

“Benjamin sizi tanıştırır,” dedim.

Michelle sesimdeki tiz tınıyı tabii ki duydu. Sonra yine gülümseyerek asıl hedefine geri döndü. Hedefi de, anladığım kadarıyla, benim kalbimi kazanmaktı. İçimden ona bir ipucu vermek ve bunu yapmanın en iyi yolunun annemin özel arkadaşına iltifatlar yağdırmaktan geçmediğini çıtılatmak geldi.

“Daha önce söyleme fırsatı bulamadım *gerçekten*,” dedi. “Ama bu gece beni de partiye davet ettiğin için *gerçekten* minnettarım. Bunun benim için anlamı çok büyük. Maddie için de. O da *gerçekten* sana bayılmış.”

Gerçekten’leri saymamaya çalışarak gülümsedim.

“İlk karşılaşmamızın pek iyi gitmediğinin ben de farkındayım tabii... Ama bunu telafi etmek isterim,” diye devam etti.

“Burada olman yeterli,” dedim.

Başını onaylarcasına hafifçe salladı. “Her şeye rağmen gelinliğin muhteşem. Hiç bu kadar güzel bir gelinlik görmemişim sanırım. En azından Sunset Bulvarı’nda koşarken.”

Muzip bir tavırla gülümsedi. Ve kendimi tutamadım; bir kahkaha attım. Michelle’e tek gereken de buydu. O da başını arkaya attı, bir kahkaha patlattı. O gülerken etrafa şöyle bir baktım, herkesin gözü Michelle’in üzerindeydi. Ona bakıyor, neye güldüğünü merak ediyorlardı.

Michelle bana doğru eğildi. “Bu harika olmadı mı? Benjamin’in sana benimle Maddie’yi anlatması bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm,” dedi. “Aslında ben doğruca sana gelip her şeyi anlatmak istedim ama bana düşmezdi.”

“Ondan duymam gerekirdi. Yine de bunu söylediğin için teşekkürler.”

“Yine de mesela geçen ay Shere’deyken onu resmen zorladım. Ona her şeyin açıkça konuşulması gerektiğini söyledim. Bizi bilmen her şeyi kolaylaştıracaktı.”

Bu, beni durdurdu. “Pardon, neresi dedin?”

Bunu sormama şaşırmış gibi başını iki yana salladı. “Surrey. Benjamin ben çalışırken Maddie’ye bakmak için geldi. Saçma sapan bir film çekiyordum. Pastanesi olan bir kadın, glüten alerjisi olan bir adama âşık oluyor falan filan. Düşün yani. Ben tabii kıymeti bilinmeyen pastacı kadındım. Sonra...”

Michelle hâlâ konuşuyordu ama benim aklım Ben’in geçen ay Londra’daki evimizin satışıyla ilgili son işlemleri halletmek için oraya gitmesine takılıp kalmıştı. Ona otelden ulaşamamıştım ve sonra Ben bir garip davranmıştı, ne kadar

meşgul olduğunu anlatıp durmuştu. Evimizin yakınlarındaki bir restoranda iş yemeği yediğinden bahsetmişti, birkaç gün daha kalması gerektiğini söylemişti çünkü ekspertiz raporu gecikmişti... Ben de onu şüphe etmeden dinlemiştim. Yalan üstüne yalan söylediği aklıma bile gelmemişti.

Bana evimizle uğraştığını söylemişti ama aslında aynı anda iki şeyle meşguldü ve diğeri, diğer ailesiyle ilgiliydi. Aslında önceliği Maddie ve Michelle'di.

"Diğer tarafta da çok yardımcı oldu," dedi Michelle.

Yeniden ona kulak verdim.

"Shere'den döndüğümüzde benim bir sürü röportajım falan vardı, Ben o zaman da Maddie'yle ilgilendi. Biliyorsun, Londra'da yaşayacağınız ev bizim evden ancak bir taş atımı mesafede. Harika değil mi?"

Kalbim deli gibi çarpıyordu. "Yakın oturduğunuzu Ben söylememişti."

"Çok yakınız. Hatta arka bahçemizde bir ağaç evimiz var. Maddie aşağı yukarı orada yaşıyor denebilir. Orada çay partisi vermeye bayılıyor. Gerçekten, sürekli orada takılmak istiyor, bıraksam içinden çıkmayacak. Gerçi o lanet şeye elli bin sterlin saydım, o yüzden sevmesi muhtemelen iyi bir şey." Güldü. "Neyse, en son Ben bize geldiğinde Maddie onu çay partisi için ağaç eve çıkardı, Ben de ona sizin evi gösterdi. Yani gün ışığında Maddie'nin küçük ağacından görünüyor. Kırmızı kapısı falan, her şeyi."

Başım dönüyormuş gibi hissettim; yolumu, yönümü kaybetmiş gibiydim. Aniden neyi bilmemi istediğini anladım. Londra'daki mahallem asla benim mahallem olmayacaktı. Evim asla sadece benim evim olmayacaktı. Londra, Ben'le ikimizin kendimize yeni bir hayat kurduğumuz yer olmayacaktı.

Tamamen değilse de kısmen, Michelle'in kurduğu dünyaya uymamız gerekecekti.

Michelle benim fark ettiğim şeyi şimdi fark etmiş de yanlış bir şey söylediği için kendini kötü hissediyormuş gibi baktı. Üzüntüyle gülümsedi. "Sen beni boş ver, ben öyle saçma sapan gevezelik ediyorum işte!" dedi.

Michelle'in bana dostça yaklaşıp tüm bunları üzerime boca etme planı öyle acımasızcaydı ki neredeyse takdir ettim. Ama bunun hedefine giden yolda sadece bir araç olduğunu da anladım. Bütün istediği, tek istediği Ben'di.

Gözü başka bir şey görmüyordu. Henry'nin anneme baktığında gözünün dünyayı görmemesi gibi. Finn'in Margaret'a baktığında gözünün dünyayı görmemesi gibi. Sahip olamayacağımız bir şey istediğimizde çoğumuzun gördüğü tek şeyin ondan ibaret olması gibi.

Michelle teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. "Hiç oralara girmemem gerekirdi. Önemli olan tek şey şu anda burada olmamız. Çenemi tutmayı öğrenmem lazım. Tam ikiniz her şeyi yoluna sokmuşken benim saçma sapan gevezeliklerim yine bir çuval inciri berbat etti."

O yumuşacık sesi şefkatle dolup taşıyordu ama ses tonu bile gözlerini saklayamıyordu. Gözlerindeki paniği. Panikten kıvranıyordu çünkü bu, onun son şansıydı. Düğünden önce. Ben beni hayatında kalıcı hâle getirirmeden önce son şansıydı. Beni vazgeçmeye ikna etmek için son şansıydı.

Öne doğru eğildi, performansına devam etti. "Ama işte ben böyleyim. Çok dürüstüm. Sır saklamayı hiç beceremem."

"Maddie'yi Ben'den sakladın ama."

Michelle küçümseyici bir tavırla gülümsedi. Sırlar açığa çıkmıştı. "Eh, bazen de becerebiliyorum tabii."

Tam o sırada konuşmamız bölündü. Şarap kulübünün yetmişlerindeki yaşlı üyeleri artık daha fazla dayanamamış, Michelle'den imza istemeye gelmişlerdi.

“Torunlarımız için,” dedi liderleri.

Sonra hoop, kalabalığı kontrol altına almak için Komiser Yardımcısı Tropper ışık hızıyla geliverdi. Yaşlı kadınları iterek araya girdi, Michelle ile onlar arasında canlı kalkan oldu.

“Hanımlar, sıraya girin lütfen. Bayan Carter’ın sadece iki eli var, öyle değil mi?”

Michelle güldü. Bir yandan yaşlı kadınlara “elden ne gelir” dercesine omuz silkerken bir yandan da Tropper’a minnetle gülümsedi. Az önce yüzünde gördüğüm karışık hisler silindi gitti, yerini muzaffer bir gülümseme aldı.

Birkaç İyi Adam

Ben'i yakaladığımda, bir eliyde iki viski kadehi, diğer eliyle Maddie'nin elini tutmuş, bize doğru geliyordu. Bana gülümsedi ama karşılık veremedim.

"Konuşmamız gerekiyor," dedim.

Başını yana eğdi. "Tamam..."

Onu süzdüm. Takım elbisesi içinde uzun boylu ve güçlü görünüyordu. Michelle dünyadaki her erkeği elde edebilirdi ama kafayı ona takmıştı bir şekilde. Elde edemeyeceği bir adama. Bu kadar basit miydi? Michelle'in sahip olamadığını istediğine, buna hakkı olduğunu düşündüğüne inanmak kolaydı. Öte yandan onu çocuğunun babası olduğu için de istiyordu. Böylece fedakâr anne yanı ile bencil yanı bir araya gelip birbirini besliyor, bu da Ben'i ruh eşi gibi görmesine sebep oluyordu herhâlde.

Ben, Maddie'yi Michelle'in yanına gönderip benim elimi tuttu, birlikte çadırın başına bakan tarafına doğru yürüdük. Başın üstünde ay ve yıldızlar parlıyordu, ışıkları asmalara vuruyordu.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Michelle’le ufak bir konuşma yaptık.”

Endişeyle bana baktı. “Onun gelmesinin kötü bir fikir olduğunu biliyordum.”

“Ben sadece Londra’ya neden gittiğini öğrenmek istiyorum. Bizim geleceğimiz için mi yoksa sizin geleceğiniz için mi?”

“Bizim için.” Yüzümü ellerinin arasına aldı. “Hepsi bizim için.”

“O zaman bana niye Surrey’i anlatmadın?”

“Surrey?” Şimdi anlamıştı. “Georgia, n’olur yapma.”

“Sadece Maddie için değildi, değil mi? Aile olup olamayacağıınızı görmek istedin. Onunla birlikte olup olamayacağını anlamak istedin.”

Başını iki yana salladı. “Tabii ki hayır. Her zaman sadece Maddie içindi.”

“Hani başka sır yoktu, Ben?”

“Yok zaten. Michelle olayları kendi görmek istediği şekle büründürüyor sadece,” dedi. “Sana onun anlaşılması zor biri olduğunu söylemiştim.”

“Anlaşılması zor mu yoksa düpedüz yalancı mı?”

Bana karşı ne kadar dürüst olması gerektiğini düşünmesi gerekiyormuş gibi geri çekildi. İçkisinden bir yudum aldı. Zaman kazanmaya çalışıyordu.

“Bak, tamam, beni ilk aradığında bir an düşünmedim değil. Beni terk edip canımı yakan, şimdi çocuğumun annesi olan kadını bir an düşündüm. Her erkek bir an tereddüt ederdi.”

Gözlerimi kaçırdım. Yüreğime bir taş oturmuştu. “Yine de bana bir şey söylemedin?”

“Ne faydası olacaktı ki? Sana tereddüt yaşıyorum mu dseydim? Sen aklından geçen her erkeği bana anlatıyor musun?”

Söyledikleri karşısında kalakalmıştım. Buna ne diyebilirdim ki? Hem haklıydı, hangi erkek olsa dünyanın en güzel kadını onu istediğinde, üstelik birlikte bir çocukları da varsa bunu bir düşünürdü.

“Michelle’in seni etkilemeye çalıştığını, birlikte olmamızı engellemeye çalıştığını biliyorum. Ama ona izin vermemek senin elinde.”

Bana doğru eğildi, yüzünü kulağıma yaklaştırıp fısıldadı. “Önemli olan benim ne karar verdiğim. Ben seninle kalmaya karar verdim. Hayatımda verdiğim en kolay karardı.”

Söylediklerine inanma isteğiyle başımı salladım, kollarımı ona doladım. Ama hâlâ boşluklar vardı. Bir şeyler eksikti. Michelle, Ben’i terk etmişti. Sonra geri gelmişti ve onu istiyordu. Bütün hikâye bu gibi görünüyordu ama sanki bir şey daha vardı.

Problem, kısa süre öncesine kadar önümüzde uzanan mutlu ve huzurlu hayatımızın artık öyle görünmemesi değildi. Önümüzdeki günlerde bir şekilde Michelle’le uğraşmak, onu idare etmek zorunda kalacağım gerçeği değildi.

Ben’in, benimle kalmanın hayatının en kolay kararı olduğunu söylerken gözlerini kapatmasıydı. Gözlerini yummuştu ve o anda bunun doğru olmasını dilediğini biliyordum.

Ben’e biraz yalnız kalmak istediğimi söyleyip bara gittim, bir köpüklü şarap alıp bir dikişte bitirdim. Barmen bu hıza şöyle bir baktı, bir şey söylemedi ama söylemek istediği belliydi. Ona sıkıysa bir şey söylemesi için meydan okuyan bir bakış attım.

Sonra şişeyi alıp bardan uzaklaştım. Çadırın köşesine, yana gelmemeye özen gösteren Finn'le Bobby'yi ayrı ayrı izleyebileceğim bir yere geçtim. Annemin de bakışları sürekli ikisi arasında gidip geliyordu. Bu arada Henry onun yanında huzursuz bir şekilde dikiliyordu. Henry'nin huzursuzluğunun sebebi burada olmak değildi. Henry'yi şimdiye kadar tanıdığım kadarıyla, dünya üzerinde belki de hiçbir ortamda kendini huzursuz hissetmeyecek bir adam olduğunu anlamıştım. Şimdi huzursuzsa bunun sebebi annemin tedirginliğini hissetmesi ve buna kendisinin sebep olduğunu düşünmesiydi. Huzursuzdu çünkü annemi düşünüyordu.

Kadehimi yeniden köpüklü şarapla dolduruyordum ki Lee yanıma geldi. O da bir köşeye sığınmak ister gibiydi. "Barmen son köpüklü şarabı senin aldığını söyledi. Biraz da ben sebeplensem?"

Cevap beklemeden uzanıp kadehime el koydu. "Sen iyi misin?" dedi sonra.

Başımı salladım.

Kalbim sıkışıyordu. İçkisinden büyük bir yudum aldı. "Öyle görünmüyorsun," dedi. Bana baktı; aklından geçeni söyleyecek olursa ne tepki vereceğimi bir tarttı. Söylemese daha iyi olacağına karar vermiş olmalı ki başını öbür tarafa çevirdi. Sonra karar değiştirip tekrar bana döndü.

"Bunun için kendini kötü hissetme," dedi.

"Ne için?"

Ben'in Michelle ve kızıyla oturduğu masayı işaret etti. "Kocasının eski sevgilisinin Michelle Carter olması her kadın için zor," dedi. "Michelle Carter'ın kendisi için bile."

Ardından kadehimi boş bir şekilde geri verdi. Gülümsedim. "Teşekkürler."

“Ama dün benimle tanıştığında numara yaptığın için kendini kötü hissedebilirsin. Yani illa bir şey için kötü hissetmek istiyorsan onun için hisset. Bunu niye yaptın ki?”

“Efendim?”

Şişeyi alıp ortak kadehimize biraz daha köpüklü şarap koydu, büyükçe bir yudum daha aldı. “Beni duydun.”

Omuz silkti ve bunu çoktan geçmiş de benimle eğleniyor-muş gibi baktı. Bilgisayar dâhisi, kaşık ve bardak paylaşıcısı Lee’nin benimle dalga geçmesi öyle çok da canımı sıkmadı.

“Jacob sana Seattle’daki bir işi kabul ettiğimi söyledi mi?”

İşte bu, beni şaşırttı. “Öyle mi? Ne zaman?”

Başını salladı. “Korsan Kampı’na gidiyordum... Bu kamp-ların ilk burada başladığını biliyor muydun? Neyse, sanal gü-venlik üzerine çalışan bir şirketten iş teklifi aldım. Merkezleri Seattle’da. Onlara yazılım yapacağım. Cidden iyi bir iş.”

Jacob’ın bagajındaki spor çantayı hatırladım. Lee ona bu işi istediğini söylediğinde kavga etmişlerdi herhâlde.

Lee parti kalabalığının üzerinden gökyüzüne doğru baktı. “Buradan başka bir yerde yaşamayı düşünmekte Jacob biraz zorlanıyor. Ama benim için en doğrusu bu. Bu iş. Seattle.” Omuz silkti, önüne baktı. “Jacob yavaş yavaş bu fikre alış-maya başladığını söylüyor... Murray Grant Şarapçılık’ta bir sürü yönetici var. Hatta onlarla ne yapacaklarını bilemedik-leri kadar çok yönetici var. Jacob, Seattle’dan da üretimi de-netleyebilir.”

“Harika,” dedim, bu beni rahatlatmış gibi konuşmaya ça-lışarak. Aynı anda da hissettiğim şeyin rahatlatanının tam tersi olduğunu fark ettim. Jacob, Seattle’a taşınıyordu. Buradan gidiyordu.

“Öyle mi gerçekten?”

Lee, çadırın diğer köşesinde babamla konuşan Jacob'ı başıyla işaret etti. Biraz ilerilerinde de Ben duruyordu. Yani onu da işaret etmiş olabilirdi.

“İyi erkekler vazgeçmiyorlar. Bunu fark etmiş miydin? Ben fark ettim. Pes etmiyorlar, vazgeçmiyorlar. Vazgeçmeleri daha doğru olduğu zaman bile.”

Onunla hemfikir olma isteğiyle başımı salladım ama Jacob'a, Ben'e bakarken neyi onayladığımdan pek de emin değildim.

Lee bana dönüp gözlerimin içine baktı. “Eğer burada kalıyordum seninle iyi arkadaş olurduk gibi geliyor. Sence de öyle değil mi?”

Bunu böyle dile getirmek biraz tuhaftı ama bir o kadar da içtendi. Lee'ye içim ısındı. “Belki bir gün deneyip görme şansımız olur.”

Gülümsedi. “Belki,” dedi.

Ardından şampanya şişesini aldı.

“Her neyse. Artık gidip Jacob'ı bulacağım ve bu şişenin gerisini de ben içeceğim,” dedi.

Babamla Jacob'ın olduğu tarafa yönelmişti ki tekrar bana döndü.

“O iyi bir adam,” dedi. “Jacob. O gerçekten çok iyi bir adam.”

“Bunu bana neden söyledin ki şimdi?”

“Çünkü dün bana kendini niye tanıtmadığını biliyorum.”

Çözölme

Finn bağ evinde saklanıyor, buzlukta kalan son lazanyanın buzunu çözmeye çalışıyordu. Eline bir tahta kaşık almış, dürtüp duruyordu ama pek yol katedebildiği söylene-
mezdi.

Ben girince başını kaldırdı. “Buzunu çözmeyi beceremiyorum bir türlü,” dedi.

“Çözsen de burada saklanıp onu yiyemezsin zaten,” diye karşılık verdim.

“Niye ki? Partide annemin yeni erkek arkadaşıyla muhabbet ediyor olmam mı gerekirdi? Herif pat diye yanıma gelip kendini tanıttı, benim hakkımda çok şey duyduğunu söyledi. Ben de vay oldum: *Gerçekten mi? Çünkü ben senin hakkında pek az şey duydum.* Büyük hata. Karşılığında bir saat boyunca Beethoven’ın Beşinci Senfoni’sine getirdiği yeni yorumu dinlemek zorunda kaldım. Klasik müzikten neden nefret ettiğimi hatırladım sayesinde.”

Masadan kalkıp ocağı yaktı. Ardından lazanyayı bir tavaya aldı ve arada karıştırarak ısıtmaya başladı.

“Hem ben saklanmıyorum,” dedi. “Plan yapmak için biraz yalnız kalmam gerekiyor sadece.”

“Ne planı?”

Omuz silkti. “Sana bu işi bir şekilde çözeceğimi söylemiştim. Çözüyorum. New York’a taşınıyorum.”

“Benim kastettiğim bu değil.”

“Eh, umduğunla değil bulduğunla idare edeceksin.”

Başımı iki yana salladım. Buna üzülmüştüm. Gideceğine üzülmüştüm ama dahası orada aradığını bulamayacağını bildiğim için üzülmüştüm.

“Eğer orada beni fotoğrafçılıkla ilgili harika fırsatlar bekliyor desem moralin biraz düzelir mi?”

“Biraz.”

“Orada fotoğrafçılıkla ilgili harika fırsatlar beni bekliyor.”

“Finn, orada aradığını bulamayacaksın. Bu işler öyle olmuyor. Hem sen burayı seviyorsun. Sen buraya aitsin. Başka bir yer sana ne verebilir ki?”

“Huzur. Biraz keyif, biraz eğlence.”

Gözlerimi yumdum. Ona nasıl ulaşabileceğimi bilemiyordum. Zaten dinlemek de istemiyordu. Tahta kaşıkla lazanyayı dürtmeye devam ediyordu ama hâlâ başarılı olabilmiş değildi. Kaşığı elinden alıp ocağı biraz daha açtım.

“Hem buradan uzaklaşmak senin için iyi oldu,” dedi.

“Sandığın kadar iyi olmamıştır belki.”

Finn tezgâhın üstüne oturdu. “Senin geceni de şu malum film yıldızı eski sevgili mi mahvetti?”

“Ben’i seviyor,” dedim.

Finn başını yana kırarak bana baktı. “Emin misin? Kadın oyuncu sonuçta. Onların herkesi seviyormuş gibi yapabilmesi gerekmiyor mu?”

Güldüm.

“Nutuk dinlemek istemiyorum,” dedi. “Ben de sana nutuk atacak değilim. Ama kabul edelim, kazanmak istediğimizden bile emin olmadığımız savaflara girmeme dersi ikimizin de çok işine yarayabilirdi.”

Bir an durdu.

“Gerçi şu anda daha öncelikli ihtiyaçlarım var. Sıcak lazanya gibi mesela. Gel seninle bir anlaşma yapalım, sessizce oturalım. Burada sessizce oturursak belki de gecenin geri kalanını kimseyle konuşmak zorunda kalmadan atlatabiliriz,” dedi.

İstediğim hâlde itiraz edemedim. Çünkü Finn tam zamanında son kozunu da oynadı. Çünkü uzanıp elimi tuttu.

“Lazanyayı mı aşırıyorsunuz?”

Başımızı çevirince kapıda duran annemle karşılaştık. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, kızmış görünüyordu. Sadece Finn’e değil, bana da kızgındı. Partiden kaçtığım için bana da kızmıştı.

“Ah, yakalandık,” dedi Finn.

“Ah ya, yakalandınız. Baban her yerde sizi arıyor. Son bir kadeh kaldıracak, veda edecek. Jacob’ı millete tanıtacak. Sonra da herkesin evde toplanmasını istiyor.”

Finn ayağa kalktı ama annem onun önüne dikildi.

“O senin kardeşin. Çözün bunu bir şekilde.”

Finn başını salladı. “Çözüyorum,” dedi. “New York’a taşınıyorum.”

“Bu çözmek değil, kaçmak.”

Annem kapıya doğru yürüdü. Bu konuda söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. Ama Finn olduğu yerde dikilmeye devam etti. “Biz de senin için aynı şeyi söyleyemez miyiz?” dedi.

Annem ellerini havaya kaldırdı. “Bana ne söylemek istiyorsan daha sonra söylersin. Hatta söylemelisin de. Ama şu anda beni daha fazla çıldırtmadan partiye geri gelmeni öneririm.”

Ardından annem bizi ite kaka mutfaktan çıkardı ve partiye geri götürdü. Babam son bağ bozumu partisinde son kez kadeh kaldırmak için bizi bekliyordu.

Hiçbirimiz durup ardımıza bakmadık. Lazanyayı fırından çıkarmadık.

Senkronizasyon

Babamın elinde etiketsiz bir şarap şişesi vardı. “Şu kalabalığa bakın,” dedi. “Nerede bedava şarap Sebastopol’lüler orada, ha?”

Alkışlar arasında babam küçük podyuma çıktı, konuklar podyumun karşısında yarım daire oluşturdu. Biz ailece arkasında duruyorduk ama birlikte değildik. Annem benim yanımda duruyordu, Bobby hepimizden biraz uzaktı, Finn babamın yanındaydı ve Margaret’a bakmamaya çalışıyordu, ikizler ikisinin bacaklarının dibindeydi. Ayakta zor duruyor gibilerdi. Partinin hengâmesinden yorulmuşlardı. Belki anneleriyle babaları arasındaki gerilimden de.

Henry çadırın köşesindeydi, gözleri annemin üzerindeydi. Ben onun yakınındaydı, Michelle’le Maddie de birkaç adım arkasındaydı. Göz göze geldik, Ben gülümsemeye çalışırken gözlerimi kaçırdım. Derken Lee’yle Jacob’ı gördüm. Jacob babama bakıyordu. Babamsa iki yüz konuğuna. Çoğunun burada olmasının tek sebebi babamdı. Babam beyzbol şapkasını taktı. Siperliğinde “Şarapçı İnekler” yazan şapkasını.

Herkes güldü. Sonra babam şapkayı ters çevirdi ve elindeki şarap şişesini havaya kaldırdı. “Bunu Jen açacak ama önce benim bir konuşma yapmamı bekliyorsunuzdur herhâlde.”

“Konuş, moruk!” diye bağırdı Gary.

“Çok beklersiniz,” dedi babam. “Söyleyecek bir şeyim yok.”

Ardından anneme döndü.

“Ah, ama sana bir şey söyleyeceğim.”

Anneme yanına gelmesini işaret etti ve annem yanına geldiğinde mikrofonu kapatıp kulağına bir şey fısıldadı.

“Ne fısıldıyorsun, Dan?” diye seslendi Louise. “Hadi ama, biz de duyalım, millet!”

Fakat şimdi babamın gözleri annemin gözlerindeydi, cevabını bekliyordu.

Annem babama uzandı. Daha önce binlerce kez yaptığı şekilde, birkaç gün öncesine kadar daha binlerce kez yapacağına emin olduğum şekilde. Annem babama uzandı ve çadırda alkışlar yükselirken ona sarıldı. Sarmaş dolaş yalpaladılar. Ve başta sarılıyorlar zannettiğim şeyin aslında ne olduğunu o zaman anladım. Dans ediyorlardı. Berbattılar ve aynı zamanda mükemmeldiler. Dans ediyorlardı!

Derken Henry çadırın köşesinden bağırdı. Henry yüksek sesle bağırdı.

“Yangın!”

Alkışlar arasında kulağa “çılğın” diye bağırılmış gibi geldi, bu yüzden bir an hiçbirimiz Henry’nin gösterdiği yerde ne olduğunu göremedik.

İleride yükselen siyah dumanları gösteriyordu. Bağ evinden dumanlar ve alevler yükseliyordu. Bağ evi yanıyordu.

“Ah, siktir,” dedi Bobby.

Hep birlikte tepeden aşağı bağ evine doğru koşmaya başladık. Finn ve Bobby'yle birlikte ben en öndeydim, annemle babam hemen arkamızdaydı. Ben'le Jacob da onların arkasındaydı, Jacob koşarken bir yandan da 911'i tuşladı. Diğer tüm konuklar da yardım etmek için peşimizden geliyorlardı. Lee ve Henry, ikizlerle birlikte Margaret, kucağında Maddie'yle Michelle de dâhil.

"İtfaiye yolda!" diye seslendi Jacob tam biz bağ evine ulaştığımız anda. Alevler ve dumanlar bizi belli bir mesafede tutuyor, daha fazla yaklaşmamıza engel oluyordu.

Ben'in kolunu belimde hissettim, sonra önüme geçip vücudunu bana siper etti.

"Tanrım!" diye bağırdı annem, babam da onu aynı şekilde geride tutarken. Annem arkasına döndü ve Margaret'la ikizleri, Michelle'le Maddie'yi tepede gördü. Tepede olmaları annem için yeterli değildi.

"Çocukları götürün buradan!" dedi.

Bu ses tonuyla tartışılmazdı. Zaten kimsenin itiraz etmek gibi bir niyeti de yoktu. Margaret'la Michelle çoktan çocukları uzaklaştırmaya başlamıştı bile.

"Geri çekilin," dedi Finn.

Bobby'yle Finn birer yangın söndürücü kaptı. Ben bana dönüp olduğum yerde kalmamı işaret ettikten sonra onların yanına koştu.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Böyle kuru bir havada bağ evi çıra gibi yanıyordu. Ve güçlü bir rüzgâr esiyordu, eğer bir şey yapmazsak -hemen bir şey yapamazsak- yangın tüm bağa yayılabilirdi. Hemen bir şey yapmalıydık.

Finn yangın söndürücüyü yukarı doğru kaldırdı, mümkün olduğunca taraçayı hedef aldı. Ama yangın söndürücü

değil yangını söndürmek, daha da alevlendiriyormuş gibi görünüyordu.

Finn öksürmeye başladı, yine de yaklaştırmaya çalıştı.

Babam onun yanına geldi. "Tamam, bırak."

Sirenleri duyabiliyordum ama hâlâ çok uzaktaydılar.

Bobby öne atıldı. "Sen geri çekil, baba," dedi.

Ardından elindeki yangın söndürücüyü daha da yukarı kaldırdı.

Verandadan sesler yükseldi; çöküyordu.

"Tamam, yeter bu kadar bırakın," dedi babam yine.

Ben'in gözlerinde derin bir üzüntüyle bana baktığını gördüm. Bense dümdüz ileri, bağ evine doğru baktım. Dumanlar evden bağa doğru uzanıyordu. Öne doğru, yangına doğru bir adım attım. Sanki kimsenin yapamadığını yapabilecekmişim, sanki bağa sıçramadan önce yangını durdurabilecekmişim gibi.

Derken bir el kolumdan yakalayıp beni durdurdu. Jacob. Göz göze geldik.

"Hayır," dedi.

Tam o sırada gökyüzünde bir şimşek çaktı. Sonra aniden yağmur bastırdı. Hem de güçlü bir sağanak.

Başımı kaldırıp yüzümü yağmura verdim. Yağmur damlaları tenimi dövüyordu.

Yağmur alevleri bastırırken itfaiye sirenleri yaklaşıyordu.

Rahat bir nefes aldım.

Senkronizasyon. Tam da bu değil miydi? Alevler bağa sıçramak üzeredir. Sonra sanki bir mucize olur ve yağmur bastırır. Tam o anda yağmaya başlar ve yangını söndürür.

Sonra bağa doğru baktım ve birden hatırladım. Bağ kurtaran yağmur, hâlâ toplanmamış üzümleri mahvedecekti. On

dördüncü bloktaki, babamın en değerli üzümlerini. Üzümleri kurtarmalıydık. Hepimiz aynı anda aynı şeyi düşündük.

“Koşun!” diye bağırdı Bobby. “Koşun!”

Finn, Bobby ve ben yine önden fırladık, Jacob’la Ben hemen arkamızdaydı, onların hemen arkasında da annemle babam vardı. Kalan üzümleri toplamak için tüm aile bağa koştuk. Birbirimize en çok ihtiyacımız olduğunda hepimiz yine bir aradaydık.

On dördüncü bloka ulaştığımızda hemen ıslak üzümleri toplamaya giriştik. Makas bile kullanmadan salkımları ellerimizle koparıyorduk. Neyse ki asmaların dibinde sepetler vardı.

İtfaiye sirenlerinin sesi şimdi daha yüksek ve daha yakındı. Yangını onlar söndürürdü.

Bu yüzden önce hiçbirimiz onu duymadık. İtfaiye sirenlerinin, yağmurun sesinin, kendi koşuşturmamızın arasında...

Babamın yere düştüğünü duymadık.

Anneme tutunarak yere yığılmıştı. Hareketsizdi. Annemin kollarının arasında.

4. Bölüm

Son Bağ Bozumu

Bekleme Salonu

Arabaya binip hastaneye gitmeden önce bir an hepimiz öylece kalakaldık. Yaptığımız şeyi bırakıp babama doğru koşmadan önce bir an öylece kaldık. Ama o an, yağmurun sesiyle, annemin sesiyle bulanıktı. Net olan sonrasıydı. Arabayla hastaneye gittik. Arabayı Finn kullanıyordu, ben yanıdaydım, annemle babam arkadaydı. Bobby, Margaret ve Ben diğer arabada, hemen arkamızdaydı. Ambulansın gelmesini bekleyemeyecek kadar korkmuştuk, hemen bir şeyler yapmak zorundaydık. Çocukları Michelle'e bırakmıştık. Ünlü film yıldızı evde çocuklarla kaldı.

Sonoma Bölge Hastanesi'nin bekleme salonunda korku içinde bekliyorduk. Hepimiz aniden en sevdiğimiz insanı kaybetme korkusuyla yüzleşince sarsılmıştık. Margaret, Bobby'ye tutunuyordu, Finn annemin yanıdaydı, ben bankta Ben'in yanında oturuyordum. Ve Jacob. Jacob bir köşede dikiliyordu.

Bobby salonda aşağı yukarı yürümeye başladı. "Saatlerdir bekliyoruz. Bir şey yapmalıyız."

Finn başını iki yana salladı. “Ne yapmamızı istiyorsun, Bobby?”

“Bir şey. Bilmiyorum. Bir şey işte.”

Ben’e yaslandım. Finn annemi tuttu. Merkezinizi kaybettiğinizde birine tutunma ihtiyacı hissediyordunuz. Babam bizim için, itiraf etmek istemediğimiz bir şekilde tam da buydu. Onu bağda yere yığılmış hâlde gördüğümde, kaybetmekten korktuğum şeyin bağ olmadığını anlamıştım. Oydu. Bağda çalışmaya devam ettiği sürece düşünmem gerekmezdi. Onun olmadığı bir günün geleceğini düşünmem gerekmezdi.

Annem doğruldu. “Geldi.”

Bir an babam geldi zannettim. İyi olduğunu söylemek için yataktan kalkıp yanımıza gelmiş... Ama gelen o değildi, doktordu. Doktorla annem iki eski dost gibi sarıldı.

“Jen. Bir kalp krizi daha geçirmiş,” dedi.

“Bir kalp krizi daha mı?” diye araya girdi Bobby.

“Bu da ne demek, anne?” diye sordu Finn.

Babamın kazayla ilgili benden ne sakladığını o zaman anladım. Araba kullanırken kalp krizi geçirmiş, kazaya da bu sebep olmuş olmalıydı.

Bobby’nin boynundaki damar atmaya başlamıştı. “Ne halt dönüyor burada?” dedi.

Annem onun önüne atıldı, hepimizin önüne geçti, bize arkasını dönüp doktorun karşısında durdu.

“Durumu nasıl?” diye sordu doktora. “İyi mi?”

“Çok şiddetli bir kalp krizi değil ama geçen seferki kadar hafif de değil. İlaça karşılık veriyor. Yine de tehlikeyi tamamen atlattığını söyleyemem. Onun bu kadar çabuk geri gelmesini beklemiyordum. Kendine dikkat etmesi gerekiyor, Jan. Bunları konuşmuştuk.”

Bobby infilak etmek üzereymiş gibi görünüyordu. “Bunları ne zaman konuştunuz? Anne, babamın kalp krizi geçirdiğini bizden nasıl saklıyorsunuz?”

“Sizi endişelendirmek istemedik,” dedi annem.

Finn, Bobby’nin arkasından atıldı. “Neden?” diye sordu.

“Evet. Neden?” diye tekrar etti Bobby.

Bobby artık bağıırıyordu. Avaz avaz bağıırıyordu.

İkisi de bağıırıyordu.

Annem onlara döndü ve konuştuğunda sesi ikisinden de daha yüksekti. “Aşırı tepki vereceğinizi düşündük. Hayal et-senize. Onun bunu atlatmak için neye ihtiyacı olduğunu düşünmek yerine bunu kendi korkunuza dönüştürecektiniz!”

Abilerim sustu. Bekleme salonundaki herkes sustu, anneme baktı. Ford’lar ve Ben, Margaret, Jacob, salonda diğer bekleyenler... Herkes anneme baktı. Tüm bu saçmalıklardan sıkılan ve ailesinin de artık saçmalamayı kesmesini talep eden anneme.

“Şimdi babanızı düşünme zamanı. Birbirinizi düşünme zamanı.” Ardından yine doktora döndü. “Yani bu ne demek? Dan’ın durumu nasıl?”

Doktor, ağabeylerim araya girecek mi diye onlara şöyle bir baktı, nihayet anneme cevap verdi.

“Şu anda dinleniyor. Durumu yarın netleşecek. Bu arada siz de biraz dinlenseniz iyi olur.”

Jacob tüm bunlar sanki onun hatasıymış gibi gözlerini yere dikmişti.

“Yani yarın iyi olacak?” dedi Finn.

Annem yatıştırmak istercesine oğlunun gözlerine baktı.

“Söylediğiniz şey yarın iyi olacak anlamına geliyor, değil mi?” diye atıldı Bobby.

“Yarına kadar gözetim altında tutacağız anlamına geliyor. Birkaç test daha yapacağız. Ama eğer iyi olursa yarın eve gelebilir. Tabii evde dinlenmesi, kendini zorlamaması şartıyla. Vücudu ona bir uyarı daha vermeyecek.”

Bobby güldü. “Hı hı, tabii, kesin dinlenir.”

Annem elini Bobby’nin omzuna koydu. “Bobby...”

“Ne? Babam ne zaman dinlendi? Hiçbir zaman.”

Doktor ona döndü, yüzü ciddiydi. “Bugüne kadar.”

Annem başını salladı. “Onu görebilir miyiz?”

“Çok uzun bir gün olduğunu, eve dönmenizi söyledi. Bence de en iyisi bu olur. Dan bitkin durumda ve biraz dinlenmesi lazım. Ve Jen, senin de biraz dinlenmen lazım. Dan haklı. Şimdi eve gidin, yarın sabah onu görmeye gelirsiniz.”

Annem yine başını salladı. “Elbette. Tamam,” dedi. “Mantıklı.”

Bana dönüp elimi hafifçe sıktı.

Ardından doktoru geçip kocasının yattığı odaya yürüdü.

Sebastopol, California. 2009

Jen ona çok kızgındı ve hakkı da vardı. Bir aydır Big Sur'da, okyanus manzaralı çok güzel bir evde kalıyorlardı. Jen ona açıkça söylemişti. Bir değişikliğe ihtiyacı olduğunu ve yalnız gideceğini söylemişti. Onunla gelmek için Dan ısrar etmişti.

Buraya kadar sorun yoktu. Fakat şimdi Dan tam anlamıyla burada değildi. Jen'in kızdığı buydu işte. Madem onunlayken aklı başka yerde olacaktı, o zaman niye gelmişti?

Dan çabalamıyordu. Jen, Ben Sur'da olmayı, okyanusu çok seviyordu. Burada bir müzikal tiyatro grubuna katılmıştı, orkestrada çalışıyordu. Tüm bunların Dan'e kendini tehdit altında hissettirdiği inkâr edilemezdi. O da farkındaydı. Kendini ihmal ediliyormuş gibi hissediyordu. Jen'i doğru dürüst göremiyordu bile ve o zaman da çocuk gibi küsüyordu. Çocukluk ettiğini biliyordu ama bunu bilmek ile buna nasıl son vereceğini bilmek aynı şey değildi.

"Kendini iyi mi hissetmiyor musun yoksa?" diye sordu Jen. Kalp krizinden beri sürekli bunu sorar olmuştu.

“İyiyim. Gerçekten iyiyim.”

“O zaman yaptığın şey dışında başka bir şey yapmayı unuttun; bu mu?” Jen başını iki yana salladı. “Üstelik ben sana bu yüzden âşık oldum. Hayallerine, o tutkuna. Ama başka şeyler de yapabilmen lazım. Bağ tamam da bağdan çıkınca sudan çıkmış balığa da dönmemen lazım.”

“Biliyorum.”

“Üstelik denemiyorsun bile.”

Dan başını salladı. “Bunu da biliyorum.”

Jen onun başka bir şey söylemesi için bekledi.

“Bağı satabiliriz,” dedi Dan. “Eğer istediğin buysa satarız.”

“Kimse bağı satmaktan falan bahsetmedi, Dan. Niye lafi oraya getirdin ki şimdi?”

Jen ona baktı. Ve Dan bir şey fark etti. Ona eskiden gözlerinde aşkla bakardı. Şimdi gözlerinde o aşk yoktu.

“Neden bahsediyoruz o zaman?” diye sordu.

“Başka bir şeyden,” dedi Jen.

Karısı gitmek için döndü ama Dan onu kolundan tuttu. Bir şey söylemedi, sadece tuttu. Ne söyleyeceğini bilmediğini görmesini umarak tuttu. Birbirlerine böyle kızdıkları zamanlarda Jen’in yaptığı şeyi yine yapmasını bekleyerek tuttu.

Jen’in ona bir adım atmasını bekledi.

Detaylar

Senkronizasyon.

Bağda yangın çıkar. Sonra sanki bir mucize olur ve yağmur bastırır. Tam o anda yağmaya başlar ve yangını söndürür.

Senkronizasyon. Kalp damarlara kan pompalar. Damarlar kalp kaslarına kan pompalar. Her şey koroner arterden kalp kaslarına yayılır. Gereken yerlere.

Sözsüz bir anlaşma.

Ben'le Margaret, Michelle'e iyi haberi vermek ve çocuklara bakmak için eve dönmeye karar verdiler. Özellikle ikizlerin Margaret'a ihtiyacı olmalıydı ve Margaret için de şu anda onlarla olmak daha kolaydı. Margaret, Bobby'nin onunla gelmesini beklemiyordu ama Bobby de gitti. Bobby şu anda babam için yapabileceği tek şeyi yapmak, üzüm toplama işi nasıl gidiyor diye işçileri kontrol etmek istiyordu. Sonra Finn de

itfaiyecilerle konuşmaya ve bağ evinden geriye ne kaldığına bakmaya gitti. Annem odadan çıktığında bekleme salonunda bizden sadece ben kalmıştım.

Annem kucağında kocaman bir hasta bakım paketiyle bekleme salonuna girdi.

“Yalnız mısın? Nasıl oldu bu?”

“Şansım yaver gitti diyelim.”

Gülümsedi. “Beni beklediğin için teşekkürler.”

Kucağındaki paketi yanımdaki sandalyeye bıraktı, diğer tarafıma geçip oturdu. Çok bitkin görünüyordu.

“Ne gece ama,” diye mırıldandı.

“Babam nasıl?”

“Her şeyden önce oldukça sabırsız görünüyor ki bu iyiye işaret.”

“Ne için sabırsız?”

Omuz silkti. “Bir an evvel üzümlerinin yanına dönmek için.”

Üzümler için endişelenmesine gerek olmadığını, Bobby’nin işçilere bakmaya gittiğini söyleyecekken durdum. Babam için fark etmeyecekti nasılsa. Orada olup kendi gözleriyle görmeden yatışmazdı.

“Dün bana kalp krizini söylemeye çalışıyordu. Onu yarım kulak dinledim.”

“O da yarım ağız anlatmıştır zaten.”

Önüme baktım. Hâlâ suçluluk duyuyordum. Neler olup bittiğini nasıl anlamamıştım.

“Bunu yapma.”

Anneme baktım. “Neyi?”

“Bağı sattığı için ikinci kez kalp krizi geçirdiğini söyleme,” dedi annem. “Bu doğru değil. Sana bunu söylememi özellikle

istedi. Bunu anlamayı istiyor. Bağı sattığı için değildi, daha önce satmadığı içindi.”

Başımı salladım. Annem haklı olabilirdi. Babam bu toprak için canını dişine takıp çalışmıştı. Şimdi sağlığı için başka bir şey yapmalıydı. Bu konuda onunla kavga edecek değildim. Artık hiçbir konuda onunla kavga edecek değildim.

Annem gülümsedi, “Bunun, uygun bir son olduğunu söyledi,” dedi.

“Son bağ bozumu için.”

“Son bağ bozumu için,” dedi annem.

Ardından bana doğru eğildi. “Bu, itfaiye şefi aramadan önceydi. Biri bağ evindeki fırında bir şey bırakmış galiba.”

Başını iki yana sallayarak güldü. Yapılacak başka ne vardı ki? Bu geceki olaylar arasında en önemsizi yangındı. Listenin en tepesinde ise annemin mutlu görünmesi vardı. Bir hastanenin bekleme salonuna uygun düşmeyecek kadar mutluydu. Gelinliğimle eve gelip de onu üzerinde havluyla *bastığımdan* beri ilk kez bu kadar mutluydu. Gözlerinin içi gülüyordu.

Derken yüzü, yapmak zorunda olduğu şeyden dolayı hafifçe gölgelendi. Eğer yeniden babamla bir hayat hayal edecekse Henry’yi terk etmesi gerekiyordu.

Önüne baktı. “Henry çok iyi bir adam,” dedi. “Henry’nin bana kendimi nasıl hissettirdiğini, bana nasıl kendimi görünür hissettirdiğini anlatırken bunu söylememiştim, sanırım.” Başını iki yana salladı. “Yakında bir gün sana bütün hikâyeyi anlatırım.”

“Hikâye nasıl bitiyor, anne?”

Bir an sustu. “Babanla. Babanla bitiyor.”

Rahatlayarak derin bir nefes aldım. “Detayların bir önemi yok o zaman.”

Başını iki yana salladı. “Detaylar önemlidir,” dedi. “Kafamızı karıştıran genellikle büyük resimdir.”

Bugünün detayları neydi? Büyük resim neydi? Büyük resme bakarsak annem fedakârlık yapıyordu. Ama şimdi karşılığında alacağı şey için yaptığı fedakârlığı unutmaya çalışıyordu.

Annem öne doğru eğildi. “Ben’e gelince, seni anlamak için elinden geleni yapıyor,” dedi. “Bunda pek iyi olmayabilir ama önemli olan denemesi. Bazen gereken tek şey, onun senin için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını bilmektir.”

İlk düşüncem, Ben’in benim için elinden gelenin fazlasını yaptığı oldu. Benim neye ihtiyacım olduğunu genellikle benden bile önce bilirdi. Ama sonra benden sakladığı şeyler aklıma geldi: Bir kızı olduğunu, kızının annesinin ona karşı hislerini, kendisinin ona karşı hislerini... Yanı başımda paralel bir hayat yaşamıştı. Eğer beni gerçekten tanıyor olsaydı böyle mi davranırdı? Benim yeni kuracağım ailede, kendi ailemde sahip olduğum şeyi istediğimi bilmez miydi? Her şey birbirine girmiş olabilirdi, tartışıyor hatta kavga ediyor olabilirdik, yanlış kararlar vermiş olabilirdik; ama bizde her şey ortada yaşanırdı. Ben’sse tam tersini yapmıştı.

Annem hasta bakım paketini işaret etti. “Bunlar Jacob’tan. Babanın kapısına getirdi. Oraya kadar nasıl girdi bilmiyorum. Neyse işte, o getirdi.”

“Öyle mi?”

Kutuyu açtı. “Babanın iyi olduğundan emin olmak istemiş. Ve bulabildiği her şeyi getirmiş. İhtiyacımız olsun-olmasın...” Örnek olarak kutudan bir meyankökö paketi çıkardı. “Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmış.”

Bir an sustu.

Kolunu bana doladı. “Artık eve gidip biraz uyuyalım mı? Beş gün aralıksız uyuyabilirmişim gibi geliyor. Biraz dinleneyim çünkü beş saat sonra geri geleceğim.”

Başımı salladım. Babam için şu anda yapabileceğim en iyi şey buydu. Karısını eve götürüp biraz dinlenmesini sağlayabilirdim.

“Bir şey diyeyim mi?” Annem güldü. “En son kendimi bu kadar yorgun hissettiğimde sana hamileydim.”

Ben de güldüm. “Peki, babamın bu gece sana ne dediğini de söyleyecek misin? Hani partide kulağına fısıldadığında?”

“Her şeyi değiştirenin o olduğunu mu sanıyorsun? Bu kadar kolay mı yani?”

“Merak ettim sadece.”

Bana söyleyip söylememeyi tartarken saçlarını kulaklarının arkasına yerleştirdi. Sonra gülümsedi.

“Yanlışlıkla arabama bindiğinde söylediği şeyi söyledi.”

“Ne demişti?”

Annem güldü, omuzlarını silkti. “Evet, beni nereye götürüyorsun?”

Meyankökü paketini açıp bir tane çıkardı, büyükçe ısırdı. Ardından ayağa kalkıp hasta bakım paketini aldı. Kucağında paket, benim elim onun omzunda, kapıya doğru yürüdük.

“Tam olarak mutlu son sayılmaz. Şimdi sana yeni bir çadır almamız gerekecek,” dedi annem yürürken.

Şaşkınlıkla ona baktım. Neden bahsettiğini anlamamıştım. Bunu açıklamak zorunda kaldığına inanamıyormuş gibi gözlerini devirdi.

“Düğün çadırı. Düğünün için. Yağmurdan mahvoldu. Güya o çadırın yağmura, rüzgâra falan karşı dayanıklı olması gerekiyordu ama dayanamadı işte.”

Bana biraz daha sokuldu. Kalbimin sesini dinler gibi. Bunun bana nasıl hissettirdiğini duymaya çalışır gibi.

“Ama bu gece değil.” Başını iki yana salladı. “Bu gece hiçbir şey açık değil.”

İlk Sözleşme

Eve geri döndüğümde bağ evine gittim. Arka taraf tamamen yanmıştı. Bobby verandanın kalıntıları üzerinde tek başına oturmuş bira içiyordu. Sabahın 05:55'inde.

Bana bakmadı, gözleri henüz güneşin aydınlatmadığı bağdaydı. Sis daha kalkmamıştı, asmalar çiğle parlıyordu.

Bobby uykusuz gözlerle dümdüz önüne bakmaya devam ederek "Otur istersen," dedi. "Yarım bira var. Buranın çökeceğini sanmam." Kenara çekildi, bira şişesini bana uzattı. Bir yudum alıp oturdum. "Uzun bir geceydi," dedi. "Üzümlerin yarısını kurtardık. Yarısı kullanılabilir durumda."

"Daha kötü de olabilirdi."

"Daha iyi de olabilirdi," dedi. Bir an durdu. "Annem de döndü mü?"

"Evet. Uyumaya gitti."

"İyi. Çok yorgun olmalı."

Sonra ben tam bir yudum daha alırken şişeyi elimden çektim ve parmaklarında, tırnaklarının üstünde yara bantları olduğunu o zaman fark ettim.

Yara bantlarına baktığımı görünce omuz silkti. “Bir yerden başlamak gerekiyor, ha?”

Tekrar bağa döndü, biradan bir yudum daha aldı. Şafak sökerken gökyüzünün aldığı renk büyüleyiciydi. Bu yerin her geçen gün biraz daha güzelleşmesi huzur vericiydi. Bir evi ev yapan da bu değil miydi?

“Margaret biraz önce ikizlerle birlikte San Francisco’ya döndü. Uyuyorlardı ama birlikte arabaya bindirdik. Kıpırdamadılar bile. Bu işte çok iyiyiz. İkimiz de. Bunun nasıl bir beceri gerektirdiğini bilsen şaşardın.”

Biraya uzandım, küçük bir yudum aldım. Bunu aslında ne diyeceğimi bilemediğim için yapmıştım. Son birkaç gündür yeterince üzülmüştü, yanlış bir şey söyleyip onu daha fazla üzmem istemiyordum.

Birasını geri aldı. “Gitmeden önce konuştuk. Benim bir süre annemlerde kalmama karar verdik. Biraz uzak kalacağız ve bir zamanlar birlikte olmayı ne kadar sevdiğimizi hatırlayacak mıyız diye bir bakacağız. Plan bu en azından.”

Ona geri verdiğim bira şişesini sımsıkı tutuyordu. Orada oturup ailesinin gözlerinin önünde parçalandığımı anlatmaktan başka bir şey de yapabildiğini hissetmek ister gibiydi.

“Her şeyi berbat ettim,” dedi.

“Bence bunun için kendini suçlamamalısın.”

Sinirli bir şekilde güldü. “Sence ne yapmalıyım?”

Omuz silktim. “İçmeye ne dersin?”

Gülümsedi, bir yudum daha aldı. “Haksız değil. Onunla ilgilenmez olmuştum. Sevdiğin birine yapacağın şeyleri yapmaz olmuştum. Çünkü yorgundum. Çünkü diğer şeyler hep biraz daha önemli görünüyordu.”

Bir an susup devam etti.

“Böyle şeyler bir gecede olmuyor. Yavaş yavaş oluyor. Bu konuda dikkatli olmalısın. Sevdığın insanı çantada keklik görmemelisin. Bunu o da fark edeceği için değil. Ama sen fark edeceğin için. Sen yanlış yorumlayacağın için.”

“Nasıl yani?”

“Ancak bu kadar önemsediyini zannedebilirsin.”

Her şeyini kaybetmiş gibi görünüyordu. Margaret onu böyle görse yeterli olur muydu? Bobby onu, son dönemde ona yeterince hissettirememiş olsa da hâlâ eskisi kadar seviyordu. Bunun bir anlamı olması gerekmez miydi? Bazı yanlışlar yapılmış da olsa bu çabanın insanları bir arada tutmaya yetmesi gerekmez miydi? Özellikle de ayrı kalmanın onlar için daha kolay olacağına karar verebilecekleri anlarda.

Yine şişeyi başına dikti. “Ona çok kızgıyım. Bunun bir faydası yok ama ikisine de çok kızgıyım.”

“Ben de.”

“Bunun gerçekten bir faydası yok.”

Ona biraz daha yaklaştım. “Ne yapacaksın?”

“Aramızı düzeltmek için elimden geleni yapacağım. Onu affetmek için elimden geleni yapacağım. Beni affetmesini sağlayacağım.” Başını iki yana salladı. “Böyle bir şeyler.”

“Bir planın var işte.”

“Başka seçeneğim var mı ki?”

Birayı kenara bıraktı, ellerini ovuşturdu.

“Ailenden öylece vazgeçemezsin. Elinden gelen her şeyi yapmadan vazgeçemezsin.”

Bu beni durdurdu. Ağabeylerimden her zaman yanlış şeyi söyleyeni, bu kez hayattaki en önemli şeyi söylemişti. Bu kelimeler, üzerimde gelinliğimle Ben'i sokakta Maddie ve Michelle'le gördüğüm andan beri zihnimde oluşan boşluğa oturuverdi.

Bobby'ye sarıldım. "Teşekkür ederim."

Şaşkın şaşkın bana baktı. "Ne için?"

"Ben'le olan konuda ne yapacağımı bilemiyordum. Az önce söylediklerin bir şeyleri görmemi sağladı. Bunun için teşekkürler."

"Onunla evlenmelisin. Evlenmezsen aptallık edersin."

Ve işte buraya kadardı. Onun gayet ciddi olduğunu bildiğim hâlde bir kahkaha attım. Ardından ona biraz daha sokuldum.

"Hey, millet. Orada ne yapıyorsunuz?"

Finn elinde altılı bira paketiyle karşımızda dikiliyordu. Finn'i görünce Bobby gerildi ama ben yine de yana kaydım ve çok kötü bir şey yapan iyi ağabeyime yer açtım.

Finn diğer yanıma geçip oturdu. Bobby yapabileceği en iyi şeyi yaptı ve kalkıp gitmedi. Bunun için onu ödüllendirme arzusuyla bir bira uzattım.

Finn boğazını temizledi. Sanırım ona bakmamız içindi.

Elinde bir kâğıt tuttuğunu o zaman gördüm. Kâğıdın tepesinde UCLA Hukuk Fakültesi'nin logosu vardı.

Kâğıdı bana uzattı.

"Saatlerdir bunu arıyorum. Kolay olmadı ama buldum sonunda. Al."

Sözleşme. Bağlı asla devralmayacağımıza dair imzaladığımız sözleşme. Kâğıdın alt kısmına baktım. İmzalar için oraya isimlerimizi yazmıştım. Bobby ilk sıradaydı ve imzalamıştı. Finn son sıradaydı ve imzalamıştı. Ben ortadaydım ve imza yoktu.

"Ben imzalamadım mı?"

Finn başını iki yana salladı. "Hayır, sen hiç imzalamadın."

Bobby başını uzatıp kâğıda baktı. "İmzalamamışsın işte."

Bundan çıkarılacak anlam, hukuk fakültesinde bizi acayip çalıştırdıkları için hiçbir haltı doğru düzgün yapamadığımız olabilir. Ama başka bir anlamı da olabilir.

Finn kolunu omzuma doladı. “Bunu çerçeveletmelisin,” dedi. “Sanki geçmişteki sen, bugünkü hâline bir şey söylemeye çalışıyor.”

“İyi de ne diyor?”

“Evet, ne diyor? İşte bütün mesele bu.”

Cevap Bobby’den geldi. “Belki berbat bir avukat olduğunu söylüyordur.”

Ardından sözleşmeyi alıp bin parçaya yırttı.

Sessizce oturduk, sabahın ilk ışıklarıyla sisin yavaşça dağılmasını izledik. Sis yavaşça ama kararlı bir şekilde dağılıyordu. Yerini ıslıtlı bir uyanışa bırakıyordu. Yerini güneşe bırakıyordu. Yarısı yanmış bağ evinden izlenebilecek en güzel manzaraydı bu.

“Ben hâlâ burayı istemiyorum,” dedi Finn.

“Ben de istemiyorum. Hem de hiç,” dedi Bobby.

Finn’le aynı fikirde olduğunu söylerken ona bakmamıştı ama onunla aynı fikirde olması da yeterdi.

Finn’e baktım, onu dürtmemek için kendimi zor tuttum. Az önce olan şeyi, az önce Bobby’nin ona doğru bir adım attığını Finn’e açıklamak için ölüyordum. Ama kendimi tuttum. Bu hafta sonu bunu öğrenmiştim. Her şey paramparça olmuştu olmasına ama belki hayal edebileceğimizden daha iyi bir biçimde tekrar bir araya geleceklerdi. Her zaman her şeyi siz düzeltemezdiniz. İşler bazen istediğiniz gibi gitmediğinde bile aslında tam da olması gereken şey oluyor olabilir.

Bobby birasından bir yudum aldı. “Bu sorumluluğu almak istemem,” dedi. “Ama daha önemlisi, bunu becerebile-

ceğimden emin değilim. Bence her şeyden önce bu işte iyi olacağına inanman lazım.”

“Bu değişir,” dedim.

“Eh, sadece senin için değişti çünkü artık çok geç,” dedi Bobby.

Finn ona baktı.

“Belki çok geç,” dedi. “Belki de değil.”

Ardından Finn elini Bobby’ye uzattı.

Bobby onun elini tuttu.

Böylece üç kardeş orada oturup sarhoş olduk ve güneşin doğuşunu izledik.

Yol Ayrımı

Kapıyı açtığımda Ben'i yatağında yatarken buldum. "Hey," dedi. "Sen iyi misin?"

Eşikte durdum. Ondan uzak durmak istediğimden değil, onu çocukluk odamda görmek tuhafıma gittiğinden. Burası bunca zaman sonra bile diğer her yerden daha fazla yuvamdı.

"Neye gülümsüyorsun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Şu anda buna cevap veremem."

O da gülümsedi. "Gülümsediğini gördüğüme sevindim sadece," dedi. "Annen iyi mi?"

Başımı yana eğdim. "Babamı soruyorsun herhâlde?"

"Hayır, anneni soruyorum. Baban güçlü bir adamdır, onun iyi olacağını biliyorum."

"İkisi de iyi. İkisi de iyi olacak."

"Harika. Gelsene o zaman."

Yatağın kenarına oturdum ve Ben kolunu belime doladı.

"Maddie, Michelle'le otele gitti," dedi. "Ama ne zaman geri gelebileceğini sordu. Sabah bizimle krep yiyebilir miymiş diye sordu. Çok şeker değil mi?"

“Çok tatlı.”

“Ona yarın bağda bazı işlerimiz olacağını söyledim, bu duruma da çok heyecanlandı. Belki kreplere yakın olacağı içindir. Sebebi her neyse bana uyar. Sebastopol’de mutlu olması çok hoşuma gidiyor.”

Gülümsedim. Sonra ona baktım. Gerçekten baktım ve bunu nasıl söyleyeceğimi düşündüm. “Burada kalamazsın, Ben,” dedim sonunda.

“Efendim? Ne demek istiyorsun?”

“Burada benimle kalamazsın. Artık gitmen ve Londra’da yeni hayatına başlaman gerekiyor.”

Ne söylemeye çalıştığımı anlamıştı. “Ama sen gelmiyorsun?”

Kararlı bir şekilde başımı iki yana salladım. “Gelemem.”

Bununla nasıl mücadele edeceğini bulmaya çalışır gibi bir an durdu. “Yeni bir plan yaptığımızı sanıyordum.”

“İşe yaramaz. Senin kızınla birlikte olman gerekiyor. Onu futbol maçına götürmen, okuldan alman gerekiyor.”

“Futboldan nefret ediyor.”

Omuz silktim. “Olması gereken bu. Sen busun.”

Yatakta oturdu. “Sen de benim bir parçamsın...”

Bunu ona açıklamak için doğru kelimeleri aradım. “Bunun Maddie’yle bir alakası yok, Ben. Bizi birbirimizle kaynaştırabilecekken onu benden saklayan yanınla ilgisi var.”

Başını iki yana salladı. “Dönüp dolaşıp yine aynı yere mi geldik?”

“Bunu, bu yüzden benden sakladın, Ben. Şu anda sana baktığımda gördüğüm şeyi görmemi istemedin.”

“Ne görüyormuşsun ki?” diye sordu.

“Michelle’le ilişkinizin yürümesini isteyen yanını görüyorum.”

Öfkesini kontrol etmeye çalışarak sessizce yastığa baktı. Sonra başını salladı.

“Ama bizi seçtim. Önemli olan bu değil mi?”

“Bir yanın onu istedi. Bu, sence de bir sorun değil mi?”

“Bence bu, sadece hayatın gerçekleri.” Duraksadı. “Bak, hayatta karşımıza birtakım seçenekler çıkar ve bazen seçeriz, bazen de seçmeye değmeyeceğini görürüz. Bunun için vazgeçeceğimiz şeyin bizim için daha önemli olduğunu görürüz.”

Başımı salladım. Buna inandığını biliyordum ama yanıltığını da biliyordum. Bir seçim yapmamıştı ve ben Michelle’le aralarındaki şeyi görmüştüm.

Ben içini çekti. “Michelle’le olmak istemiyorum.”

“Hayır, ama o senin olmazsa olmazın.”

“Michelle benim olmazsa olmazım falan değil. Hem bu da ne demek?”

Cevap vermedim. Açıklamam da gerekmiyordu, Michelle’den bahsetmediğimi anlamıştı zaten. Maddie’den bahsediyordum.

Başını salladı, buna itiraz etmedi. Çünkü gerçek buydu. Maddie hayatına girdiği andan itibaren, tam da hak ettiği gibi, Ben’in önceliği o olmuştu. Michelle de ben de sonraki meselelerdik. Mesele şuydu ki eğer ikinci sıra için mücadele edersek -ki kim ikinci sıra için mücadele etmek isterdi ki- evlenmiş olalım ya da olmayalım, Londra’ya taşınırsak da taşınmasak da, maç uzatmalara kalacaktı. Daha da önemlisi, ailemden uzakta, olması gerektiği gibi ailem hissi vermeyen bir adamla birlikte bir hayat benim için de son seçenekti.

Ben’in artık itiraz edebileceği bir şey kalmamıştı, bu yüzden başka bir şey sordu. “Ve senin burada olman gerekiyor?”

Cevap vermedim.

“Senin burada olman gerekiyor,” dedi. Bu kez bu bir soru değildi. “Ve bir süreliğine değil.”

Her zaman beni benden önce çözerdi ama bu kez o söylemeden önce de biliyordum. Sonoma’ya yerleşecektim.

“Peki burada ne yapacaksın?”

“Bağ satıldı, yani bir bağım yok. Bizimkiler için de kalmam gerekmiyor. Aralarını düzeltiyorlar. Annemle babam. Ağabeylerim.” Omuz silktilim. “Sanırım burada yaşamak istememin sebepleri başta düşündüğümünden daha karmaşık.”

“Ya da belki daha basit.”

Yüzüne düşen saçlarını geri ittim. “Seni cezalandırmaya falan çalışmıyorum. Daha o kadar delirmedim.”

“Biliyorum,” dedi Ben. “Bu daha kötü.”

Elimi tuttu, beni çekip yanma yatırdı.

“Sana da hâlâ, tam şu anda, sanki birbirimize aitmişiz gibi gelmiyor mu? Bunu nasıl açıklayacaksın?”

Yüzü çok yakındı. Bana gülümsedi. O çok sevdiğim gülümsemesiyle. O yumuşak, o güzel dudaklarıyla. Ve ona katılmadan edemedim. Her şeyi unutup birbirimizle kaldığımız bir dünya olabilirdi. Ama elimde değildi, aynı anda başka bir görüntü zihnime doldu. Gelecekte bir görüntü. Yarın değil ama bir gün. Yanında kızı ve kızının annesiyle yürüyor. Karısının eli onun sırtında. Silver Lake’te gördüğüme benzer bir görüntü.

Fakat bu kez ben onlara doğru yürüyordum. Michelle bir film çekimi için buradaydı. Ben’le Maddie de onunla gelmişti. Ben hâlâ kameralara alışmamış olmaktan, tüm gözlerin üzerlerinde olmasından, Michelle’in böyle şeylere çok önem verdiğinden şikâyet ediyordu. Ama şikâyet ederken aynı zamanda hâlimden memnun gibiydi; hani sevdiğimiz insanlar

için fedakârlık yapmak hoşumuza da gider ya öyle. Onları gördüğüme sevinecektim. Maddie'nin nasıl olduğunu gördüğüme, mutlu olduklarını duyduğuma sevinecektim. Ben'in gülümsemesinde şu anki gerilim olmayacaktı. Dostça gülümseyecekti.

Yatakta el ele öylece yattık. Gelinliğim hâlâ kapıda asılıydı, ütülü ve giyilmeye hazırды.

"Neden doğru olanı yapmaya çalışıyormuşsun gibi hissediyorum?" diye sordu.

"Çünkü öyle," dedim.

Bana döndü. "Doğru diye bir şey olduğunu kim söylemiş?" Senkronizasyon.

Her şey, nereye gitmen gerektiğini gösteren yol tabelaları gibi sıraya girer. Ama neyi geride bırakacağındır önemli olan? Çünkü diğer yolu seçersen hayatın başka türlü akacaktır. Doğru arabaya binersen. Yanlış arabadan inmezsen.

"Gözlerini kapatma. Eğer uyuyakalırsak seni ikna edemem," dedi.

Ve ikna etti.

Yapmaya Değer Şeyler

Saat dokuz olmuştu, öylece kalkıp hastaneye babamı ziyarete gittim. Yatakta oturuyordu, yüzünün rengi yerine gelmişti. Kendi gibi görünüyordu. Onu böyle görünce öyle rahatladım ki gözlerime mutluluk gözyaşları hücum etti.

Elini çabucak sallayarak beni durdurdu. Babam gözyaşlarından zaten nefret ederdi, şimdi bir de hastanede, beni teselli edecek gücü yokken ağlamamı istemiyordu.

“Buradan nefret ediyorum,” dedi.

Merhaba niyetine.

“Gerçekten nefret ediyorum,” diye tekrarladı.

“O zaman çık.”

“Ben de ona çalışıyorum. Annen çıkış işlemlerimle uğraşıyor. Doktorlarla konuşuyor. Ya da bana öyle dedi en azından.”

“Nasıl, sana yalan mı söylüyor yani?”

“Sandviç almaya gitmiş de olabilir.”

Güldüm, yatağın kenarına oturup babamın elini tuttum. Ben de buradan en az onun kadar nefret ediyordum.

“Abilerin çalışıyor mu?”

“Evet. Bağda her Şey yolunda.”

“İyi.” Bir an duraksadı. “Hâlâ birbirlerini boğazlamak istiyorlar mı?”

“Evet, ama her zamanki kadar.”

“Bu da iyi. Gerçi benim tek dūşündüğüm üzümler. Bunu onlara hatırlat. Eęer yine ikisinden biri neyin önemli olduğunu unutursa, en önemli Őeyin az muhabbet çok iş olduğunu hatırlatırsın.”

“Tamamdır.”

Gözlerini yumdu. Yorgundu. Buna Şüphe yoktu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ve bunca zaman boyunca dinlenmeyi hep ertelemişti. Şimdi dinlenecekti. “Teşekkürler.”

“Bağı artık umursamadığını söyleyen birine göre fazla endiŐeleniyorsun.”

“Umursamadığımı kim söyledi? Artık başka bir Şeyle ilgilenmeye hazırlanıyorum sadece.”

Bu doğruydu, değil mi? Kalbimizde bir sürü yer vardı. Annem hepsini ailemize vermekten bir noktada yorulmuş ve kalbini Henry’ye açmıştı. Ta ki bunun da bir çözüm olmadığını anlayıncaya kadar. Neyse ki babam da aynı Şeyi tam zamanında anlayıp ilişkilerini kurtarmıŐtı.

Babam uzanıp yanağıma dokundu. “Ne oldu?”

Cevap vermedim, başımı iki yana sallamakla yetindim.

“Ben’i terk mi ettin?”

Bu kez başımla onayladım. Ben’in nerede olduğunu, Şu anda ne yaptığını düşünmemeye çalıştım. Michelle’le mi konuşuyordu? Belki. Ama her neredeyse büyük olasılıkla Londra’ya bensiz gitme fikrini, yapması gerekeni yapma fikrini hazmetmeye çalışıyordu. İkimiz de yapmamız gerekeni yapacaktık.

“Doğrusu da buydu,” dedi babam.

Gülümsedim. “Şimdi mi söylüyorsun?”

“Bu noktaya kendi başına ulaşman gerekiyordu. Yoksa doğru olan bu olmazdı. Anlatabildim mi?”

“Eh, öyle diyelim.”

Güldü. “Bence iyi olacaksın, evlat. Demek ki doğru kişi değilmiş.” Sonra başını iki yana salladı. “Ya da ben şimdi kendimi sorumluluk hissetmeyeyim diye buna ikna etmeye çalışıyorum.”

“Ne sorumluluğu?”

“Senin sorumluluğun. Kendi kıymetini bilmiyorsun. Bu benim görevimdi.”

Babamın elini tuttum. Hayatta her şeyden çok sevdiğim insanın. Babam. Annem.

“Babacığım.”

“Ah, hayır, bombayı patlatmak üzeresin.”

“Buraya taşınıyorum. Ama korktuğum için değil, artık korkmadığım için. Burada yaşamak istiyorum.”

Başını salladı, çünkü söylediklerimde samimi olduğumu görebiliyordu. Sonra birden hüznünlendi. Aklına başka bir şey gelmişti.

“Ama bunun için çok geç, hayatım.”

Başımı salladım. “Evet, bizim bağımız için öyle. Ama başka bir yer bulurum. Jacob’ı Son Damla ismini bana vermesi için ikna ederim.”

“Bunu yapmaz. O yapmak istese de yönetim kurulu izin vermez zaten.”

“O zaman B-Minör için mücadele ederim. Eğer sen kullanmamı istemezsen...”

“O zaman ne yaparsın?”

“Anneme sorarım.”

Başını iki yana salladı. “Tanıdığım en inatçı insansın. Ve bunu iltifat olarak söylemiyorum.”

“Ama bana yardım edeceksin öyle değil mi?”

“Eğer neden burada yaşamayı bu kadar çok istediğini anlatırsan.”

Annemin kelimeleri yine zihnimde yankılandı. *Neden vazgeçtiğine dikkat et.* Yaptığım buydu bir bakıma. Başka şeylere konsantre olmuşum; ilişkiye, buradan çok uzakta bir hayat kurmaya... Buna pişman değildim. Tüm bunlar beni, burada yaşamak istememi mümkün kılacak şekilde değiştirmişti. Bu sayede gerçekte ne istediğimi anlamıştım. Bu aşktan bana çok tehlikeli, çok riskli geldiği için vazgeçmiştim ve yeniden burada olmak bunun gerçek aşk olduğunu anlamamı sağlamıştı. Sabahları burada uyanmanın, akşamları bağ evinin verandasında oturmanın verdiği hissi yeniden hatırlamıştım. Onlara izin verdiğimde kokuların, seslerin, insanların nasıl içime işlediğini hatırlamıştım. Şarabı hatırlamıştım.

Şarap. Şarap üzerinde asla tam olarak kontrol sahibi olmayacağımı bilsem de cesur yanımda bunun bir parçası olmak istiyordu. Cesur yanımda, bu işi becerebilmek bir yana, sevdiğim, mutlu olduğum hayatı kurmanın yolunun bu olduğunu biliyordu.

Babam gülümsedi. “Küçük bir kızken bağ evine gelip şarapçılık yapacağını ilan ettiğin günü hatırlıyor musun? Fikrini değiştirdiğinde rahatlamıştım.”

“Neden?”

“Çünkü bu işte hayatın ipleri senin elinde değildir. Gücün dâhilindeki her şeyi yaparsın ama en nihayetinde kontrol sende değildir.”

Babama biraz daha yaklaştım, sesimin alaycı çıkmaması için elimden geleni yaptım ama bunu başaramadığımı biliyordum. “Bu, yapmaya değer her şey için geçerli değil mi zaten?”

Güldü. “Her şey için değil, akıllı bıdık.”

“Bana bir istisna söyle.”

“Saat imal etmek. Bak onu kontrol edebilirsin.”

“Bu, niye tanıdık geliyor?”

“Bir ara seni saatçi olmaya ikna etmeye çalışmıştım. Hatta bir keresinde seni San Francisco’daki en eski saat dükkânına götürmüş, saatçinin çalışmasını izletmiştim.”

“Ciddi misin?”

Omuz silkti. “Saati okumakta zorlanıyordun. O konuda yardımı olur en azından dedim.”

“İşe yaradı mı bari?”

“Pek sayılmaz.”

Tekrar gözlerini yumdu. Onu çok yormuştum. Elini yavaşça sıktım, gitmek için kalkmaya davrandım. Artık biraz dinlenmesi gerekiyordu. Annem de az sonra gelirdi ve ikisi yine birlikte olmanın huzuruyla sessizce oturur, güzelce dinlenirlerdi.

“Demek sen burada kalıyorsun, ben tekne gezisine çıkıyorum, ha. Kesin her anından nefret edeceğim ama yine de yapacağım.”

Güldüm. “Neden kendine bunu yapıyorsun?”

“Olmak istediğimiz yere gitmemizin tek yolu bu.”

Onu duyduğumdan emin olmak için yüzüme baktı. Sebastopol’e geri gelmeyeceklerdi ya da geri gelseler bile bu benim düşündüğüm koşullarda olmayacaktı. Bağa dönmeyeceklerdi.

“Ama sen iyi olacaksın,” dedi babam. Gülümsedi. “Korkunç bir sürücü olmanla aynı sebepten harika bir şarap üreticisi olacaksın.”

“Neymiş o sebep?”

Sanki bu çok barizmiş gibi omuz silkti. “Ne halt ettiğin hakkında kimsenin en ufak bir fikri olmasa da günün sonunda istediğin yere ulaşıyorsun.”

Gülümsedim, ona yaslandım ve ağlamaya başladım.

“Tamam, tamam, dram yaratmayalım. Bu arada sürücülüğünü biraz geliştirmen gerekiyor, biliyorsun değil mi?”

Kapıyı işaret etti; annem koridordan bize doğru geliyordu. “Annen gelmeden önce şu diğer adamdan da konuşacak mıyız?”

“Hangi adam?”

Başını yana eğerek mahcup bir ifadeyle bana baktı. “Annen bana çok kızacak.”

“Gerçekten, hangi adam?”

“Jacob. Jacob’dan bahsediyorum tabii ki.”

Ona parmağımı salladım. “Başımıza dert açma.”

Güldü. “Bak, eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan söylemen yeter,” dedi. “*Kapa çeneni, baba*, dersin, konuşmayız, olur biter.”

“Sebep Jacob değil.”

Omuz silkti. “Bir bakıma o. Aslına bakarsan her şeyin sebebi o. Bir bağ almaya karar veriyor. Sonra düğünler iptal ediliyor, bağcının kızı çıldırıyor...”

“Sen çıldırmışsın.”

“Evleneceksiniz falan demiyorum,” dedi. “Sakin ol.”

“İyi bari.”

“Gerçi çadırımız hazır,” diye ekledi.

Eğilip babama sarıldım. Ona sımsıkı sarıldım. Babamdan aldığım gücü şu hayatta başka hiç kimseden alamazdım.

Babam geri çekilirken yüzüme düşen saçları geri itti, gülümsedi. “Sana bir şey söyleyeyim mi, en sevdiğim çocuğum sensin.”

“Hepimize aynı şeyi söylüyorsun.”

“Eh, söylediğim şeyi daha az gerçek yapmaz ki bu.”

Düğün

Bağımızda bir düğün olması bekleniyordu ve neticede bir düğün oldu.

Benim düğünümün yapılmasının planlandığı günden beş gün sonra annemle babam mihrapta yerlerini aldı. Babamın üstünde spor bir ceketle kot vardı. Annem mavi bir bere takıyordu; babamla ilk tanıştıkları gün, babamın yanlışlıkla onun arabasına binip bir daha asla inmediği gün taktığı bereyi.

Resmi bir tören değildi. Sonuçta resmen boşanmamışlardı. Yine de resmi gibiydi. Finn onları evlendirdi ve tüm arkadaşları -Sebastopol'de kurdukları yaşamda edindikleri tüm dostları- oradaydı. Tüm yerel şarap üreticileri gelmişti. Jacob da dâhil. Suzannah'la Charles da tören için uçakla gelmişlerdi.

Ben annemin yanında duruyordum. Bobby babamın sağdıydı, onun yanındaydı. Margaret ve ikizlerle çember tamamlanıyordu.

"Daha önce söylemediğim hiçbir şey yok," dedi babanı. Bakışları kalabalıkta dolaştı, çabucak anneme geri döndü.

"İyi yolculuklar dışında," dedi annem.

Babam gülümsedi. “İyi yolculuklar dışında.”

Ardından öpüştüler. Herkes neşeyle alkışladı. Ve bir şarap açtık. Onlar buradan gitmekten, evi kapatmaktan bahsederken bir tane daha, bir tane daha açtık. Dünya turuna çıkacaklarını söylediler. Fransa’nın güneyine ve Akdeniz’e gidecek, Güney Amerika’nın muhteşem sahillerini dolaşacaklardı. Babam deniz tutmasına karşı şu bilekliklerden alacaktı. Sonuç olarak hiçbir şeyden endişeli değillerdi. Sadece heyecanlılardı. Birlikte yepyeni bir maceraya yelken açıyorlardı. Fakat bu kez annem onu takip etmek yerine liderliği üstlenmişti. Bu kez babamı o bir maceraya çıkarıyordu.

Suzannah’la birlikte kalabalıktan uzaklaştık, tüm bağı yukarıdan görebileceğimiz tepeye tırmanmaya başladık. Babamın ömrü boyunca elde ettiği toplam iki yüz dönüm arazi: Annemle birlikte üzerine ev yaptıkları ve bahçelerin olduğu ilk kırk dönüm, sonradan parça parça aldıkları yüz altmış dönüm.

Ne kadar zaman önce babam burada durmuş ve araziye bakmıştı? Burada ne yapması gerektiğini nasıl anlamıştı? Ben nasıl buranın bana ne çok şey ifade ettiğinin bu kadar geç farkına varmıştım?

“Beni dinleyip burada kalmaya karar vermen iyi oldu,” dedi Suzannah.

Güldüm.

“Eee, yeni görüntün bu mu artık?”

Omuzlarıma inen dalgalı saçlarımı işaret etti. Yüzümde gıdım makyaj, üzerimde Los Angeles zırhım yoktu.

Gülümsedim. “Pek şık değil ha?”

Başını iki yana salladı. “Çok... mutlu.”

Bana sevgiyle gülümsedi.

“Şimdi ne yapacaksın?”

“Telefonlarına cevap vermediği kesin,” dedi Jacob.

Arkamızı döndüğümüzde, elleri ceplerinde, önünden şarap süzülen gömleğiyle öylece dikiliyordu.

“Bölüyor muyum?”

Suzannah ona gülümsedi. “Tabii ki bölüyorsun,” dedi.

Ardından “ne yapalım” dercesine bir işaret yapıp patikadan inmeye başladı. Güldüm, bakışlarımı ondan Jacob’a ve şaraplı gömleğine çevirdim.

“Ne oldu?”

“İkizler. Meyankökü şekerim için kavga ediyorlardı.”

Güldüm. “Kim kazandı?”

“Ben değil,” dedi. “Süveterimi çıkarmak zorunda kaldım.”

Neye baktığımı görmek için yaklaşıp yanımda durdu, birlikte bağa baktık. Şimdi onun olan bağa, Murray Grant Şarapçılık’ın yan markası olan Son Damla Bağı’na. Ama bu artık o kadar korkunç gelmiyordu. Kabullenmek zor olsa da bu savaşı kaybetmiştim. Yine de annemle babam mutluydu, ağabeylerim aralarını düzeltiyordu. Yani daha önemli cephe-lerde çok şey kazanmıştım.

“Annenler yarın mı yola çıkıyor?” diye sordu.

Başımı salladım. Cevabı biliyordu, başka bir şey sormaya çalışıyordu. Bağ konusunda ısrar etmeyi neden kestiğimi. Ya da belki burada kalıp kalmayacağımı...

“Buna itirazın yok?”

“Beraber gittikleri sürece hayır,” dedim.

“Babana teknenin iyi bir fikir olduğunu söyledim,” dedi.

“Tekne onları bir sonraki limanlarına götürecektir.”

“Nereden biliyorsun?”

“Ben de kendime göre bazı şeyler biliyorum.”

Bunun doğru olmasını, annemlerin bir yere, mesela Big Sur gibi bir yere demir atıp orada bir hayat kurmalarını dile-dim. Su kenarında, ağaçlık bir yere. Yeni yuvaları olabilecek bir yere.

Jacob kollarını göğsünde kavuşturdu. "Lee gitti," dedi.

"Duydum."

"Ben iyiyim. Sorduğun için teşekkürler."

Güldüm.

"Bağ bozumu partisinin ertesi günü gitti," dedi. "Tim O'Reilly ile çalışmak için Seattle'a taşındı. Ve benden kaçmak için. Doğru olanı yaptı. Orada daha mutlu."

Ayağıyla toprağı tekmeledi, yumuşak ve nemli toprak ha-valandı. Kış uykusunu sonuna kadar hak etmiş olan kasım toprağı.

"Senden ne haber?" diye sordu. "Sırada ne var?"

Bana baktı, gözlerimin içine. Bu kadarı benim için çok fazlaydı. Gözlerimi kaçırıp yine bağa baktım.

"Küçük bir arazi alacağım. Büyük bir yere param yetmez. Küçük bir yerle başlayacağım. Yirmi dönüm kadar. Ne yapabileceğime bir bakacağım."

"Şarap?"

Başımı salladım. "Planım o."

"Sana şarap yapmayı öğretecek birine ihtiyacın olacak."

"Evet. Babamdan öğrenemeyeceğim. Burada olmayacak."

Gülümsedi. "İyi birini bulursun."

"Eh, önce araziyi alayım da."

Bağı işaret etti. "Ya sana arazi konusunda yardımcı olabileceğimi söylersem?"

Ve hana bir tapu uzattı. Son Damla Bağı'nın tapusu. İlk kırk dönümün.

Ona bakakaldım. Sonra yeniden tapuya baktım. Kırk dönüm. Durduğumuz yer de dâhil. Ev ve bahçeler dâhil. Yarısı yanmış bağ evi dâhil. Yirmi dönüm de bağ. Başlamam için yeterliydi.

“Bana geri mi veriyorsun?”

“Geri verdiğim bir şey yok.” Omuz silkti. “Sözleşmeydi falan, her şeyi usulünce yapacağız. İş iştir.”

Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemeden öylece durdum. Her an düşüp bayılabilirdim.

“Ama şartlarım var. Son Damla Bağı’nın isim hakkı bizde. Yani kendi arazinde üreteceğin şarap için yeni bir isim bulman gerekecek. Yeni bir başlangıç yapacaksın.”

Başımı salladım. Gözlerimi tapudan alamıyordum.

“Ve eğer vazgeçersen araziyi bana geri satacaksın.”

“Tamam.”

“Hemen tamam deme. İyiye düşün. Eğer bir şekilde bu işten vazgeçersen araziyi yeniden kötü dev Murray Grant Şarapçılık’a satmak zorundasın çünkü bunu da sözleşmeye koyacağız.”

Nasılsa böyle bir şey olmayacağını söyleyecektim ki bakışlarını fark ettim. Bunun olmayacağını biliyordu. Görünen o ki çok fazla şey biliyordu. Aniden zihnimde bir şimşek çaktı: Ya gelinlik provamda Ben’le Michelle’e rastlamasaydım? Ya Ben’le evlenseydim ve Jacob’la hiç tanışmasaydım? Ya şu anda karşımda durmuş, bana istediğimin farkında bile olmadığım bir hayat öneren bu adamı hiç tanımasaydım?

Babam buna senkronizasyon derdi. Kader değil. Kaderle karıştırmayın. Çünkü daha gerisi vardı. Elimde tapu, yuvam olan yerde durduğum hissi. Elimdeki armağanlarla doğru şeyi yapacağım umudu.

“Her an bayılabilirmişsin gibi görünüyorsun,” dedi Jacob.
“Bilgin olsun, kalp masajı bilmem.”

“Öğrenmelisin. Bu arada söylemeliyim, biriyle çıkmaya hazır değilim,” dedim.

Jacob başını salladı. “Ben de öyle,” dedi.

Sonra beni öptü.

5. Bölüm

İsimsiz Bağ

Sebastopol, Califonia. Şimdiki zaman

Georgia bağdaş kurmuş oturuyor, bağa bakıyor. Kendi bağına. Bahçeler ve asmalar kış boyu dinlendi. Onarılan bağ evi maviye boyandı. Boyaya Bobby yardım etti. Bobby ve Margaret. Renge önce itiraz ettiler. Daha doğal bir renk, fildişi ya da krem olsun istiyorlardı. Fakat Georgia sabahın köründe herkes uyurken yataktan çıktığında onu parlak mavi bir rengin karşılamasını hayal ediyordu. Ve sonuçta burası onun bağ eviydi. Dolayısıyla ısrar etti.

Şimdi burada otururken iki şeyi kesin olarak biliyor. Mavide ısrar etmese iyiydi. Zira bağ evi şu anda bebek evi gibi görünüyor. İlki bu. Bağ evi masallardan fırlamış gibi tuhaf bir bebek evine benziyor. Ve Georgia şu anda olduğundan daha gergin olmalı. Bu da ikinci şey. Gergin değil. Bağına bakarken gergin ya da tedirgin değil.

Tüm kışı bugüne hazırlanarak geçirdi. Bağ evini boyadı, kompostlar üzerinde çalıştı. Bir araya geldiği her şarap üreticisini büyük bir dikkatle dinledi. Artık onun olan çocukluk evinin odalarında dolaştı. Bağ evinin mavisinden daha isa-

betli seçimler yaparak burayı yavaş yavaş daha fazla kendi evi hâline getirdi.

Bir korna sesi duyunca dönüp baktı. Jacob'ın kamyonetinin araba yolunda ilerlediğini gördü. Hemen arkasında da Finn var. İşlerine giderken ona bir merhaba demek niyetinde-ler. Jacob, Napa Vadisi'ndeki işine, Finn de San Francisco'daki fotoğraf çekimine ve sonra yeni arkadaşı Karen'la öğle yemeğine gidecek. Ama sabah uğrayıp çabucak hava durumundan, kompostla ilgili planlarından konuşmak, akşam bira getireceklerini ve Jacob'ın spagetti yapacağını hatırlatmak istiyorlar.

Bu geceki plan bu. Jacob bir türlü kıvamında pişiremediği spagettisinden yapacak, marketten aldıkları pesto sosla yiyecekler, zira Jacob sos sayesinde bir suyu bile doğru düzgün kaynatamadığı gerçeğinin üstünü örtebildiğini düşünüyor. Georgia bu gece için sabırsızlanıyor.

Onlar yanma gelene kadar bir dakika daha bağıyla baş başa. Babasınıninkinden farklı bir şarap üretecek ama birtakım kararlar alana dek bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilemeyecek. Böylece asmalardan birinin yanında yere çöküyor, toprağa dokunuyor. Ona bunu toprak söyleyecek. Nereden başlayacağını. Parmaklarının arasında toprağı ufalıyor. Toprak yumuşak, nemli. Bu toprak onu geleceğe götürecektir.

Artık yirmi beş yaşında değil. Yeni bir erkek arkadaşı var; babasının şarapları şimdi yeni erkek arkadaşının. Hiçbir işe yaramayan bir hukuk diploması var. Bankada bahse bile değmeyecek kadar ufak bir parası var. Bağcılığı beceremezse diye yedek bir plan bile yapmadı. Bu isimsiz bağ onun tüm geleceği. Ve kendi için yapabileceği en güzel şey bu sanki.

Bu işin nereye gittiğini görmesi, ne yaptığını anlaması için on yıla ihtiyacı olduğunu söylediler.

On yıl.

Derin bir nefes alıyor, gülümsüyor. Başlamaya hazır.

Hayatının başlangıç noktasında dururken huzurlu.

Teşekkür

Suzanne Gluck ve Marysue Rucci ile başlamalıyım; Suzanne beni bu kitabı yazmaya teşvik etmekle kalmadı, yazarken de en büyük yardımcım oldu ve Marysue her sayfayı tek tek güzelleştirdi. İkinize de minnettarım. Siz benim rüya takımım-sınız.

İşinde uzman birçok kişi bu romana emeğini ve birikimini verdi: Richard Rhorer, Cary Goldstein, Elizabeth Breeden, Andrea DeWerd, Sarah Reidy, Annemarie Blumenhagen, Clio Seraphim ve Kitty Dulin. Hepinize minnettarım. Ve Carolyn Reidy ile Jonathan Karp'a da harika yayınevleri için teşekkürler.

Beni dünyalarına kabul eden Sonoma Bölgesi ve Napa Vadisi'nin şarap üreticilerine çok şey borçluyum. Shane Finley-Lynmar Estate Şarapçılık'a yardımları ve nefesimi kesen Quail Hill Vineyard Pinot Noir'ları için özellikle teşekkür ederim. Keplinger Şarapçılık'tan Helen Keplinger'a da teşekkürler. Ve Williams Selyem, Ampelos Cellars ve Littorai'dekilere, en kritik noktalarda verdikleri fikirler için

teşekkür ederim. Yaptıklarınız için minnettarım. Romanda bir yanlışlık varsa bana aittir.

Sevgili arkadaşım ve paha biçilemez akıl hocam Sylvie Rabineau'ya ile arkadaşlığını ve kılavuzluğunu hiçbir şeye değişmeyeceğim Jonathan Tropper'a ne kadar teşekkür etsem az. Elizabeth Gabler, Greg Mooradian, Marty Bowen, Wyck Godfrey ve Jaclyn Huntling'e de ayrıca teşekkürler

Kitabımı en önce okuyan ve fikirlerini esirgemeyen Allison Winn Scotch, Dustin Thomason, Heather Thomason, Amanda O'Brien, Camrin Agin, Michael Fisher, Amy Cooper, Alisa Mall, Ben Tishler, Dahvi Waller, Johanna Tobel, Gary Belsky, Tom McCarthy, Wendy Merry, Shauna Seliy ve her hikâyeyi en önce okuyan Dana Forman'a teşekkürler.

Annemle babam Rochelle ve Andrew Dave'e, Dave ve Singer ailelerinin tamamına gönülden teşekkürler. Artık zerre kadar çekiciliği kalmayana dek şaraplar ve başlıklar hakkında başını şişirdiğim tüm arkadaşlarıma sevgiler.

Nihayet kocam Josh Singer'a... Beş taslak ve on sekiz ay boyunca kapanıp çalıştıktan sona her şeyi bir yana bıraktığımda bile hiç şüphe etmedin. Şüphe etmediğin için teşekkürler. Hiçbir zaman şüphe etmediğin için teşekkürler. Seni tüm kalbimle seviyorum.